

↻ V údolí dračích ruží ↻

Hlavné postavy: Severus Snape, Harry Potter

Vedľajšie: Draco Malfoy, Neville Longbottom, Hermiona a Ron Weasleyoví., G. Goyle, T. Nott, B. Zabini, Seamus F., Terry Boot, Minerva a iní...

Obdobie: zhruba 11 rokov po vojne

Žáner: dobrodružno-romantická dráma ☺

Varovanie: slash, trochu sexu, možné vulgarizmy (ak sa nerozhodnem byť slušná)

Popis:

(Tento námet na príbeh ma napadol pri pozieraní filmu – V údolí divých ruží, odtiaľ aj ten názov. Mám proste rada romantiku a rada hľadám medzi Sevom a Harrym rôzne zápletky ich nie práve jednoduchých vzťahov.)

Prečo by sa musel Dumbledore do všetkého vždy miešať? Prečo by Minerva nemohla mať romantické sklony a nemala by strkať nos do vecí, do ktorých jej nič nie je? Prečo by Severus nemohol konečne riešiť veci inak, ako svojím zvyčajným prístupom?!

Ďalší z príbehov SNARRY! Akurát, že poňatý trochu inak - z kovbojského sedla. Momentálne viac neprezradím... uvidíte sami.

↻ Prvá kapitola ↻

Kedysi, pred dávnymi rokmi, sa tejto pláni vravelo prekliata. A to len preto, že sa tu usadili draci. Šíre roviny i kopce, kam len oko dovidelo pokrývala hustá, smaragdovo zelená tráva a lesy nádherných, nefritových odtieňov boli plné zveriny. Na lúkach sa popásali ovce i stáda divých grarohov, na ktoré draci striehli.

Od vtedy uplynulo veľa času a po drakoch v tom malebnom údolí ostali iba spomienky. Spomienky a odroda nevšedných ruží s pukmi farby dračieho ohňa...

Zelené údolie zaliate lúčmi vychádzajúceho slnka, ktorých odlesk sa trblietal na hladine jazera Drago v Yorkshirskom kraji skrýval mnohé príbehy. Jedným z nich bol i príbeh hŕstky mužov, ktorí sa vydali do divočiny za novým životom, aby tam našli nádej a spoznali pravý význam slov priateľstvo a česť. Tých mužov nazývali rôznymi menami a pre nezasvätených to boli iba vydedenci. Oni si však s obľubou hovorili kovboji... Kovboji z údolia dračích ruží...

A práve tam zaviedla obchodná cesta zástupcu Rokfortskej riaditeľky, profesora Severusa Snapea, pričom mala navždy zmeniť jeho život...

***

Riaditeľka si zamiešala pariaci sa mäťový čaj v šálku s jemným kvetinovým vzorom. Iba jedným uchom načúvala konverzácii bývalého riaditeľa s ostatnými kolegami v rámoch svojich obrazov, ktoré už celé

veky viseli po obvodě riaditeľne. Za tých desať rokov, čo sa jej dostalo tej cti a školská rada na čele s ministrom mágie Kingsleym ju menovala na tento post, sa udialo len pár zmien. Ale nie tak radikálnych, aby mohla riecť, že sa zmenilo všetko od základu. Nie. Ale predsa tu pár takých malých, neodškriepiteľných detailov bolo.

Ružolíca Pomona stále vyučovala Herbológiu. Zmena? Mala svojho úžasného asistenta, citlivého mladého muža, pod vedením ktorého sa zveľaďovali nielen záhony vzácných i tých obyčajných rastlín v školských skleníkoch, ale pozdvihol sa i záujem o tento predmet u študentov. Teda, hlavne u dievčat, pretože z Nevilla Longbottoma vyrástol veľmi driečny a pohľadný mladík. Vďaka jeho prístupu, ako vedúceho chrabromilskej fakulty, tie decká vyhrali už piaty rok po sebe školský pohár – na zlosť Slizolinu. Merlin, aká len naňho bola Minerva hrdá. Zdalo sa, že jeho mladého ducha nemohlo nič zlomiť. Ani smrť rodičov, ktorá ho zasiahla nepripraveného pred dvoma rokmi, ani smrť starej matky, ktorá ich nasledovala o pár mesiacov neskôr. Akoby čerpal všetku svoju životnú energiu z hlíny, v ktorej sa tak rád prehŕňal.

Bola tu i Rolanda Hoochová, ktorá vyučovala lietanie na metle rovnako zanietená, ako pred pár desiatkami rokov a neprestala robiť ani rozhodkyňu v metlobale. So svojím sokolím zrakom a tvrdou disciplínou bola i teraz po rokoch obávanou profesorkou s rozvíjatým habitom a strapatým účesom.

Profesor Cutubert Binns bol ten posledný, kto prejavil nejakú zmenu. Jeho prednášky boli naďalej také monotónne, že mu už dávno patrilo čestný titul „Rokfortského uspávača,“ jediného člena z profesorského zboru, ktorý svojím výkladom dokázal uspať žiakov skôr, ako by ste povedali Dejiny mágie.

Sibyla Trelawneyová mala i po rokoch na starosti Veštenie, hoci jej prorocké predpovede (tie skutočné a jedinečné) sa vytratilí so skonom Temného pána. Nič jej však nebránilo v tom, aby v krištáľových guliach, tarotových kartách, či pri výklade Taseomantie z usadenín na dne čajových šálok nepredpovedala svojím vybraným obetným baránkom skorú smrť, strašné muky a temné znamenia sprevádzajúce ich krátky život, i keď to už nemávalo takú váhu, ako keď to praktizovala pred rokmi na Potterovi. Stále chodila po škole pripomínajúc živú zvonkohru, ovešaná cinkajúcimi náramkami, obkružená farebnými šálmi aromatizujúcimi po lacných butikoch a ešte lacnejších parfumoch, obmotaná lesklými korálikmi visiaticimi na jej tenkom krku a ešte lacnejšou bižutériou, ktorá jej visela z uší.

Profesor Flitwick pokračoval vo svojom predmete Čarovania. A napriek svojej malej výške to bol výnimočný muž a veľký čarodejník. Hneď po vojne sa ujal tradície spraviť si na prvej hodine exkurziu pre prváčikov. Vodial ich po škole a ukazoval im výstrelky žiakov, ktoré považoval za neoceniteľné. Ako napríklad jazero, ktoré vzniklo na treťom poschodí chodby hradu po výčinoch dvojčiat Weasleyových. Ale takých atrakcií mal na svojom zozname niekoľko.

Hagrid, čo bolo najväčším prekvapením sa oženil po roku dvorenia s madam Olympe. Bývali síce vo Francúzsku a starali sa o ich spoločnú dcéru Emmaline, ale Hagrid stále dochádzal do práce na Rokfort, aby plnil svoje pracovné záležitosti hájníka a učiteľa Starostlivosti o zázračné tvory a tiež, aby nezanedbával svojho brata Grawpa, ktorý tu ostal žiť v Zakázanom lese.

A potom tu bol vládca podzemia, studených žlárov, pripomínajúci samotného Hádesa. Iste, Severus Snape prežil a Minerva by dala ruku do ohňa, že sa tak stalo len preto, aby mohol i naďalej už len

svojím zjavom strašiť študentov po chodbách a jej samej pridávať vrásky už i na tak vráskavej tvári. Hoci si to o ňom ozaj myslela, Severusa mala rada. Možno nie ako vlastného syna, lebo taký vzťah, aký s ním mal Dumbledore bol a mohol byť len jeden. Ale záležalo jej na ňom. A hoci už nebol taký zlostný a zádrapčivý, stále bol tvrdohlavý, zásadový, neústupný, nedával si servítku pred ústa, ak mal vysloviť vlastný názor, a čo bolo na ňom najhoršie a najviditeľnejšie a ona to považovala takmer za neodpustiteľnú chybu, bola jeho do oči bijúca osamelosť. A trpel tým... No ako inak, odmietal si to priznať. Severus reagoval na život posledné roky priam apaticky. Nedalo sa povedať, že by bol svoj život žil. Nie, on ho prosto prežíval. Deň za dňom, týždeň za týždňom. A nepohol ani palcom, aby to zmenil.

Za jej chrbtom sa ozvalo zdvorilé zakašľanie, ako sa niekto na seba snažil obrátiť jej pozornosť. Nemusela hádať, kto ju rušil. Ani sa neotočila.

„Áno, Albus?“ opýtala sa priamo dotyčného.

„Minerva, Argus mi práve povedal, že Severus dorazil. Presne ako si ho žiadala, načas,“ zatiahol spokojne, hladkajúc svoju prerastenú sivú bradu, keď dorazil po krátkom odbehnutí späť do svojho portrétu. *(Samozrejme, ani školníka za tie roky nemuseli meniť. Zdalo sa, že Filch je nesmrteľný šmukel. Žiaľ, jeho mačky, pani Norisovej sa to netýkalo. Nič mu však nebránilo v tom, aby si zaobstaral novú mačku. Pani Norisovú číslo 2.)*

Minerva sa vystrela na stoličke a konečne mu venovala svoju plnú pozornosť. „Nič iné som ani neočakávala, Albus.“

Bývalý riaditeľ sa spokojne usmial. „Samozrejme. Naňho sa dalo vždy spoľahnúť. Síce vrčí, ale je presný ako švajčiarske hodinky.“

„Samozrejme. Takže sa do toho môžeme pustiť.“ V svojom srdci cítila nehynúcu potrebu dať isté veci do pohybu. A hlavne do poriadku. Ak sa k tomu nemali tí dvaja, niekto im musel ukázať, čo je správne. Nechcela, aby Severus skončil tak ako ona. Minerva si síce už zvykla a prijala svoj život taký, aký bol, ale hlavne preto, lebo sa nikdy skutočne nezamilovala. Svoje srdce a lásku, ktorú v ňom nosila obrátila k deťom, ktoré vyučovala. Preto jej nikdy nechýbala náruč muža, ani potreba mať vlastné deti ju nezastihla. Veď ich toľko prešlo jej starostlivými rukami...

„Mína, nie som si istý, či je to dobrý nápad,“ skúsil ju naposledy varovať Albus. Iba si odfrkla.

„Blbosť,“ zamrmľal si popod nos Armando Dippet, nevedno prečo stojaci vždy na jej strane.

„Prikláňam sa k Armandovmu názoru, Albus,“ vložila sa do rozhovoru Dilys. „Nebolo by to krásne, keby ten chlapec konečne našiel šťastie a objavil farby života? Skutočne odtiaľ potrebuje naliehavo vypadnúť a zmeniť ovzdušie. Niekto by mu mal povedať, že niet väčšieho šťastia na svete, ako byť milovaný a milovať!“

„Zaváňa to celé romantickou fraškou!“ zahundral Phineas, prechádzajúci sa vo svojom obraze a nerozhodne krútiaci hlavou. „Tí dvaja sú ako oheň a voda! Ako nebo a zem! Ako anjel a démon! Ako mlieko a olej! Ako Amortencia a Dúšok nenávisti! Ako netopier a škovránok!“

„Stačí Phineas, myslím, že sme všetci pochopili. Ďakujem za zbytočné vyjadrenie tvojho názoru,“ zahundrala nevrlo Minerva, hľadiac na nevysokého muža s mrožími fúzami, ktoré sa mu pri rozprávaní

krútili pod nosom. Napravila si svoje okuliare na tenkom špicatom nose a kostnatým ukazovákom si ich posunula ku koreňu, kde sa jej usadila hlboká vráska.

Bývalý riaditeľ sa však svojho názoru nemienil vzdať len tak ľahko. „Mína, uvedomuješ si, že ak to nevyjde, bude nešťastnejší ešte viac ako je teraz?“ Tak veľmi túžil po tom, aby to práve ona pochopila, hoci ju od samého začiatku odhovárал od toho nápadu. Iste, nič si na svete neprial viac ako Severusovo šťastie, ale prečo sa im miešať do života? Prečo zachraňovať to, z čoho ostalo iba spálenisko?

Minerva bola stále vážna, ale nezdalo sa, že by na ňu Albusove slová mali čo i len nepatrný účinok. „To som si veľmi dobre uvedomila, keď som mu písala list, aby prišiel o mesiac skôr, lebo ho potrebujem niečím dôležitým poveriť. Albus, vždy si mi veril. Ver mi aj tentoraz,“ dodala nekompromisne, stojac si za svojím. „Na druhej strane, je to môj zástupca. Je jeho povinnosťou vybaviť to. Nespravím viac, ako to, že ho na tú cestu vyšlem. Čo sa stane potom, bude len v ich rukách.“

„Zaujímavé, že tebe som také povinnosti na plecيا nekládol, drahá moja,“ odvolal sa proti tomu Albus a Minerva sa odula.

„Mali sme tu predsa Hagrida! Nebolo to vôbec potrebné!“

„Tak dobre, nehádajme sa. Radšej ho zavolaj a vybav to čím skôr,“ vyprskol rezignovane a konečne si vytiahol z vrecka fialového habitu balíček citrónových dropsov. Strčil si jeden do úst a chvíľu ho cmúľal.

Minerva spokojná, že túto malú bitku vyhrala, súhlasne prikývla. „Dobre.“

„A nezabudni, nesmieš mu prezradiť viac ako bude treba, lebo inak odtiaľ nevystřčí päty,“ pripomenul jej Albus a napäto sa díval, ako načmárала na pergamen odkaz, ktorý vhodila do ohňa hneď po hrsti letaxového prachu, len čo sfarbil na malú chvíľu bľiace plamene do zelena.

***

Severus sa vrátil do svojich komnát mierne znechutený. Netušil, že práca zástupcu bude zahŕňať i takého povinnosti. Nepamätal si, že by to niekedy takto fungovalo. Na druhej strane, predtým sa o takého veci vonkoncom nezaujímal. Ani keď bol ten jediný rok riaditeľom. Vtedy mal na starosti celkom iné veci. Nanešťastie, Minervine odôvodnenia boli akosi príliš vierohodné. Nik iný nebol naporúdzi. Ešte teraz mu prebehol mráz po chrbte, keď si spomenul na nedávny rozhovor v podivne tichej riaditeľni.

„Severus, nik iný tam nemôže, a pretože si môj zástupca, musíš to vybaviť ty sám.“

Vyvalil na ňu oči a nahol sa v kresle, v ktorom sedel trochu dopredu. „Ako si predstavuješ, že sem dotiahnem stádo testralov? Nebolo by predsa len lepšie využiť na ten účel hipogrify? Alebo prepravu loďkami po jazere?“

„Ver mi, že som zvažovala aj tieto možnosti,“ riekla bez mihnutia oka. „Ale loďkami by sa nám žiaci prepravovali celú noc. A nezabúdaj, že v jazere sa nám uhniezdila nejaká potvora. Nemienim v tomto smere nič riskovať, kým sa neodhalí, čo to je. A hipogrify? Vieš si predstaviť, že by sme tie hrdé tvory zapriahli do kočov? Veď by nás zadupali kopytami do zeme prv, ako by si vyslovil slovo – opraty!“

„Dobre, ale prečo ja?!“ trval nadurdene na svojom celkom vyvedený z miery jej nevšednou požiadavkou.

Minerva sa snažila nevšímať si jeho nasupený výraz, ktorý hlásal: „*Dajte mi všetci svätý pokoj a choďte do čerta!*“ a pustila sa do útoku: „Pomona si zlomila nohu...“

„Existuje taký elixír, ktorý sa volá Kostórast, ak o tom náhodou nevieš,“ skočil jej do vety.

„... a na ten elixír má alergiu, takže sa lieči muklovským spôsobom.“ *Jedna nula*, pomyslela si v duchu spokojne. O dôvod viac, že to bola pravda.

„Dobre, čo Rolanda?“ Nedal sa len tak ľahko. To mu musela pripísať k duhu.

„Je na medzištátnom stretnutí metlobalových tímov. Ako bývalá trénerka Appelbyských šípov tieto akcie využíva každý rok, aby získala nové poznatky a odkukala nové finty pri hre metlobalu. Vrátí sa koncom týždňa, lenže to je neskoro.“

„Filius?“

„Žartuješ, však?“ vrhla naňho pohľad, akým sa dívajú zväčša na pomätencov.

„Tak Hagrid! Veď toto je jeho parketa! On je do tých oblúd ako divý! Veď ako domáceho miláčika si choval Acromantulu!“ Bolo zreteľné, že mu dochádzajú argumenty.

„Má rodinu a sú na dovolenke. Nebudem ho tým zaťažovať.“

Severus prstami poklopkával po opierke kresla, až napokon víťazoslávne zvolal: „Longbottom!“

Minerva sa naňho pre zmenu zhovievavo usmiala a on pochopil, že sa z tohto poslania nedokáže vykrútiť, nech by sa snažil akokoľvek. Čakal teda ďalšiu spoľahlivú výhovorku, ale tá neprišla.

„Neville ťa bude sprevádzať, pretože ide s tebou. Sám by to nezvládol. A ani ty. Vlastne on sa ponúkol celkom dobrovoľne a veľmi ochotne. Mal by si si to teda vážiť. Navyše mi prezradil, že má nejaké osobné plány, ktoré neznesú odklad.“

„Aké už len môže mať plány ten ťarbák, prosím ťa?“ opýtal sa nedôverčivo.

Minerva ho sprážila svojím pohľadom. „Ako som počula, hodlá sa zasnúbiť. Na rozdiel od teba nie je taký suchár a život si užíva!“ rýpla si doňho.

Severus na ňu začudovane pozrel, ale nepovedal nič. Cítil na sebe pohľady desiatok párov očí z portrétov, ktoré ich slovnú výmenu pozorovali až nezvyčajne dychtivo. Najradšej by bol vzal prútik a... Povzdychol si. Rukou si vošiel do vlasov a prstami si pomasíroval stuhnutý krk. Z toho sa vyvliecť nedokázal. Testraly... Už len pri myšlienke na ne ho striasalo. Sám nevedel prečo, ale tie tvory ho odjakživa desili. Hoci by to nebol priznal. Ani za svet.

„Tak dobre,“ povzdychol si napokon. Všetky jeho pokusy vyvliecť sa z toho stroskotali. Nemal inú možnosť, ako riaditeľke vyhovieť. „Kde je tá farma?“

Minerva sa spokojne usmiala. „Dám ti adresu i mapu spolu so šekom zajtra po raňajkách, hoci Neville cestu pozná. Zatiaľ sa môžeš zbaliť. A pamätaj, očakávame vás najneskôr týždeň pred začatím školského roka, Severus.“

Ani na ňu len nezagánil, ako to mal vo zvyku. Ani jej nešplechol do tváre nejakú sarkastickú poznámku. Bože, ten muž bol na tom naozaj tak zle? Dobre, i Albus musel uznať, že na tento krok bol teda naozaj najvyšší čas!

***

Severus vyšiel z hradu oblečený mierne naľahko. Čierne nohavice obopínali jeho stehná v dokonalej línii strihu skutočného krajčírskeho majstra, ktorý sa rozumie svojmu remeslu. Biela košeľa s naškrobeným golierom bez viazanky a čierna kožená vesta mu dodávali obvyklý, prísny výzor, i keď trochu nevšedný. Celkový dojem dotváral dlhý čierny plášť. Nie habit, plášť. A metla v ruke. Vidieť profesora Snapa bez habitu bolo ako dívať sa na siedmy div sveta!

Neville musel uznať, že ten muž vedel naozaj zapôsobiť, ak chcel. Napokon, ako vždy. Ešte dnes si pamätal na moment, kedy Snape vpálil na ich prvú hodinu Elixírov ako čierny mrak. Takmer ho pri tej spomienke striaslo rovnako ako vtedy. Teraz ho však prekvapila metla v jeho ruke.

„Dobré ráno, pane. Vidím, že ste pripravený,“ pozdravil ho s veselým úsmevom na dobrosrdečnej tvári, ktorý k nemu tak nejak neodmysliteľne patril. Asi tak, ako k Snapovi jeho zamračený výraz.

Severus si ho premeral spýtavým pohľadom. Neville vyzeral skôr ako roker, než profesor Herbológie. Mal oblečené zelené tričko s čiernym nápisom Mandragora cez hrud'. Koženú bundu vybíjanú cvokmi, svetlo modré, na kolenách prešúchané rifle a celkový vzhľad dotvárali kožené čizmy na nízkom opätku a slnečné okuliare zastrčené vo vrecku bundy. Tiež mal metlu v ruke, čo Snapa prekvapilo rovnako, pretože ako vedel, Longbottom neobľuboval lietanie. Napadlo ho, kedy sa to zmenilo, ale pýtať sa rozhodne nechcel.

„Dobré ráno. Môžeme ísť?“ odzdravil bez dlhých rečí a vyvrátil hlavu k oblohe. Bola šedá, ale mraky sa trhali a nevyzeralo, že bude pršať. Čo bolo dobré, nefúkal vietor, ktorý by im pri lete iba prekážal a navyše, spod mrakov vykúkalo slnko.

„Iste,“ odvetil Neville. S tým obaja vysadli na svoje metly, použili na seba zastieracie kúzlo a mlčky sa vzniesli do vzduchu.

Snape si všimol, že mladší profesor zrejme ozaj vie, kam letia, pretože mu nemusel vysvetľovať, ktorým smerom a kade by sa mali uberať, zatiaľ čo on si musel ešte naštudovať trasu z mapy, ktorú mu Minerva dala. Napadlo ho, že tam už možno niekedy bol. Napriek tomu, že mu to mlčanie medzi nimi nevadilo, cítil priam nutkanie, dostať z mladíka viac. Po hodine vytrvalého letu určite. Nebol až taký odľud, ako si o ňom všetci mysleli.

„Viete, kam letíme, pán Longbottom?“ opýtal sa, užívajúc si let po dlhých rokoch abstinencie. Nestávalo sa, že by lietal na metle často. Napokon, vedel lietať i bez nej. Ale dnes a s takým poverením sa mu nezdalo vhodné využiť túto svoju schopnosť a ešte na takú diaľku. Síce tak trochu nechápal, prečo museli letieť a nemohli sa priamo premiestniť, ale keď mu Minerva začala obširne vysvetľovať detaily prepravy vzduchom... zarazil ju. Okrem toho, niektorí stále považovali toto nadanie

za područ čiernej mágie. Nepoznal ľudí, ktorí viedli farmu a nechcel vyvolávať zbytočné komplikácie takým „extravagantným“ výstrelkom hneď pri svojom príchode.

„Samozrejme,“ odvetil Neville stručne.

„Teda ste tam už bol,“ skôr skonštatoval ako sa opýtal.

„A nie raz, pane,“ odvetil s úsmevom mladík. „Je to krásne miesto. A rastie tam zvláštna a jedinečná odroda ruží. Je zaujímavé, že u nás v skleníkoch sa im vôbec nedarí. Zakaždým mi vyhynula. Neviem prísť tej záhade na koreň.“

Severus na to nepovedal nič. Hoci pri predstave, že sa s ním bude baviť o kvetoch ho striaslo. Našťastie Neville viac nepovedal a medzi nimi sa znova rozhostilo ticho. Po dvoch hodinách nepretržitého letu zosadli pod lesom, aby si spravili krátku prestávku. Obaja si museli odskočiť a Neville vytiahol zo svojej koženej brašny, ktorej miniatúru vybral z vrečka nohavíc a následne ju zväčšil, pár sendvičov a termosku s čiernou kávou. Severus si všimol, že sú na nej zlaté iniciály, ktoré pri zapnutí do seba dokonale zapadli. Bol to určite drahý špás a on zvažoval, odkiaľ to môže mať. Ale občerstvením nepohrdol. Zvlášť preto, že ráno toho veľa nepojedol. Nevedno prečo, mal stiahnutý žalúdok. A navyše ho bolel zadok. Zrejme preto, lebo dlho, či skôr predlho na metle nesedel.

Zvyšok cesty im trval trochu dlhšie. Leteli ponad Cheviotské vrchy v Northumberlande, menšiu zastávku si urobili pri jazere Kielder a pokračovali smerom k Hadriánovmu múru. Odtiaľ to mali ako povedal Longbottom ani nie na pol druhu hodinky. Severus musel uznať, že mladý herbológ je celkom schopný, už len preto, že sa vyhýbal muklovským obydliam. Z nížiny zamierili do vrchov. Preleteli ponad pahorky pohoria Collier Law a zamierili k modrastým vrcholkom hory Cross Fell, črtajúcim sa v diaľke.

***

Keď bola rozľahlá farma na dohľad, Severus mohol z tej výšky zočiť popásajúce sa stáda Testralov. Párik dokonca krúžil vo vzduchu o pár stôp vyššie než leteli oni. Všimli si ich a zaerdžali.

Dolu pod nimi sa rozprestierala farma. Z vrchu sa to zdalo byť veľmi rozľahlé územie. Niekoľko desiatok akrov, ak nie hektárov kvalitnej zeme. Na vrchu pod masívom skál stál veľkolepý dom. Alebo skôr pekný drevený zrub. Opodiaľ bola ďalšia podlhovastá budova a Severus odhadol, že i táto je obytná. A potom tam bola ešte iná, ktorá vyzerala ako stajňa. Samozrejme, z tej vtáčej perspektívy zbadal i maštal, stodolu, sýpku a dlhé metráky ohrád, ktoré pravdepodobne slúžili ako výbeh pre kone.

„Pozrite!“ Neville ukázal prstom na iné stádo, kde sa po zelenkavej zemi hemžila hnedá machuľa.

„Grarohy?“ hádal zvedavo Severus.

„Áno, slúžia najmä ako krmivo pre Testraly v zimnom období,“ informoval ho.

„Viete, kto to tu vedie?“ opýtal sa Nevilla, keď si spomenul, že Minerva sa mu popri tom všetkom zabudla zmieniť práve o tomto dôležitom fakte. Nebol predsa dôvod, aby mu to tajila. „Je tu nejaký majiteľ?“ vyzvedal. Severus o tomto mieste nikdy predtým ani len nechyroval.

„Hej, viem. Okrem majiteľa, tu majú i predáka a iných pomocníkov. Veď počkajte, o chvíľu zosadneme. Už nás tuším zbadali,“ povedal a zakýval chlapom, ktorí stáli na zemi s hlavami vyvrátenými dohora a mávali im na oplátku zvierajúc v rukách svoje stetsony a bujaro hvízdajúc.

Obaja profesori zosadli na lúke neďaleko domu. Muži, ktorí im predtým mávali im vyšli oproti. Severus zosadol z metly a díval sa celkom vyvedený z miery na tých chlapov, ktorí k nim prichádzali, vítajúc ich oboch so širokými úsmevmi na opálených tvárach.

„Neville! Kvetinárík, kde si bol tak dlho?!“ zavolať naňho familiárne človek, ktorého Severus okamžite spoznal. Sledoval, ako k Nevillovi jeho bývalý žiak pobehol, hravo sa naňho vrhol a so širokým úsmevom mu dal riadny štuchanec do ramena. „Už sa ťa nevedel dočkať. V poslednom čase bol dokonca zúrivý ako býk! Potrebuje si vybiť energiu,“ pošepol mu sprisahanecky a žmurkol naňho. „Vlastne i ja ťa nesmierne rád vidím,“ priznal sa. „Doniesol si mi tú vec?“

„Iste, Theo, ale najprv...“ skúsil sa vymaniť z jeho priateľského poštuchovania Neville so smiechom.

„Ja viem, viem,“ zatváril sa ako neviniatko. „Je v dome,“ povedal a ukázal rukou za seba k obydlíu.

Neville sa otočil k profesorovi a vrhol naňho spýtavý pohľad. „Myslím, že majiteľa som z tej výšky zazrel dole pri jazere, pane,“ riekol a pozrel na Notta, ktorý si vymenil začudovaný pohľad s druhým prišielcom.

„Ty si mu to nepovedal?“ opýtal sa Blaise ponurým hlasom, no z výrazu jeho tváre sa dalo čítať očividné pobavenie. Spod striešky čierneho širáka svietili šedomodré oči.

Neville iba pokrútil hlavou a pratal sa k domu s ospravedlňujúcim výrazom na tvári.

„Pane,“ pozdravil ho s úsmevom od ucha k uchu Theo a natiahol k nemu ruku. Severus mu ju na oplátku stisol a potriasol mu ňou, pričom nevedel, či má byť znepokojený, zmätený alebo totálne zaskočený. Theo ho potom odbremenil od metly a spokojne sledoval, ako sa ich bývalý vedúci fakulty zvitl s Blaisom.

„Radi vás vidíme, pane,“ povedal Blaise na ceste k domu. Ďalší šok. Jeho nikdy nikto rád nevidel. „Viete, nemávame veľa návštev,“ vysvetľoval mladík zanietene.

„Netušil som, že vás tu nájdem. Nechcel ste byť vždy predavačom, pán Zabini? A čo vy, pán Nott?“

Theo sa poškrabal vo vlasoch orieškovej farby a zaškeril sa. „No, povedzme, že pre mňa na ministerstve miesto nebolo.“

„Viete, pane, po vojne pre nás vlastne nebolo miesto nikde... Tak povediac,“ priznal sa Blaise a viedol ho upraveným kamenným chodníčkom k domu. Severus by si bol myslel, že ukáže aspoň náznak ľútosti, ale mladík sa iba usmieval. Akoby mu ten široký úsmev niekto na tvár prilepil. Miatlo ho to. Rovnako ako ich žoviálne, priateľské správanie a kovbojské oblečenie.

Na prednej terase sa opieral o drevený trám ďalší z kovbojov. Severusovi sa zdalo, že všetci tí chlapci vyzerajú rovnako. Niektorí sa síce odlišovali dĺžkou a farbou svojich vlasov, či opálenosťou pokožky, ale všetci dospeli, zmužneli a... vyzerali fakt ako praví kovboji. V rifliach, kožených čižmách, flanelových košeliach, so šatkami a stetsonmi. S ostrohami na čižmách. *Oni*. Jeho čistokrvní študenti, patriaci k elite rodín v čarodejníckom svete sa teraz starali o čarovné zvery, kydali hnoj, zháňali dobytok a len

boh vie, čo všetko ešte? Nevychádzal nad tým z údivu a musel sa ovládať, aby mu sánka neklesla až niekde ku kolenám.

„Pane, očakávali sme vás,“ ozval sa muž z verandy prívetivým hlasom. „Vaša izba je pripravená. Theo vám ju iste rád ukáže.“

„Ďakujem, pán... Finnigan,“ zamrmal Snape zdvorilo, keď rozoznal ďalšiu z tváří študentov a vo sviežom horskom vzduchu zavetril lahodnú vôňu dobre pripravenej a hlavne kvalitnej kávy. To vedel spoľahlivo rozoznať už podľa vône. V ústach sa mu zbíhali slinky. Napriek tomu mu nedalo, aby sa nad tým celým opäť raz nezamyslel. Skúsil si rozpomenúť, kedy bol vo svojom živote profesora k Finniganovi milý... Nikdy. Pravda, on slovo milý vo svojom slovníku ani nemal. Alebo ho s určitosťou rád opomínal a vynechával. Lenže nezdalo sa, že by mu to Seamus zazlieval. Zabudol na to?

Severusa však čakalo ďalšie prekvapenie. Otvorili sa vonkajšie, sieťkové dvere a na prahu domu si zastal mladík, ktorého by tu nečakal ani vo sne. Lenže, popravde, nečakal by tu ani Notta, ani Zabiniho a už vôbec nie Finnigana.

„Draco!“ vydýchol užasnuto a všetkých prekvapil tým otvoreným gestom, keď premeral tých pár krokov, ktorých ho delilo od krstného syna a mocne ho objal.

„Krstný otec!“ vydýchol mladík a zaboril si zdravo opálenú tvár do jeho pleca.

Keď sa Severus po chvíli odtiahol, urobil to len preto, aby si ho prezrel od hlavy po päty. „Vyzeráš... zdravo!“

Draco sa zasmial, zatiaľ čo ostatní sa iba potmehútsky šklábili. Draco si ich premeral prísny pohľadom. „Myslím, že máte čo robiť, nie? Do práce!“ vyzval ich autoritatívne.

Severus sa otočil, aby videl, ako muži (*pretože to už neboli tí chlapci, ktorých poznal, boli to dospelí muži*) počúvli jeho rozkaz a pobrali sa po svojom. Nott nechal jeho metlu opretú o stenu na verande a porúčal sa so šibalským úškrnom tiež.

„Tak pod', myslím, že si toho máme veľa čo povedať,“ riekol Draco už celkom pokojným hlasom a vtiahol ho do vnútra, aby mu ukázal jeho izbu.

***

Severus sedel za dlhým stolom, za ktorý by sa vošlo i desať ľudí a počúval Dracove rozprávanie o živote na farme.

„Je to tu skvelé. Nikdy som si nepredstavoval, že by som mohol skončiť na tomto mieste, ale neľutujem to.“

Severus sa díval na široký úsmev, ktorý zdobil jeho tvár. Tá už nebola taká bledá ako kedysi. Farba jeho pokožky nabrala zdravý, opálený, bronzový nádych. Draco mal na sebe biele tielko, rifle a rozopnutú zelenú flanelovú košeľu s vykasanými rukávami po lakte. Na zápästiach mal široké kožené remienky, telo vypracované tvrdou prácou. Na rozdiel od Notta a Zabiniho mal krátke vlasy a jemu napadlo, ako málo sa teraz podobá na svojho otca. *Chvála Merlinovi...*

„Nemôžem uveriť tomu, že to tu vlastníš,“ zamrmal Severus odrazu.

Dracov výraz tváre zväžnel. Pozrel naňho akosi spýtavo s mierne naklonenou hlavou. „Je pravda, že som tu do tohto trochu investoval, ale ja nie som majiteľ. Som tu predákom,“ pochválil sa. „A tiež tu pomáham pri príprave potrebných elixírov. Napokon, veď obaja vieme, že tie mu nikdy nešli.“ Hovoril to tak, akoby mal jeho krstný otec presne vedieť o kom je reč.

Severus sa miesto chápacvého prikývnutia zamračil. „O kom to hovoríš?“

Dracovo obočie vyletelo dohora a sivé oči sa zabodli do tváre Nevilla Longbottoma, ktorý sedel celý čas vedľa neho na drevenej lavici, v nevysloveneí otázke. Bol to ten istý pohľad, ako keď sa vonku pozrel na Nevilla začudovaný Blaise. Ten iba pokrútil hlavou a zatváril sa ospravedlňujúco.

Draco si povzdychol a otreľ si dlane o stehná. „Ja... myslím, že je na čase zoznámiť ťa s bossom,“ povedal a pokynul mu, aby ho nasledoval. Vyšli na zadnú terasu domu a odtiaľ sa vydali pešky smerom k jazeru, pričom Draco neprestával rozprávať. Chválil si miesto a čo bolo ešte zvláštnejšie, spájal ho so slovom *domov*. To už teda muselo niečo znamenať. A Severus iba ticho počúval a kráčal po jeho boku, kým jeho oči do seba vpíjali pokoj a krásu okolitej krajiny.

Napokon zastali na mierne zvažujúcom sa svahu úbočia a jeho krstný syn ukázal rukou smerom ku kamenistému brehu jazera. „Toto je jazero Drago. Príznačné, nemyslíš?“ opýtal sa, narážajúc na súvislosť so svojím menom i históriou tejto krajiny.

Severusa však zaujalo niečo celkom iné. Mladý muž sediaci na čiernej, okrídlenej beštii. Špliechajúca voda, trblietavé kvapky jagajúce sa v slnečných lúčoch, ktoré ich obklopovali vo vzduchu v bohatých sprškach. Široký, nahý chrbát a úzky driek obopnutý koženým opaskom. Opálená pokožka zmáčaná vodou a svaly rysujúce sa pod ňou... Sledoval, ako ten muž zoskočil z toho zvieraťa a pohladkal ho upokojujúco po hlave a šiji. Hneď na to ho pustil a zviera odcválalo.

Odrazu sa na toho muža zozadu vrhol iný, vďaka čomu tak obaja spadli do plytčiny pri brehu jazera. Severus si myslel, že muž, ktorého Draco označil ako šéfa, každú chvíľu vytiahne prúťik, aby opovážlivca potrestal. Ale on sa len šikovne vyhrabal na nohy a začal na seba s tým druhým chlapom špliechať vodu a výskať ako malý, roztopašný chlapec. Napokon ho ten opovážlivec zovrel do svojho medvedieho objatia a sklonil si tmavú, mokrú hlavu na jeho jemne zarastenú hrud'. A muž ho objal.

„To je váš... boss?“ ozval sa Severus udivene, keď našiel hlas a kývol hlavou k dvojici stále stojacej ani po kolená vo vode. „On je... To je jeho...“

„Nie. Teda... áno. Je to náš boss, ale... Nespoznal si Gregoryho?“ opýtal sa Draco vyhýbavo a napadlo ho, že ak nepoznol jeho, nedošlo mu ešte ani to, koho označil za bossa.

Severus otočil hlavu tak prudko, až mal dojem, že si pochrúmal krčné stavce. „Goyle?“

Draco prikývol a nedbalo pokrčil plecami. „Po vojne sme to nemali ľahké. Ani jeden z nás. A potom prišiel on. S dohodou, ktorá sa neodmieta. Dal nám domov. Nehľadel na minulosť. Chcel iba pár chlapov... Nebol by som šiel, keby nevzal i Gregoryho. On jediný mi ostal z priateľov. Nikoho iného nemá a u Munga som ho nechať nemohol.“

„U Munga? Prečo?“ Severus mal dojem, že mu uniklo viac, než by si bol kedy pomyslel.

Draco naňho pozrel s výrazom, akoby Severus priletel z inej planéty a nie z Rokfortu. Ale keď už vysvetľoval, nechcel teraz prestať. „Vo vojne ho zasiahla akási kliatba. Nevedeli mu pomôcť. Greg je síce dospelý muž, ale správa sa ako dieťa. A boss ho akceptuje. Akceptuje každého jedného z nás.“

„A nechá ho starať sa o Testraly? Myslím, že k Mungovi by potreboval skôr on!“ vyslovil svoj predčasný úsudok Severus.

Draco sa zamračil. „Krivdiš mu. Vie, čo je pre Grega najlepšie. Nikdy by nedovolil, aby sa niekomu z nás niečo stalo. Greg však potrebuje byť užitočný. Je oveľa šťastnejší ako predtým, keď sa po farme iba bezcieľne potuloval a nudil sa. Boss napokon rozhodol, že sa bude starať o kone spolu s Terryom. Terry Boot, iste ho poznáš. Ten na Grega dohliada.“

Severus odvrátil hlavu od krstného syna a pozrel smerom, odkiaľ k nim už prichádzali obaja muži. Jeden so správaním dieťaťa a druhý...

Severus stuhol. V tej chvíli by sa v ňom krvi nedorezal. „To... nemôže byť... *Bože!*“ vydýchol šeptom, keď naproti nemu zastal mladík, ktorého nevidel už dobrých... desať rokov. „Potter...“

Harry sa pousmial. Bol to váhavý úsmev. Nie taký srdečný a široký, ako uňho kedysi vídal. Ale napriek tomu z neho vyžarovalo priateľstvo a azda i radosť z opätovného stretnutia. Severus si v tej chvíli aspoň veľmi prial, aby tomu tak bolo. Harry mu podal ruku a Severus ju prijal s jemným stiskom. Ich oči zakliesnené do seba chvíľu nevnímali nič ako toho druhého. Pátravo po sebe prechádzali pohľadmi a chceli vybadať, koľko sa toho na nich za tých pár rokov zmenilo.

„Myslím, že by sme mali ísť,“ podotkol napokon rozpačito Draco, zadumane ich sledujúc. Greg stál po jeho boku, roztopašne kýval rukami a mračil sa, keď tuho premýšľal, odkiaľ toho cudzieho muža pozná. Potom sa mu odrazu tvár vyjasnila.

„Profesor!“ vykrikol a vyrútil sa k nemu, aby prekvapeného a viac ako zaskočeného muža pojal do svojho mohutného objatia. Severus stuhol. Ale neuskočil, ako po uštipnutí hadom. Miesto toho spravil niečo naozaj nečakané, na muža s takou povestou, akú mal on.

„Aj ja ťa rád vidím, Gregory,“ odvetil na mladíkov roztopašný pozdrav a na krátko ho objal, nespúšťajúc oči z Pottera.

↻ Druhá kapitola ↻

(Varovanie: opis homosexuálnej scény!)

Neskôr, keď na krajinu sadol súmrak, Draco vytiahol krstného otca na terasu zrubu, pretože videl, že nie je vo svojej koži. Evidentne ním všetko toto... zamávalo. Určite nebol čakal niečo podobné. Testraliu farmu a partiu tých najnepravdepodobnejších chlapíkov pracujúcich vedno.

Vlastne, pokiaľ sám vedel, ich farma bola jediná svojho druhu široko-dáľeko, ak nebral do úvahy tú susednú, zaoberajúcu sa chovom hovädzieho dobytku a oviec. A ak nerátal tie v Severnej Amerike. Ale to bol iný kontinent, takže to nebolo podstatné.

Severus síce nepovedal nič a na tvári mu sedela tá jeho večná maska nepreniknuteľnosti, ale Draco vedel, že vo vnútri sa musí cítiť neisto, a že ho tá neistota a zmätok zožierajú za živa. Opätovné stretnutie s bývalým milencom, z ktorého sa vyklúľ boss farmy ho nemohlo nechať pokojným. Iste, Draco o tom vedel, hoci Severus mu nikdy nič nenaznačil ani len slovom, čo nebolo v jeho prípade nič nezvyčajné. Keby sa raz večer nebol Potter opil do nemoty a nedostal potrebu povykladať im o svojom mizernom milostnom živote pri táboráku, doteraz by z nich nikto nič ani netušil. Napokon, všetci sa čudovali nad jeho mizerným sexuálnym životom. Tobôž, keď o ňom vedeli, že je gay, ktorý zaryto odmieta niekoho takého príťažlivého ako bol ich kamoš Zabini. Až po tom priznaní pochopili, kde je pes zakopaný. Hoci Draco ani teraz celkom nechápal, ako sa tí dvaja, Severus a Harry, pre všetko na svete mohli dať do kopy. No tú možnosť si aspoň pripúšťal. A to už bolo čo povedať. Veď napokon, i on mal svojho chrabromilčana a vôbec to nebolo zlé.

Teraz sedel so svojím krstným otcom a posledným žijúcim príbuzným v jednej osobe na terase domu, v dvoch prútených hojdacích kreslách. Popíjali pivo a sledovali horizont, za ktorý sa ukladalo červenujúce sa slnko do svojej postieľky z nadýchaných zmaľovaných perín od odtieňov ružovkastej až po fialovú.

„Prečo si mi nikdy nenapísal, kde vlastne žiješ?“ opýtal sa po hodnej chvíli mlčania Severus, sledujúc zapadajúce slnko a vnímajúc večerné zvuky okolia. Koncert cikád i svrčkov, utíchajúce vtáčie trilkovanie a bučanie stáda grarohov, stále potulujúceho sa na paši v ohrade. S Dracom bol celé roky v kontakte, ale nikdy by nebol predpokladal, že keď hovorí o rušnom živote v Yorkshirskom kraji, myslí tým zháňanie dobytku na paši, starostlivosť o testralov a podobné veci, ktoré s tým súviseli. Vždy bol múdry, nadaný a cieľavedomý. Severus si myslel, že to v živote dotiahne ďaleko. Možno ešte ďalej ako jeho otec. Ale zmýlil sa. Nerozumel tomu.

Draco pokrčil plecami. „Nikdy si sa ma na to v listoch nepýtal,“ odvetil jednoducho. Dobre, ani on nebol z tých, ktorí by rečnili naprázdno. Nemal potrebu vykladať v listoch, kde a prečo žije nejak extra podrobne. „Okrem toho,“ dodal, „myslel som, že by som sa nestretol s твоjím pochopením.“

Severus na to nepovedal nič. Jeho posledná veta veľa vysvetľovala. Na svoju obranu však musel dodať, že Dracovi do rozhodnutí nikdy nekibicoval. Radil mu a pomáhal, to hej, ale ostatné nechal na ňom. Iba si odpil z piva a prstami druhej ruky sa pohrával s plechovým viečkom zelenej pivovej fľaše. Čo mu na to mal povedať? Aj tak si už zariadil život podľa seba a očividne bol spokojný. Dokonca sa neprestal venovať ani príprave elixírov, v ktorých tak vynikal ešte ako študent.

Draco sa nepokojne zahniezdil, keď sa naňho úkosom díval. Prečo v ňom narastal ten nepokoj? Prečo mal dojem, že musí svoje rozhodnutie pred krstným otcom obhájiť? A prečo mal do čerta dojem, že by mal obhájiť Pottera? *Bože...*

„Nechcel som sem prísť,“ prehovoril napokon Severus zdráhavo, keď si spomenul na riaditeľkinu neobvyklú žiadosť a jej rozhodnutie. „Keby som čo i len tušil, že Minerva niečo také plánuje, bol by som sa z toho vyhovoriť. Ale... ona ma postavila pred hotovú vec, manipulujúc mnou takticky lepšie ako nejaký poľný maršál,“ soptil, ale nebol v tom len hnev pre túto čudnú úlohu, ktorou ho poverila. V duchu škripal zubami za to, lebo mu nepovedala, ani slovom sa nezmienila o tom, kto to tu vedie. Pravda, potom by sa tu určite neunúval, ale... Severus sa zamyslel a vrhol naňho spýtavý pohľad. „Vie vlastne... kto to tu vedie?“

Draco prikývol. „Samozrejme. No, ale zvyčajne sem chodievam s Nevillom Hagrid. Ten je však teraz na dovolenke v Tirolských alpách.“

Severus privrel oči. *Vedela to! Tá stará, prefíkaná baba! Čo si myslela, že robí? Na čo sa to hrala? Bosorka! Horšia konšpirantka ako Albus!*

„Takže je to s tou dovolenkou pravda?“ Zdalo sa, že Severus je tou informáciou naozaj prekvapený. Celý ten čas si bol istý, že mu Minerva o Hagridovi klamala. Ak už sa totiž podujala na čosi také, určite by ju nezabilo ani jedno malé klamstvo navyše.

Draco prikývol. „S Harrym sú stále v kontakte. A naposledy tu bol Hagrid pred mesiacom i s celou rodinou. Vieš, že má dcéru však?“

Severus prikývol a Draco sa uškrnul. Rokfortský hájnik najradšej ukazoval svoje rodinné fotky. Každému a na počkanie.

„Tá malá nemá chybu. Nevie, po kom zdedila krásu, lebo je na poloobryňu fakt celkom pekná, ale vlasy má husté po otcovi,“ zasmial sa pri spomienke na veselú dievčinu, ktorá ho výškou presiahla už po piatom roku života.

Potom si zasa odpil z fľaše a tvár mu zastrel nostalgický výraz. „Vieš, keby si sem nebol prišiel, nikdy by si sa zrejme o tomto mieste nedozvedel. A prišiel by si o tento nádherný západ slnka,“ dodal šibalsky.

Severus sa uškrnul. „Zrejme.“

„No,“ začal znova Draco, „predtým to tu nebolo také ako teraz. Začínali sme od piky. Potter nás vytiahol zo stoky a ponúkol nám prácu, ale... Prvý rok bol najťažší,“ povzdychol si. „Kým sme sa naučili spolu žiť a tolerovať sa, zvykli si na tvrdú prácu, často sme do seba skákali ako kohúti.“

Severusovo obočie vystrelilo nad ónyxovými očami v nevy povedanej otázke. Draco sa uchechtol a rukou sa pobavene plesol po stehne.

„Áno, bili sme sa. S prútikmi, i na päste. Ver mi, že i ja som neraz obišiel s poriadnou modrinou. Ale prestáli sme to. Ventilovalo to naše nahromadené vášne. Prestáli sme všetko... ako rodina. Ako priatelia.“

Severus k nemu stočil pohľad a dlho sa mlčky díval do jeho tváre. Bola pokojná a vyžarovala z neho úprimnosť, otvorenosť... Niečo, čo Severus nikdy nepoznal. A niečo, čo nikdy predtým u Draca nevidal. Rodina, priatelia... Tie slová rezonovali v jeho mysli a on si skúšal predstaviť, aké to pre nich muselo byť. Slizolinčania, chrabromilčania a bystrohlavčan. Rôznorodá zmes povahových črt. *Priatelia...* Vlastne bolo preňho zázrakom, že sa navzájom nepozabíjali hneď v ten prvý rok. Lenže teraz, keď mal možnosť vidieť ich priateľské podpichovanie, doberanie a priam otcovskú starostlivosť o Grega... nedalo sa tu vraviť o inom, iba o vzájomnej úcte, tolerancii a spolupatričnosti. Mal dojem, že chlapci, ktorých kedysi poznal a učil sa zmenili na nepoznanie. Samozrejme k lepšiemu. Spolu dokázali to, čo sa jemu nepodarilo za štyridsaťsedem rokov. Veriť ostatným, pripustiť si ich k sebe a otvoriť im svoje srdce.

„Ako... ako tu žijete... bez žien?“ opýtal sa odrazu, sám nevediac prečo, ale v duchu to uznal za celkom logickú otázku. Lenže Draco odrazu uhol pohľadom, čo Severusovmu pozornému oku neuniklo.

„No... Seamus má priateľku v blízkom meste Croglin. Je veľmi milá, už tu neraz bola. Volá sa Zara. Boot je z nás ako jediný v chomúte už viac ako rok. Jeho žena Aishe čaká dieťa. Goyle, to je myslím jasný prípad. Ten má od vojny svoj vlastný svet. A Nott je nenapraviteľný sukničkář. Strieda chlapov horšie ako ponožky.“

„Je gay?“ vyhrkol Severus uveličene a jeho fantázia si začala dávať dohromady obrazy, ktoré sa mu vonkoncom nepáčili.

Draco prikývol, ale poškrabal sa na hlave. „Uff! Vieš, on vlastne nie je priberčivý. Pokiaľ viem, istý čas mal i priateľku.“ Ani to práve Severusa neupokojilo. Nott totiž nebol vôbec škaredý a teraz mal nejaké tie svaly navyše. Oproti nemu vyzeral ako Herkules!

Severus pochopil. Z Notta sa proste vykľul bisexuál. „A čo Blaise?“

Jeho krstný syn si prehrabol rukou vlasy a uvažoval, akú odpoveď dať na túto otázku. Ale čo iné, ako pravdu by si zaslúžil počuť jeho krstný otec? Napokon, už dlho nezastieral, neklamal a vlastne už roky nevyužil žiadnu zo svojich niekdajších slizolinských praktík. Prečo by s tým začínal akurát teraz? Len aby uchránil jeho jemnosť? Nie. To, čo bolo medzi nimi s Potterom ukončil predsa on. A napokon, nič také hrozné sa nestalo.

„Blaise... on... Chvíľu to na Harryho skúšal. Vieš, myslel si, že by mohol mať uňho šancu. Tvrdil, že sa zamiloval, ale podľa mňa išlo iba o flirt. Možno si chcel iba dokázať, že naňho jednoducho má.“

Videl, ako Severusovi stuhla sánka a jeho líčne kosti sa pri tom zvýraznili. Severus odvrátil pohľad, aby sa mu ani len z očí, ktoré odrazu potemneli nedalo nič vyčítať. Draco pochopil, že to naňho zaúčinkovalo asi tak, ako úder pästou do brucha, ale bol to predsa on, kto sa na to spytoval. Znova si odpil z datelinového piva a dúfal, že to, čo mu povie teraz mu poklesnutú náladu o niečo vylepší. „Lenže... boss mu dal jasne najavo, že uňho nemá najmenšiu šancu.“

Naozaj Severus zadržoval dych a teraz mal dojem, že vydýchol prihlasno? Akoby s úľavou?

„Našiel si teda... niekoho iného?“ opýtal sa tmavovlasý muž opatrne a v duchu sa preklínil za svoju zvedavosť. Musel sa takto úboho zhodiť pred vlastným krstňateľom? *Bože*, aký bol odrazu patetický!

Draco ani sám nevedel prečo, ale ako naschvál mu neodpovedal hneď. „Blaise? Áno. Minule sa stretol v Londýne s Flintom. Od vtedy to ťahajú spolu.“

„A čo...“ Severus nebol schopný dokončiť. Vlastne ani nevedel, či by to zvládol počuť. A nechcel to počuť. Potter mal svoj život. Bez neho. Roky. A mohol si za to sám. Vedel to a akceptoval. Ale tá zvedavosť bola ako jed! Skutočne však netušil, či bol pripravený vypočuť si niečo z jeho súkromia bez toho, aby to nerozjatriło rany na jeho duši.

Draco naňho pozrel. A zľutoval sa nad ním. Možno z časti preto, že vedel, čo medzi nimi bolo. Možno preto, lebo Severus na moment stratil nad sebou kontrolu a jeho oči posmutneli. Kútiky úst zvädli ako lupene ruže zabudnutej vo váze a brada sa sotva poznateľne zachvela prv, ako stisol pery do tej zvyčajnej uzulinkej linky. Svedčilo to o niečom? Potter vtedy pri táboráku tvrdil, že ho miluje. Miloval niekedy Severus Harryho? Ak tomu tak skutočne bolo, tá jeho nepatrná strata kontroly nad mimickými svalmi tváre by svedčila v jeho prospech. Draco sa pohodlne oprel o operadlo prúteného kresla, ktoré ticho zavrzgalo a uvažoval, prečo riaditeľka vyslala na farmu práve jeho. Hlavne, keď to

jej zástupca vonkoncom nemal v popise práce. O čo tu vlastne šlo? Napokon si povzdychol a pozrel na hrdlo fľaše, ktorú zvieral pravou rukou.

„Nie,“ odvetil ticho, akoby Severusovi čítal myšlienky. „Je sám. Celý ten čas. Vieš,“ dodal zamyslene, „občas, keď ho zastihne tá clivá nálada, vyjde sem... na verandu a dlho sa mlčky díva na obzor. Akoby na niekoho čakal...“

Videl, ako sa Severusovi zachvela ruka, ale netušil, ako mužovi odrazu vyschlo v ústach. Rovnako ako nemal potuchy o tom, ako mu skrútilo vnútro. Akoby sa jeho žilami odrazu rozlial miesto krvi samotný oheň. Nehovoriac o tom, ako veľmi ho Dracova poznámka zasiahla v samotnom srdci. Glgol si z piva, aby si zvlažil vyprahnuté ústa i hrdlo a rozhodol sa radšej odvrátiť rozhovor na bezpečnú pôdu. Ovšem, nedokázal si vymazať z hlavy obrázok tmavovlasého mladíka, dívajúceho sa neprítomným pohľadom do diaľav... Čakával tu vari naňho? napadlo ho a takmer skutočne pokrútil hlavou, aby si vymazal ten obraz z hlavy.

„A čo ty? Nehodláš sa usadiť? Máš tridsať. Najvyšší čas, nemyslíš? Alebo ostane meno Malfoy bez dediča?“ Severus veľmi dobre vedel, ako úzkostlivo plánoval Lucius svojmu jedinému synovi a dedičovi budúcnosť. Teraz sa zdalo, že všetko, čo mal kedysi nebohý preňho nalinkované do posledného detailu umrelo spolu s ním.

Jeho krstný syn sa začervenal a hanblivo uchechtol. „Nooo, vieš, je tu niečo, čo som ti nestihol pove...“

Lenže v tej chvíli sa otvorili dvere na terase a objavil sa mladý profesor Longbottom. „Hľadal som ťa...“ povedal nezvyčajne nežným hlasom, hľadiac pritom na Draca, ktorý sa za ním pri zvuku jeho hlasu otočil, ako kvet za lúčom zlatistého slnka. „Nechceš sa prejsť?“

Draco naňho vrhol široký a totálne zaľúbený úsmev a Severus sledoval, ako sa ruky mužov spojili a ich prsty prepleli. Prázdnu fľašu od piva postavil plavovlasý mladík vedľa prúteného kresla, v ktorom nedávno sedel.

Jeho krstný syn naňho vrhol ospravedlňujúci pohľad a objal statného chlapa okolo pása. Vtedy mu došlo, že na meno Malfoy, či na dediča sa už dávno vykašlal. Oči sa mu rozšírili, keď si spomenul na Minervine slová, ktoré prehodila o Nevillovi. „*Hodlá sa zasnúbiť.*“ To teda muselo znamenať, že... že *on a Draco?!*

Severus sa za nimi dlho a hlavne neveriaco díval. Kráčali ruka v ruke, kým sa Draco z Nevillovho zovretia nevymanil, ale len preto, aby sa k mužovi po svojom boku pritúlil bližšie. Videl, ako jeho ruka pohladila široký Longbottomov chrbát zahalený teraz iba do čierneho trička a majetnícky skĺzla cez kríže do zadného vrecka nohavíc. Celkom bez hanby. Profesor Herbológie, ten, do ktorého by to Severus nikdy nepovedal, sa stočil a nevinné objatie premenil na strhujúco vášnivé, keď si Draca prudko pritiahol k bozku, držiac ho rukami veľavravne za zadok obopnutý v priliehavých rifliah a tisnúc ho k sebe. A on sa nebránil. Naopak, ovinul Nevillovi ruky okolo krku a tlačil sa k nemu s naliehavou potrebou.

Severus si v túto chvíľu pripadal ako chlípny voyer. Musel sa začervenať. Sklopil pohľad vo chvíli, keď sa obaja muži zasmiali a vybrali rýchlym krokom k podlhovastej ubytovni. Nikto mu nemusel vravieť, čo sa tam bude v najbližších minútach odohrávať.

Bol taký zahĺbený do vlastných myšlienok, že nepočul, ako dvere na terase opäť ticho vrzli. „Tak tu si.“

Vzpriamil sa. Bolo prekvapivé, ako v ňom zvuk toho hlbokého barytónu dokázal celkom poľahučky i po tých rokoch vyvolať chvenie. Chĺpky na rukách sa mu zježili a po chrbte sa mu rozbehol húp zimomriavok, ako keď sa po trávinatej pláni nekontrolovane rozbehne splašené stádo hipogrifov.

„Už to vieš?“ opýtal sa ho Harry a plecom sa oprel o drevený trám, ktorý podopieral zníženú strechu zrubu, neďaleko miesta, kde mal kreslo.

„Viem čo?“ Prižmúril oči a v duchu si vynadal za ten roztrasený tón hlasu. Odkášľal si, aby si prečistil hrdlo, ale netušil, či mu to pomôže.

„O Dracovi a Nevillovi,“ odvetil Harry lenivo, dívajúc sa naňho tými žiarivými očami, ktoré mu vo chvíľach vášne pripomínali brúsené smaragdy. Ale... to už bolo tak dávno... Zvláštne, že si na to vôbec spomínal.

Severus sa pod váhou toho pohľadu odvrátil. Dokonca mal dojem, že tie horúce spomienky v ňom znova vyvolali neželaný nával rumenca. Cítil sa ako malý chlapec, ktorý si nevie rady s vlastnými hormónmi. Iba čo prikývol. V dnešný deň sa ozaj nedalo povedať, že by sa zmožil na niečo iné, ako bolo prikyvovanie... *Fakt úbohé a s tvojou slovnou zásobou, Severus*, vynadal si v duchu.

„Pod' sa navečerať,“ pozval ho Harry dovnútra a čakal, kým sa Severus zdvihne z kresla. Podržal mu dvere a počkal, kým vojde ako prvý. Keby bol Severus tušíl, že Harry nehanebne skĺzol pohľadom po jeho postave, len čo prekročil prah zrubu a zastavil sa na zadku, možno by sa bol začervenal ešte viac.

„Dúfam, že nevaril Zabini,“ zamrmlal profesor. „Jasne si spomínam, že jeho výtvyry na elixíroch boli horšie ako tvoje...“

Harry sa od srdca rozosmial, pretože mu neušiel jeho pokus o vtip. Zrejme, aby medzi nimi odľahčil to hmatateľné napätie. „Nie, neboj sa. Varil Kreatcher.“

Dobre. Severusovi odľahlo. Aspoň čosi.

***

Všimol si, že vybavenie zrubu je na počudovanie veľmi moderné. V kuchyni stáli na linke nielen ponorný, ale i obyčajný mixér. Odšťavovač, kávovar, rýchlovarná kanvica. Blaise mu zasvätené povedal, že Kreatcher nič z toho nepoužíva. Iba ich boss a Draco, keď dostanú chuť pozvrtať sa v kuchyni. A ostatným to tak vyhovuje. Terry sa im zdôveril s červenými lícami, že Harry varí lepšie ako jeho manželka, za čo si vyslúžil hurónsky smiech a poďakovanie za poklonu, ktorú zložil Harrymu. Ten sedel za vrch stolom, očividne dobre naladený a oči mu živo iskrili ako už dlho nie... Nevilla s Dracom, ktorí sa vrátili za nejakú chvíľu si všetci dobromyseľne doberali, ale oni sa miesto rozhorčenia smiali spolu s nimi a ťahovali si pre zmenu z nich. Severus sa medzi nimi napokon uvoľnil, hoci mu pohľad skĺzol k Dracovej ruke. Áno, ten kovový kúsok si teraz už spokojne hovel na jeho prstenníku. Zdá sa, že nik iný to nepostrehol. A tak tam len ticho sedel, vychutnával si hovädzí guláš, zajedal ho s pečom voňavého chleba a so záujmom ich pozoroval. Pripadal si však ako piate koleso na voze.

Po večeri Harry vytiahol akýsi blok papierov, chvíľu ho študoval a nevšimol si burácavý smiech v miestnosti. Taký bol zahĺbený do... Do čoho? Severusovi napadlo, že možno hľadá do účtov. Bolo

nesmierne pôsobivé vidieť ho takého vážneho a zamysleného. Potom k nim zdvihol pohľad a vyžiadal si ich plnú pozornosť jediným gestom a síce lusknutím prstov. Osadenstvo stola okamžite zmĺklo a uprelo naňho zrak.

„Blaise, dnes si na rade s upratovaním,“ povedal Harry autoritatívne.

Blaise čosi nesúhlasne zafrflal, ale nahlas si protestovať nedovolil.

„Terry so Seamusom a Gregom idú zajtra nakúpiť do mesta zásoby. My ostatní pôjdeme opravovať ohrady a dostal som echo, že na severovýchodnom úpätí vrchu Cross Fell zazreli stádo divých grarohov. Pôjdeme sa tam pozrieť. Nezaškodilo by zväčšiť naše stáda o pár pekných a hlavne zdravých kusov. Na jar by sa mohli spáriť. Má niekto nejaké otázky?“

„Čo budem robiť ja? Dúfam, že si nemyslíš, že tu ostanem sedieť na zadku?“ ozval sa iniciatívne Neville. Harry sa uškrnul a pozrel na Draca.

„Môžeš sa k nám pridať,“ povedal ten spokojne a venoval svojmu priateľovi veľavravný úsmev. Potom sa jeho pozornosť stočila na krstného otca sediaceho oproti nemu. „A čo ty, krstný otec? Pokiaľ viem, vieš jazdiť na koni. Nechceš si vyraziť s nami? Aspoň uvidíš, ako to tu vyzerá priamo z konského sedla.“

Severus bol jeho návrhom príjemne prekvapený, ale nevedel, či by to bolo vhodné. „Ja... myslím, že sa radšej poobzerám po okolí.“

Draco prikývol a vrhol na Harryho pohľad, ktorému zdá sa, rozumeli iba oni dvaja. Harry takmer nepatrne pokrútil hlavou a Draco k nemu vyslal pohľad akéhosi... tichého pochopenia.

***

Po výdatnej večeri pozvali Severusa chlapci do druhej izby, kým Blaise ostal s Harrym v kuchyni, aby ju upratali. V obývačke, ktorej kraľovali tri pohovky poukladané do tvaru písmena U ho usadili medzi seba. Terry doniesol z kuchyne ďalšie fľaše dobre vychladeného piva a Seamus za ním cupital s vreckami chipsov, krekrov a balíčkami čokoládových keksov, kým Theo spod stola vytiahol misy, aby to mali kde vysypať. Greg zatiaľ zapínal telku a strkal niečo do menšej krabice pod ňou.

Telka zazrnila a o chvíľu sa spustil film.

„Och, Bože!“ zaúpel Theo, len čo spoznal úvodné titulky.

„Gregory, to nemyslíš vážne!“ vydýchol neveriaco i Seamus.

„Zase Skrotená hora?“ opýtali sa unisono Terry s Dracom.

Iba Neville sa spokojne načiahol po fľaši piva a pár keksoch, potom prehodil jednu ruku poza Dracov chrbát a ten sa s tichým šomraním rozvalil na svojom mieste, len čo nasledoval jeho príklad a oprel sa o jeho rameno.

„Čo to je?“ ozval sa neisto Severus a pokynul hlavou k tej vymoženosti.

„Telka a dvd-čko,“ odvetil mu nezaujato Terry.

„Pán Boot, možno som starší, ale nie som sprostý. Chcel som vedieť, čo máte všetci proti tomu filmu,“ poopravil sa.

„Ach, v podstate nič, je celkom... dobrý, len keby sme ho neboli nútení pozerat' už tretí raz po sebe,“ zašomral mladík udivený už len tým, že Snape pozná tieto výdobytky techniky. „Veď uvidíte...“ odvetil neurčito a rozvalil sa na svojej strane pohovky.

Severus sa na nič teda nepýtal. Odmietol druhú fľašu piva, ktorú mu chcel vnútiť Draco a pohodlne opretý sledoval film s nimi. O chvíľu sa priplachtil i Blaise a vyduril Terryho na jeho polku gauča. Sám si vzal fľašu piva, s potešením sa rozvalil na svojom mieste a sledoval film s nimi.

Harry ostal postávať na prahu dverí. Nedíval sa však na film. Jeho oči prepaľovali temeno muža s uhľovočiernymi vlasmi. V duchu preklíňal Minervu i svoju slabosť. Pretože... bolo to tak. Za tých desať rokov sa na jeho citoch nič nezmenilo. Stále boli rovnako silné, ak nie silnejšie. Napokon sa iba potichu vytratil, mieriac do svojej izby. Potreboval sprchu. Poriadne studenú sprchu.

***

Severus sa ospravedlnil pri scéne, keď sa dvaja mladí muži zobudili v spoločnom objatí v jednom malom stane. Vyhovoral sa na únavu a na to, že sa ešte nestihol vybaliť, hoci ho presviedčali, že ten film fakt stojí za to, aby si ho pozrel do konca. Napriek tomu zdvorilo odmietol.

Len čo vytiahol päty z izby, Blaise vytiahol zo zadného vrečka nohavíc svoju ošúchanú peňaženku. Chvíľu v nej kutral, potom z nej vybral galeón a s plesknutím ho položil na drevený stôl, ktorý sa skvele hodil k prírodnému vybaveniu izby, v jemných svetlohnedých farbách. Ostatní mu venovali spýtavý pohľad.

„Stavím sa, že ho do týždňa pretiahne!“ odvetil, zodpovedajúc otázku ich zborového spýtavého pohľadu, kým sa Terry prihlúplo spýtal:

„Kto koho?“

„Idiot!“ zašomral Draco na Blaisovu adresu a zavrteľ sa v Nevillovom náručí, ktorý sa nad tým vyhlásením rozosmial.

„Harry, nášho profesora predsa,“ stihol odvetiť mladý herbológ, pobavený tou stávkou Terrymu.

Lenže to už i Seamus a Terry vyťahovali peniaze a priložili ich na kôpku. „Podľa mňa nie,“ povedal Terry.

„Ja zas vravím, že áno,“ pripojil sa Seamus ako zvyčajne, tváriac sa vážne a otočil sa k Dracovi.

„Ja sa vsádzať nebudem! Je to môj krstný otec, o ktorom je reč, pre Merlina!“ vypenil.

„No a?“ zatiehol lenivo Theo a priložil galeón na zväčšujúcu sa kôpku. „Ja vravím, že hej.“

Draco zavrčal, ale Neville ho upokojujúco pohladil rukou po chrbte a nahol sa ponad neho. Na stole pristál i jeho galeón. „Podľa mňa... áno. Ale... nebude to do týždňa. Podľa mňa sa tak stane skôr.“

Nielen Draco sa k nemu stočil s udiveným pohľadom v duchu prehodnocujúc kritéria stávky. „Ty... niečo vieš?“

„Absolútne nie,“ prisvedčil v snahe upokojiť ich s totálne úprimnou tvárou. „Je to len stávka, či nie? Napokon, aj tak určite prehrám. Nikdy som stávkovať nevedel... A je to predsa Snape o kom je reč.“

Blaise mu žartovne pohrozil prstom a ich pozornosť sa znovu stočila k filmu.

***

Harry stál opretý v sprche o biele kachličky s jemným kvetinovým vzorom. Prúdy teplej vody zmáčali jeho telo a uvoľňovali napäté svaly. V duchu si neustále opakoval, že príchod jeho bývalého milenca nič neznamená. Nič sa medzi nimi nezmenilo a určite ani nezmení. Ak by to tak totiž bolo, Severus by sa ukázal oveľa skôr, ako po všetkých tých rokoch. Za všetko mohla iba Hagridova neprítomnosť a... riaditeľka. Stál tam už vyše pätnásť minút. Napokon sa načiahol po šampóne, aby si umyl vlasy, i po tekutom mydle, aby zo seba zmyl pot po celodennej namáhavej práci. Jeho ruka sa napokon načiahla po kohútikoch a odstavila prívod vody. Okolo bokov si obkrútil uterák a sčesal si mokré vlasy dozadu, keď si ich predtým presušil druhým uterákom. Zastal pred umývadlom a pozrel sa na svoj výzor. Jeho prsty prešli po dvojdňovom strnisku, ktoré mu vyrašilo na tvári, ale rozhodol sa, že sa oholí až ráno. Umyl si zuby, vypláchol ústa a zamieril do svojej izby, aby si zo skrine vybral spodky, v ktorých spával.

Na prahu svojich kúpeľňových dverí sa zastavil a vlastne mal dojem, že mu srdce vynechalo zopár úderov.

„Severus,“ zamrmlal, hľadiac do tváre muža, ktorý sa v tej chvíli otočil od zbierky jeho kníh, poukladaných v polici pri jedenej zo stien.

Harry videl, ako mu nadskočil ohryzok a oči začali nervózne blúdiť po izbe. „Ja... chcel som... myslel som, že by sme sa mohli... pozhovárať, ale...“ hlas mu uviazol v hrdle. Napokon sa napriek svojmu odhodlaniu jeho oči zastavili na mladom, polonahom tele, na ktorom sa perlili kvapôčky nevysušenej vody. „Nemáš... nenosiš okuliare,“ vyjachtal nesúvislo a iste by sa mu preto nik nečudoval.

Harry pokrútil hlavou. „Minulý rok som bol za jedným odborníkom u muklov. Podstúpil som laserovú operáciu. Od vtedy vidím skvele.“

Severus prikývol, nespúšťajúc z neho pohľad. A Harry si to pridobre uvedomoval, pretože jeho telo sa prirýchlo prebúdzalo k životu. Pravda, roky odriekania a masturbovania nebolo to, čo skutočný sex. A jeho telo prahlo po dotykoch, ktoré si pamätalo spred pár liet... Hlásilo sa k slovu a dávalo mu jasne najavo, že má nehynúci záujem o muža, ktorý stojí pár krokov pred ním a opiera sa o jeho komodu. Ešte väčšmi si bol vedomý toho, že ten čierny pohľad po ňom kĺže celkom tak roztúžene ako... kedysi. Toto vedomie mu spôsobovalo doslova triašku. Jeho telo sa chvelo nedočkavosťou, penis sa pod uterákom mierne vztyčil. Stačilo tak málo...

Kedysi by bol možno zaváhal. Možno by sa bol stiahol, zmizol by v kúpeľni a bol by svoj problém vyriešil ako zvyčajne. Sediac na veku záchodovej misy s porno časopisom v ruke a ukájal by sa dovtedy, kým by mu ruka neodpadla, alebo kým by v nej nestratil všetok cit. Pravda, s myšlienkami upnutými na jediného muža.

Teraz ho však mal tu! Vošiel do jeho izby bez pozvania. Stál tu, nepokryte sa naňho díval a temné oči mu horeli túžbou. Videl to. Videl v nich ten plameň predsa neraz...

Harry zmenšil vzdialenosť, ktorá ich rozdeľovala pomalými krokmi zakrádajúceho sa dravca. Akoby dával možnosť svojej koristi utiecť. Lenže tá *korisť* bola zdá sa uhranutá jeho smaragdovým pohľadom. Pristúpil k Severusovi, rukami zovrel veko komody za jeho chrbtom, tesne vedľa mužových úzkych bokov a pohliadol mu zblízka do očí.

„Chcem ťa,“ zašepkal roztúžene a muž pred ním sa viditeľne zachvel. Dych v jeho hrdle sa zadržol, ale predsa mu dokázal odpovedať.

„Dobre...“ A tým spečatil začiatok búrlivej noci.

***

Potom sa so Severusom zatočil celý svet. Harryho ruky opustili veko komody a presunuli sa na jeho telo, kým sa ich ústa znova po toľkých rokoch našli a spojili. Pripadali si ako dvaja pútnici v púšti, ktorí odrazu objavili oázu so živou vodou. Harryho bozky boli nenásytné, vôbec nie nežné a drvili jeho pery azda s odhodlaním vysať z neho dych, či samotnú dušu, kým jeho telo sa k nemu naliehavo tíslo a jeho boky sa oňho vzrušene trelí a hrubo prirážali v známom rytme. Severus mal dojem, že sa z toho zblázní. Objímal ho, jeho nechty kízali po nahej bronzovej pokožke širokého chrbta a tísli ho k sebe so všetkou silou, ktorú v sebe cítil. Mal dojem, akoby znova ožil... Po toľkých rokoch...

Lenže odrazu Harryho telo stuhlo a mladík so zaklonenou hlavou uľahčene vykrikol. Trochu zahanbene sa od neho poodtiahol. „Ja... prepáč mi. Neudržal som sa,“ ospravedlňoval sa za svoju predčasnú ejakuláciu, kým ho Severu stále láskal a neprestal sa ho dotýkať. Uterák už dávno ležal Harrymu pri nohách a Severusove nohavice boli skropené kvapkami Harryho vášne.

„Nevadí,“ zašepkal, pohladiac ho hánkami prstov po opálenom, neholenom líci, ktoré mu príjemne škrabkalo dlaň. Aj tak mal dojem, že dostal viac, ako by si zaslúžil. Vstupenku do samotného raja. Ved' už len ten pocit, vedieť, že po ňom neprestal túžiť, že naňho nezabudol, bolo niečo neoceniteľné. „Aj zajtra je...“

Harrymu sa priam nebezpečne zablysko v tých nádherne uhrančivých očiach a pokrútil hlavou prv, ako Severus stihol vetu dokončiť. Vzal ho za ruku a priložil si ju na penis, ktorý sa medzitým zdá sa znova postavil. „Tak ľahko sa odtiaľ nedostaneš, Severus,“ pošepol mu do ucha tiché varovanie. „Čakal som... dlhých desať rokov.“

Severus prerývane zastonal, keď mu oblizol ušný lalôčik a vzápätí ho nasal do úst. Harryho ruky sa pustili rýchlo rozopínať gombíky na jeho košeli a zbavovali ho oblečenia, ktorého sa mu zdalo, že je na ňom akosi priveľa. Vždy mal na sebe priveľa vrstiev... ako cibuľa. Pri tej myšlienke sa pousmial a jazykom skĺzol po hrane jeho brady. Bozkami si vytyčoval cestičku nadol jeho krkom, pričom sa na chvíľu zastavil na poskakujúcom ohryzku, ktorý poláskal jazykom. Nedočkavo mu rozhrnul košeľu a horúčkovito mu ju sťahoval z pliec. Jeho tieľko skončilo v ktoromsi kúte izby, kde odletelo krásnym oblúkom. Napokon sa sklonil k jeho stuhnutým bradavkám spokojne si hovejúcim v tmavom poraste jemných chĺpkov. Zvláštne, ale stále mal v pamäti ich zamatovú hebkosť.

Kým teda cucal jeho bradavky a každej sa venoval s rovnakým zaniatením, jeho ruky uvoľňovali čierne nohavice a zbavovali milenca spolu s nimi naraz i jeho spodkov. Jeho ruky ho láskali všade, kam dosiahli. Prsty prechádzali od členkov nôh cez lýtka, hladili stehná i zadok, kým Harryho jazyk skĺzol

nadol plochým bruchom a vnoril sa do jeho pupočnej jamky v tvare lievika. Potom sa rozhodol sledovať úzku cestičku chĺpkov, navádzajúcu ho priamo k stoporenému penisu.

„Prosííím,“ chripel bezmocne Severus, jednou rukou sa pridržavajúc komody, lebo mal pocit, že ho každú chvíľu zradia vlastné chvejúce sa nohy, druhou rukou vnorenou v Harryho hustých vlasoch. Nie, že by si Harry dával príliš na čas, ale vydržať po toľkých rokoch prísneho pôstu... Severus mal dojem, že každú chvíľu exploduje ako jeho mladší milenec pred chvíľkou. Svedčili o tom i jeho naliate semenníky, ktoré Harry práve nasal do úst ako akúsi labužnícku lahôdku.

Severusovi sa zatmelo pred očami, nehovoriac o tom prenádhernom zatmení jeho mozgu. Z pootvorených úst sa mu vydralo priam zvieracie zavrčanie, ale Harry sa jeho penisu stále vyhýbal. Bola to snáď nejaká forma mučenia? Odplata za to, že on mohol za ich rozlúčenie?

„Polož sa sem,“ prikázal mu mladší muž bez toho, aby uľavil jeho bolestne pulzujúcemu penisu a Severus naňho nechápavo pozrel. Obzrel sa na úzke veko komody a znova naňho. Harryho ruka zatlačila jemne na jeho hrud' a tisla ho do poloľahu. Severus, celý roztrasený poslúchol. Sledoval, ako mu Harry nadvihol nohy a oprel ich o svoje plecia. Neistá poloha a vratká komoda mu neprišli, ako miesto vhodné pre milovanie, ale nahlas to nevyslovil. Trochu sa mykol, keď na zvieraci ucítil mazľavý prst, ktorý sa s istotou predieral do hlbín jeho vyprahnutého tela. A kým sa v ňom hýbal a hľadal tú žľazu o veľkosti gaštanu, mladíkove ústa znova uväznili Severusove pery v dlhom bozku. Ten citlivo vnímal, ako sa z jeho ansusu po chvíli dráždivého mučenia milencov prst vynoril, ale s radostným zachvením svojho tela ho privítal opäť i s jeho spoločníkom.

Harry vedel, že ani tentoraz sa pridlho neudrží, preto chcel všetko urýchliť. Rovnako videl, že i Severus je na pokraji orgazmu. Jeho prsty pracovali rýchlo a presne. Severus pod jeho dotykmi vzdychal a chvel sa očakávaním. Keď jeho prsty nahradila špička penisu tlačiaci sa do pripraveného otvoru, Harry sa celkom prestal ovládať a nezastavilo ho ani mužovo zvrátenie tváre a prekvapený nádych. Kdesi v podvedomí tušil, že by mal byť nežný a trepezlivý, lenže nemohol si pomôcť. Jeho prírazy boli rýchle a tvrdé, jeho jazyk vnikal do Severusových úst v súlade s ich rytmom milovania.

Severus ledva dýchal. Telo sa mu sperlilo potom. Nohy, opierajúce sa o Harryho plecia, ruky zakvačené do komody, ktorá pod nimi rovnako divo nadsakovala. Odrazu, keď mal dojem, že teraz určite skolabuje, sa z neho Harry vytiahol von. A to bol na pokraji extáze! Díval sa naňho zahmleným zrakom a nechápal, čo sa deje.

„Postav sa,“ prikázal mu Harry nekompromisne, ale ochotne mu pomohol na roztrasené nohy. Severusovi stále nedochádzalo. Lenže to ho už Harry otáčal chrbtom k sebe, aby sa muž položil bruchom na komodu, na ktorej pred chvíľou ležal. Harry sa načiahol a pravú nohu mu podržal vo vzduchu, kým sa doňho opäť po koreň zasúval. Severus zaklonil hlavu a z hrdla sa mu začala drať nová séria hrdelných vzdychov potom, čo si o komodu oprel aspoň koleno kvôli lepšej stabilite. Harryho ruka s plesknutím pristála na jeho pevnom zadku a jeho pery kížali tentoraz po jeho chrbte. Posieval mu bozkami lopatky, plecia i krk, jemne hryzkal jeho prepotené telo. Láskal pokožku, pod ktorou hrali svaly. Kým sa Severusov penis bezmocne hompáľal medzi jeho nohami v polovzrušenom stave, nikým nepovšimnutý, ten Harryho doňho búšil odzadu ako kladivo do nákovy a on nevedel, čo ho rajcuje viac. Samotná skutočnosť, že sa milujú po dlhých rokoch s primitívnou živočíšnosťou, či to, že Harry plne prevzal iniciatívu. Alebo to, že dostal na zadok ako neposlušný chlapec...

Napokon Harry zaťal nechty do jeho bokov a prirazil posledný krát s divokým výkrikom. Priľahol Severusa, objímajúc ho okolo namáhavo dvíhajúceho sa hrudníka.

„Si... v poriadku?“ opýtal sa ho nežne, zadýchaný, vynaložiac na otázku nemalú námahu. Upokojujúco mu hladil boky a plece posieval drobnými bozkami.

„Ne...neviem...“ odvetil po pravde starší muž o nič menej stačiaci s dychom. Usmial sa, keď počul, ako mu pri uchu zazvonil Harryho chrapľavý smiech.

„Pod... pomôžem ti...“ šepol a vtisol mu bozk na ucho.

Ak si Severus myslel, že mu pomôže obliecť sa a dostať sa do jeho spálne, veľmi sa prerátal. Harry ho odtiahol od komody, ktorej hrana mu nechala na plochom bruchu červený odtlačok a viedol ho k svojej posteli, kde sa s ním zvalil. Bola nádherne mäkká a široká, na rozdiel od tvrdej a úzkej komody.

Ležali na boku, Harryho ruky blúdili po jeho tele s akousi posvätnou úctou a on si to s privretými očami vychutnával.

„Severus?“ začul Harryho nežný šepot. Otvoril oči, len aby videl úsmev, ktorý zvlnil pery toho zelenookého satyra. „Chýbal si mi,“ dodal a s tými slovami ho znova zatlačil na matrac váhou vlastného tela, vkliniac sa medzi jeho nohy a sklonil sa k jeho užasutej tvári. Severus si prekvapene uvedomil, že Harry je znova vzrušený, keď sa jeho penis obtrel o jeho stehno.

„Harry,“ zašemotil a špičkou jazyka si oblízol pery opuchnuté od jeho dravých bozkov. „Ja... Neviem, či to... zvládnem,“ vyjachtal, keď konečne ucítil Harryho ruku na svojom penise. Zahabkal. „Ale... môžem sa... premôcť...“ dodal rýchlo a s pôžitkom privrel oči.

„Neboj sa, dám na teba pozor,“ sľúbil mu láskavo mladý muž a s potešením sklonil hlavu k milencovmu lonu, aby od neho vymámil hrdelné vzdychy. Dobré, takže i Severusovi sa konečne dostalo potešenia a on si uvedomil, že za to všetko, čo sa tu v tejto izbe za tých pár minút odohralo mohla iba Harryho túžba a vzrušenie, nie nejaká nezmyselná odplata za roky odlúčenia, ako si pomaly začínal namýšľať.

Severusove prsty zovreli jeho vlasy, ale nestalo sa, čo Harry čakal. Žiadne poháňanie, žiadne určovanie rýchlosti. „Otoč sa, aj ja chcem...“ povedal mu milenc zastretým hlasom a Harry pochopil. Na malú chvíľu sa mu prestal venovať, aby mu vyhovel. Pristál na matraci s rozťahnutými nohami nad Severusovou tvárou ponúkajúc mu na ochutnávku svoju kopiju v pokľaku a kým on vzal znova do úst jeho penis, Severus sa na oplátku dôkladne začal starať oňho.

Harry sa rozochvene usmial. *Bože, nech sa táto noc nikdy neskončí...*

***

Dole sa partia chlapov vyjavene dívala na strop obývačky a počúvala priam desivé vrzganie nábytku v izbe nad sebou. Najprv sa to ozývalo pri oknách, potom to na chvíľu ustalo, len aby sa vrzganie ozvalo s väčšou razanciou. A teraz poslednú pol hodinu intenzívne škrípala posteľ.

„Myslím... niekto by mu mal povedať... viete, namazať, aby to...“ začal Seamus.

„Pššt!“ zahriakol ho Blaise, napínajúc uši, či nezačujú niečo viac. Zdalo sa však, že k nim okrem vŕzgania nábytku nedoľahne iný zvuk.

„Tak... myslím, že by som mal ísť. Žena mi vykrúti krk, kde som tak dlho,“ prerušil trápne ticho Terry a zdvíhal sa z gauča, pričom si opravoval nohavice. Nikomu neušlo, že ho celá tá situácia primerane nabudila. Vytratil sa ako prvý. Hneď za ním nasledoval Nott. Seamus sa vytratil na ubytovňu, do svojej izby a vrhol sa do postele, odvádzajúc najlepšiu ručnú prácu svojho života.

Neville sa znova raz natiahol ponad Draca a zhrabol zo stola svoju výhru s tichým pohvizdovaním. Potom mrkol na blondiaka a naznačil mu, aby ho nasledoval. Tomu nebolo treba dvakrát hovoriť.

V obývačke ostal iba Blaise. Uškŕňal sa od ucha k uchu ako blázon, vyvalený na gauči a po očku pozrel na Grega. Ten si spokojne zaspal a nikým a ničím sa nenechal rušiť.

„Ach, kamoško, škoda, že ty o to prichádzaš,“ šepol a natiahol sa za ovládačom, aby vypol telku. Znova sa uvelebil na gauči, keď prikryl Grega dekou a sám sa pod jednu zavrtal.

„Ako si vedel, že sa na seba vrhnú ešte dnes? Nevideli sa predsa desať rokov!“ opýtal sa Draco Nevilla na ceste do ubytovne, kde mali svoju izbu.

Neville sa usmial a pokrčil plecami. „Iba som hádal.“

„Neverím, podvádzaš si!“ obvinil ho priateľ.

„Nie, prisahám!“ dušoval sa Neville. „Vieš, len mi napadlo, čo by sa bolo stalo, keby sme boli od seba tak dlho mi dvaja, pričom by sme sa stále milovali. Jednoducho, muselo to takto dopadnúť, ale... mohol som sa aj myliť.“

Draco pokrútil hlavou, ale i on sa rozosmial. „Vyhrál si stávkou!“

Neville sa k nemu otočil a pritiahol si ho do náručia. „Nie, vieš kedy som vyhral?“

Draco sa k nemu pritisol a pokrútil hlavou. „Kedy?“ Hlas sa mu chvel, na líci cítil Nevillov horúci dych.

„Vtedy, keď si sa konečne odhodlal za mnou prísť.“

Draco sa usmial. Dobré sa na tú noc pamätal. Neville mu v tom týždni, keď tu bol druhý rok po testraly, ešte s Hagridom, vyznal lásku. Ale rozhodnutie nechal na ňom. Dracovi to však trvalo celých neuveriteľných sedem dní, kým sa konečne odhodlal. Od momentu, kedy k nemu vliezol do postele, neľutoval jediný okamih, keď bol s ním. Neville bol k nemu nesmierne nežný a ohľaduplný. Vždy dbal o jeho blaho, jeho potešenie bolo na prvom mieste. Možno i preto sa mu v tak krátkom čase otvoril a začal mu oplácať lásku s rovnakou horlivosťou a zaniatenosťou.

***

Bola nádherná noc. Mesiac visel na oblohe v tvare kosáka a díval sa na svet pod sebou. Postriebriť každý jeho kút svojím odleskom. I les spal svojím nočným spánkom. Kdesi zahúkala sova a z diaľky sa ozvalo i vlčie vytie. Kónské kroky tlmila hlina, i tráva porastená machom. Kôň čierny ako noc zaffkal, keď im ponad hlavu preletela vyplašená sojka.

„Len pokoj, pokoj,“ upokojoval ho jazdec, hladiac jeho zamatovú šiji. „Bol to iba idiotský vták, nič viac.“

Chodník sa zúžil a on vstúpil hlbšie do lesa. Rozhliadol sa pomedzi husto porastené stromy. Vedel presne, kam má ísť. Poznal tu každú piad! V týchto lesoch bolo najviac zveriny. Od králikov, cez srny, jelene a diviaky. I tie ich monštrá. Dokonca tu raz stretol na potulkách medveďa a vedel, že tu z času na čas vyčíňa i vlčia svorka. I on bol dnes na love. Spokojne sa uškrnul a pohladil pušku, ktorej pažba trčala spod koženého vaku uviazaného pod sedlom. Veril, že dnes bude mať šťastie. Napokon, kedy ho nemal? Naposledy si potiahol z cigarety a odhodil ju, aby ju do zeme zadupali konské kopytá.

„Vraj cudzí pozemok!“ odrkol si povýšenecky, keď obchádzal varovnú tabuľku. S úsmevom vkročil do tmavého lesa.

Tretia kapitola

Harry zoskočil z koňa na mieste, kde bola ohrada pováľaná a dal pokyn ostatným mužom, aby nasledovali jeho príklad a tiež zosadli zo svojich koní. Uviazali ich vôdzky o stromy rastúce na kraji pastviny, kde sa mohli popásaať na sviežej zelenej tráve, a kde sa vinula nevysoká ohrada z ostnatého drôtu. Pobrli sa pracovať. Z dreveného voza, z ktorého práve zosadol Neville a zaistil ho železnou pákou proti nežiaducemu pohybu, začali rozoberať potrebné náradie i nejaké náhradné koly.

Slnko práve vykukovalo spoza hôr, farbiac oblohu do ružovkastých odtieňov a krajina bola zahalená ranným oparom, bielym ako mlieko, a riedkym ako cukrová vata. Zadíval sa ponad špicaté vrcholky lesného porastu a jeho pohľad už znova nabral ten duchom-nepriítomný výraz. Prebral sa až vo chvíli, keď si ktosi za ním odkašľal. Precitol a obzrel sa. Zbadal pred sebou postávať svojho predáka s neurčitým výrazom na mierne zapýrenej tvári. Jeho oči nepokojne kmitali po okolí.

„Môžem na moment?“ opáčil Draco, keď sa už ostatní chopili svojich nástrojov a pustili sa medzičasom do práce, dostatočne sa od nich vzdialiac.

Harryho obočie sa nad očami farby machu sústredene stiahlo a pri koreni nosa mu vytvorilo malú ryhu. „Deje sa niečo?“ opýtal sa, keď prestal v duchu hádať, prečo sa Draco tvári tak smrteľne vážne.

Jeho predák prestúpil z nohy na nohu a vybral si spomedzi zubov zelené steblo trávy, ktoré obhrýzal. Odhodil ho a znova si odkašľal. „No... ja... Nevieam, ako by som začal...“ spustil, pričom sa mu líca zapalovali ešte viac. Ponad Harryho plece vrhol neistý pohľad na Nevilla, ktorý mu v odpovedi iba mlčky prikývol. Kiež by si s ním ráno nebol hodil mincou! Alebo keby si vybral miesto znaku hlavu! „Dobre, pozri, sme priatelia, však?“ spustil, odhodlaný urobiť, na čom sa bojovne dohadovali s priateľom dobrú pol hodinu, kým opustili svoju spáľňu v ubytovni.

Harry prikývol, netušiac, kam tým blondiak mieri. „Iste, Draco.“ Uistil ho okamžite, neprestávajúc sa mračiť.

„A Severus je... môj krstný otec, však?“ pokračoval kostrbato plavovlasý muž, dostávajúc sa okľukou k veci. „Pozri, je mi jedno, čo spolu robíte, ale... Možno by si mohol pouvažovať nad očarováním izby o niečo lepšie!“ vyhrkol tlneným hlasom napriek tomu, že ich nemohol začuť a rozhodil vo vzduchu rukami. Kým to zo seba dostal, bol takmer purpurový. Harry iba otvoril ústa, ale potom ich sklapol naprázdno.

Miesto toho vyvalil oči a zastonal, keď mu plne došiel význam jeho slov. „Chceš mi povedať, že všetky tie pohľady... a úškrny počas raňajok...“ ukázal na chlapov zabratých do práce a tresol sa rukou po čele v nemom úžase nad vlastnou sprostosťou. Takže naozaj niečo znamenali! „Do kotla!“ zamrmal a zahanbil sa, konkurujúc Dracovmu zapýreniu vlastným.

Dracovi sa ho ulútosťilo. „Ak ťa to trápi, môžem ťa potešiť,“ riekol už o čosi viac pobavene. „Nikto z nás nemá takú výdrž.“

Harry naňho pozrel, ako keby mu preskočilo a napokon sa rozosmial. Obaja sa smiali, až kým sa k nim nepridal Neville a neodtiahol Draca bokom k práci s poznámkou, že by veľmi rád skončil ešte dnes.

Potom Harry odišiel za Theom, aby vytvorili pár pri oprave ohrady, čo bolo nevyhnuté.

„Na čom ste sa tak dobre bavili?“ opýtal sa zamyslene tmavovlasý chrabromilčan, keď si na ruky navliekol kožené rukavice a chopil sa kladiva s dlhým poriskom. Hneď na to sa ním rozohľadol, aby tresol hrubý, opracovaný kôl po hlave a vrazil ho tak do zeme do potrebnej hĺbky. V podstate očakával, že Harry vybuchne alebo šplechne Dracovi do tváre čosi, aby sa nestaral. Ale zdá sa, že oni sa na Harryho faux pas iba dobre pobavili. Možno mal sám nabráť odvahu a povedať mu to, ale... No, aspoň to vyriešili spravodlivo, a čo? Aj tak s tým vyrukoval Draco.

Draco, ktorý kľáčal a držal ten kôl naňho pozrel a uškrnul sa. „Len som mu odporučil, aby si nabudúce lepšie očaroval izbu. Ako sme sa dohodli.“

Neville sa uchechtol. „No, lepšie povedať jemu ako Snapovi.“

Draco sa na moment zamyslel a iba zadumane sledoval, ako jeho priateľ upevňuje na kôl ostnatý drôt a zaistuje ho zatĺkaním klinčov o jeho hlavičku.

„Aj tak nedokážem pochopiť, ako je možné, že sú spolu,“ povedal odrazu, čo pritiahlo Nevillovu pozornosť.

Neville sa pousmial. „Prečo? Nemyslím si, že sú menej nepravdepodobnejší pár ako sme my dvaja.“

Draco naňho pozrel a pokrútil hlavou. „Nemyslel som to celkom tak. Teda... vieš, ten vekový rozdiel a tak... A napokon, je to môj krstný otec! *Snape*, pre Merlina! Nevie si ho predstaviť ako vášnivého muža! Pri nikom. Nie to ešte s ním!“

„To nemusíš. Stačí, ak si budeš predstavovať mňa,“ podotkol Neville logicky a uškrnul sa, keď jeho priateľ iba teatrálné prevrátil očami. „Ale už asi viem, čo si tým myslel,“ dodal rýchlo.

„Určite?“ ozval sa Draco skepticky.

Neville prikývol a vrazil mu do ruky druhý kôl z nevelkej haldy, ktoré sem doniesol z voza a pár krokmi vymerali primeranú vzdialenosť od nanovo zabitého kola, čo robilo približne tri metre. Chvíľu sledoval, ako ho Draco zapichol ostrým koncom do vlhkej zeme, čo to dalo a potom si k nemu kľakol, pevne ho pridriavajúc, aby ho jeho priateľ mohol zatĺcť. „Pozri. *Snape* je neprístupný ako Azkabanské väzenie. Rovnako chladný, zásadový. Príliš racionálny a strohý. Chápem, že si ho nevieš predstaviť v inej situácii. Ale ja som ho videl v inom svetle. Napriek tomu, ako sa javí, pripomína mi... *jednorožca*.“

Draco zažmurkal. „Neville, láska, si v poriadku?“ opáčil mladík skúmavo a zahľadel sa naňho ako na pomätenca. „Alebo to máš z tej rannej dávky kofeínu?“ doberal si ho. Neville totiž káve nejako extra neholdoval, ale rád si ju občas doprial. No teraz? Draco netušil, čo si o jeho prirovnaní myslieť. Bolo viac ako len scestné. Snape a jednorožec? To už znelo ako diagnóza hodná nemocnice Sv. Munga.

Neville sa iba uchechtol a pokračoval vo svojom výklade nerušený ani jeho podivujúcim sa pohľadom. „Nie, počkaj, vysvetlím to. Myslím, že som sa dostal na Rokfort presne v tom čase, keď sa rozišli. Zo Snapa sa stal tieň. Chodil po hrade ako jeden z duchov. Nikdy sa neusmial, nikdy neutrúsil viac ako zdvorilý pozdrav, či štipľavú poznámku, ak išlo o mňa, alebo študentov. Viditeľne pochudol. Videl si tie prepadnuté líca?“ na chvíľu sa odmlčal, oprel sa o násadu kladiva a zamyslene sa zadíval do diaľky. „Vídal som ho potulovať sa po školských pozemkoch ako stelesnenú bludičku. A stačilo tak málo, aby opäť ožil! Zober si ten včerajšok. Normálne to ním otriaslo!“ poukázal na holý fakt opätovného stretnutia profesora a Harryho.

Draco sa usmial a zasníval. „Mal si vidieť ako vyvalil oči, keď sa znova stretli. Pohľad na nezaplatenie... Ale aj tak! Jednorožec? Ako ti to do kotla vôbec napadlo!“

Neville sa usmial. „Jednoducho. Identické body. Obaja majú svoje čaro. Obaja sú opradení akýmsi tajomnom. Jednorožec je veľmi vzácne zviera a tvoj krstný otec je veľmi vzácny človek a... ja mám dojem, že si ho môže získať jedine taká čistá duša, ako je Harry,“ vysvetlil a pokrčil plecami. Potom naňho pozrel a opýtal sa: „Počuj, už si sa s ním o nás rozprával?“

Draco pokrútil hlavou, kým premýšľal nad tým, ako opísal jeho krstného otca. Musel uznať, že on ho takto nielen nevidel, ale ani nikdy nevnímal. Dobré, Snape bol istým spôsobom... čudák, ale žeby bol až taký výnimočný? Nechcelo sa mu veriť. No možno to je práve to, prečo ho tak vníma Harry.

„Ešte som nestihol. Vadí ti to?“ Odvetil a pozrel k miestu, kde pracoval s vervou tmavovlasý mladík s Nottom.

„Nie, len dúfam, že nebude proti,“ dodal s nádejou v hlase herbológ a znova sa chopil svojho kladiva. „Nikdy ma príliš nemusel, to vieš,“ dodal znepokojene a tresol kladivom po kole celou silou.

***

V diaľke sa ozývalo bučanie stáda hovädzieho dobytku i grarohov, ktoré sa pásli v údolí za kopcom. Harry si utrel chrbtom ruky spotené čelo a tresol posledný raz kladivom po hrubom kole.

„Dáme si oddych,“ povedal, na čo Theo iba uľahčene prikývol.

„Fajn, aj tak mi treba šťať,“ riekol prostoreko a Harry sa nad tým použitým výrazom uškrnul.

„Fakt neviem, kam sa podel tvoj slušný slovník čistokrvného,“ podpichol ho pobavene.

„Skončil v kope testralieho trusu!“ odvetil Theo s rehotom a odbehol ku neďalekým kríkom, aby si uľavil.

Harry sa pomalým krokom vracal k drevenému vozu. Dobře stavaný hnedák bol teraz vypriahnutý a popásal sa neďaleko s ostatnými, uviazaný o kmeň pokrívenej vrby, ktorá sa týčila pri brehu žblnkotajúceho potoka. Blízky les šumel lístím, keď koruny stromov čechral nezbedný vánok a miesil

sa s veselým vtáčím štebotom, ktoré občas prehlušil výkrik vyplašenej sojky a ťukanie d'atľa zobákom do kmeňa stromu. Kdesi zakrákal havran a spoza neďalekého kra vyštartoval vyplašený zajac späť do lesa. Z diaľky sa ozývalo bučanie dobytky. Harry si odpásal košeľu uviazanú okolo bokov a šmaril ju do voza. O pár sekúnd ju nasledovalo i jeho tričko a on vystavil hrejivým lúčom slnka na obdiv svoj široký chrbát. Načiahol sa za fľašou vody, aby si zvlažil hrdlo a zašmátral v prútenom koši, aby si vybral jeden zo sendvičov, ktoré im nachystal Kreater.

Potom si sadol na koniec voza a odhrúzujúc zo svojej desiaty sa skúmovým okom díval po okolí. Neville s Dracom stále pracovali. Theo postával obďaleč a kamsi hľadel s rukou cloniacou si oči pred ostrým svetlom. Potom niekomu zamával a vzduch preťal ostrý hvizd, ktorý vyplašil z neďalekého kra akési vtáča. Harry natiahol krk, aby videl spomedzi husto porastených stromov na okraji lúky vychádzať na čistinu vysokého mladíka. Blaise sa práve vracal z obhliadky ohrád. Mladík sa najprv zastavil pri predákovi. O čomsi sa chvíľu bavili. Harry videl, ako si Draco zložil z hlavy biely stetson a prehrabol si rukou krátke plavé vlasy, ktoré sa mu na slnku leskli ako tekuté zlato. Neville iba ticho počúval a prikyvoval. Potom vzal svoje kladivo s dlhou rúčkou, vyložil si ho na rameno a všetci sa pobrali jeho smerom, k vozu. Harry práve dojedol. Z výrazu ich tvári si vedel prečítať toľko, že niečo nie je v poriadku.

Kým sa Draco načiahol po vodu, Neville prekuťoval prútený piknikový kôš za výdatnej asistencie Thea, Blaise bez slova prijal od Harryho fľašu vody. Napil sa, aby si zvlažil vyprahnuté hrdlo a zložil si z hlavy svoj tmavohnedý stetson, spod ktorého sa rozliala záplava lesklých mahagónových vlasov. Harryho v duchu napadlo, ako si pre to Blaise doberala Hermiona. Vždy hovorievala, že ma vlasy oveľa krajšie ako ona.

„Máme problém, boss,“ riekol, keď si otreľ vlhké ústa. Zadíval sa naňho očami tej nezvyčajnej farby a neprestával sa tváriť vážne.

„Počúvam,“ riekol Harry, ktorý nerád chodil okolo horúcej kaše. Zdalo sa však, že chlapi mu to občas robia schválne. Naťahujú ho ako gumu od starých spodkov, skúšajúc čo vydrží.

„V noci sme zrejme mali nechcenú návštevu,“ zatiahol a zaškrípал zubami. „Našiel som severne odtiaľto pri Vlčej diere – čo bol masív na seba naukladaných skál pokrytých hlinou, starým, suchým lístím a obrastených machom - mŕtveho jeleňa. Ten imbecil doňho strelil trikrát. Najprv mu prestrelil zadné nohy, potom ho zasiahol do krku. To zviera muselo trpieť ako kôň! Prisahám, keby sa mi ten grázel dostal do rúk, zaškrťím ho!“ besnil mladý muž a Harry musel uznať, že oprávnene.

Harry si povzdychol a pozrel do lesa. Nebol to prvý prípad pytliactva. Ale tí zvyčajne vzali korisť so sebou a po mŕtvom zvierati ostalo akurát pár krvavých škvŕn vsiaknutých do zeme. No a potom tu bol jeden špeciálny exzot, ktorý pytliačil z chorej záľuby a krvilačnej zábavky.

„Nevieme, či to bol on,“ riekol zadumane, ale rovnako si bol vedomý toho, že nik iný by do úvahy neprichádzal. „Pôjdeš poň s Theom. Vezmete si voz, ale najprv sa najedzte.“

Theo, ktorý ich zadumane počúval, sa prežúvajúc ozval. „Nepodnikneš nič?“

Harry mu opätovoľ veľavravný pohľad. „A čo mám spraviť? Mám ho schytiť pod krk a dať mu päť a dvadsať na holú? Veľmi dobre vieš, že by to nič nevyriešilo. Problém je v tom, že mu dal jeho otec po smrti matky voľnú ruku a teraz mu synáček prerástol cez hlavu. Sám si s ním nevie rady.“

Theo zavrčal. „To ešte neznamená, že toho homofóbneho švába necháme robiť, čo sa mu zapáči!“

Harry naňho zagánil. „Ešte mám v živej pamäti váš pästný súboj v tom bare. Niečo ma to stálo. A tebe zašivali hlavu, nespomínaš si?!“ snažil sa mu dohovoriť. Theo mal z nich všetkých najprchkejšiu povahu a všetko riešil pekne za horúca. Čo bolo väčšinou takmer vždy na škodu. Ak sa niekde strhla nejaká bitka, buď ju vyprovokoval on, alebo sa iba nadšene pridal. A zakaždým ho potom ostatní museli ratovať.

Theo sa napaprčil. „To je fuk! Niekto mu predsa musel ukázať, kde sú hranice! Mňa nik nebude nazývať vydrbaným buzerantom a sám pritom bude vyzeráť ako bukica! Merlin! Ved' ten idiot už nemohol teplejšie v tých bielych rifliah a ružovej košeli ani vyzeráť!“

Kým sa Draco s Nevillom pri jedení iba nevinne uchechtli, sediac v tráve, Blaise sa široko zazubil. „Theo, srdiečko, boss má pravdu. Ale ani mne sa nepáči, že nám tu ten malý smrad beztrestne snorí. Niečo by sme urobiť mali.“

„Pozhováram sa s Richardom,“ povedal Harry, ale nebol z tej predstavy nadšený.

„Super! Sám vieš, že to bude na hovno!“ zahundral Theo a Blaise iba prikývol.

„Napadlo ma, či by sme nemohli držať pár nocí stráž,“ predostrel svoj nápad Zabini, čo hneď zamietol Draco.

„Jasné, keď sa vieš naklonovať, aby si pokryl pár hektárov pozemku, v pohode Blaise.“

„A čo rozmiestniť po okolí nejaké kúzla?“ navrhol Neville.

Harry prikývol. „Práve nad tým uvažujem. Nie je to zlý nápad, ale čo použiť? Nesmie to byť nič nápadné, ani nič životu nebezpečné. Troy je síce vagabund, ale nemienim ho preto zahlušiť.“

„Nevedel by o niečom Weasleyho dračí brat?“ nadhodil spýtavo Draco. „Možno by nám poradil.“

„Skúsím sa ho na to opýtať,“ povedal Harry a pokynul stále sa paprčiacemu Theovi, aby sa k nemu pridal a mohli sa pustiť opäť do načatej práce.

***

Severus sa ráno prebudil celý dolámaný, ale zato bol taký oddychnutý ako ešte nikdy. Natiahol ruku na druhú stranu širokej postele, ale tá už bola vychladnutá a prázdna. To mladé, mocné a horúce telo, ktoré bolo okolo neho po celú noc omotané bolo teraz preč. Konečne rozlepil oči. Jeho čierne mihalnice sa zachveli a ešte černejšie oči sa rozhliadli po izbe. Nikde nikoho. Všade vládlo pokojné ticho. Len trilkovanie vtáčat za pootvoreným oknom a jasnooranžové slnko vykúkajúce ponad vrcholky hôr dávalo vedieť, že sa brieždi a svitá nový deň. Hodiny stojace na nočnom stolíku ukazovali pár minút pred šiestou. Uvedomil si, že Harry a ostatní museli vstávať veľmi zavčasu, keď ich už nebolo.

Natiahol si stuhnuté telo a spokojne vydýchol. Bledomodrá prikrývka bola omotaná okolo jeho nôh a sotva mu zakrývala úzke bedrá. Nahý hrudník, rovnako ako jeho končatiny svietili alabastrovou bledosťou. Prišlo mu až zarážajúce, aký je nezdravo bledý oproti mužovi, s ktorým strávil túto noc. *Táto noc...* Nemohol vedieť, ako sa to všetko vyvinie. Nemohol vedieť, že skončia v jednej posteli tak

skoro. Pamätal si, aké to medzi nimi bolo kedysi. A mal dojem, že sa to vôbec nezmenilo. Teda... vlastne sa to iba zlepšovalo. Harry totiž v noci podal výkon hodný skutočného majstra v milovaní. Skoro umiloval Severusa na smrť.

Severus sa stočil na bok. Zívot si, zaklipkal očami a vtedy zbadal na Harryho vankúši pohodенý lístok. Na jeho vrchu sa vynímalo čiernym atramentom napísané jeho meno. Natiahol sa po ňom, aby si ho prečítal.

„Prajem Ti krásne ráno.

Dnes musím ísť s chlapmi opravovať ohrady a neskôr pôjdeme za tým stádom grarohov. Ak chceš, môžeš sa vybaliť. Keď sa vráti Seamus s Terry a Gregom, môžu Ťa previesť po okolí, ak by si sa nudil. Hoci by ma potešilo, keby si s týmto počkal na mňa. Veľmi rád Ti to tu ukážem a prevediem Ťa po pozemkoch. Poznám tu zákutia, ktoré by sa Ti určite páčili a tiež Ti chcem ukázať jeden zvláštny druh byliny. Možno ju budeš poznať.

V kuchyni nájdeš všetko, čo potrebuješ. Zober si, na čo budeš mať chuť. Odhadujem, že najneskôr do večera sme späť.

H.

P. S.: Ďakujem za nádhernú noc. Ja... pokojne sa môžeš vybaliť v mojej izbe. Potešilo by ma to. Ale neber to ako naliehanie. Ak máš... bolesti, v skrinke v mojej kúpeľni na to niečo určite nájdeš.“

Vykĺzol z postele. Bolo mu celkom jedno, že je nahý ako palec. So spokojným pohmkávaním a úsmevom na tvári i napriek miernej bolesti istých partií, zamieril rovno do sprchy.

***

Kým sa vrátil Terry Boot so Seamusom a Gregorym Goylom, stihol sa vybaliť a pobral sa naraňajkovať. Chcel si dopriať v skutku výdatné raňajky. Po tejto noci mu doslova vyhladlo. Keď vošiel do kuchyne a začal prehľadávať skrinky, mal dojem, že by pokojne zjedol aj pol pečeného graroha na posedenie. Neskôr tam iba tak posedával a popíjal kávu, keď sa konečne ukázali chlapi.

„Zdravím, profesor,“ riekol žoviálne Terry s neskrývaným úškrnom a dodal: „Tak, aká bola vaša prvá noc v zrube?“ Pre túto poznámku doňho Seamus nesúhlasne štuchol a sprážil pohľadom, čím si od Severusa vyslúžili podozrievavý pohľad. Severus ostal chvíľu sedieť celkom meravý a premýšľal, či sa má tou poznámkou vôbec zapodievať. Napokon iba nadvihol obočie v nevyslovenej otázke, keď sa jeho bývalý študent na kamaráta oboril, ako sa skúšal márne brániť: „No, čo no? Ved' sa len slušne pýtam!“

„Idiot!“ zamrmlal v odpovedi bývalý chrabromilčan a pobral sa vykladať nákup, ktorý dnu vynášal z dodávky usmievajúci sa Gregory. Opýtal sa Severusa, či by si niečo nedal, alebo či niečo nepotrebuje, ale Severus odmietol. Napokon, ved' len nedávno dojedol smažené vajčička s hriankami a horúcu čiernu kávu mal ešte nedopitú v pohári. Muži sa pobrali za svojou prácou a on znova na chvíľu osamel.

Ako sedel za dlhým stolom, premýšľal nad Harryho návrhom. Páčil sa mu. Ak už ho mal niekto previesť po okolí, nech je to teda on. Sám sa bol prejsť pri jazere, kde ho prvý raz po desiatich rokoch stretol

a musel si teraz v duchu priznať, ako to s ním zamávalo. A to si myslel, že je z tých, ktorých len tak niečo neprekvapí. Mýlil sa.

Do zrubu sa vrátil vo chvíli, keď sa Seamus s Terryom hádali, kto by mal variť obed. Seamus sa snažil poukázať na fakt, že on varil minule a Terry, že to zasa nevie a okrem toho, musí ísť skontrolovať napájadlá pre stáda. Greg toho bol samozrejme ušetrený. Ten, len čo vykonal svoju obvyklú prácu v maštaliach, rozťahol sa na lúke a pozoroval mravcov v mravenisku, akoby to bola najzaujímavejšia udalosť dňa.

„Ak to nevádi, môžem variť ja. Aspoň si budem pripadať užitočný. Aj tak dnes nemám čo na práci,“ ponúkol sa a takmer sa rozosmial, keď videl, ako tým dvom kohútom odľahlo. Obaja mu ochotne ukázali, kde čo nájde a vyparili sa z kuchyne skôr, ako by človek stihol povedať: „Var hrnčiček, var!“

A tak teda Severus varil. Podvečer sa pristihol sedieť na zadnej terase v prútenom kresle a s vychladeným pivom v ruke. Díval sa k obzoru a počúval rozhovor mladých mužov, ktorí mu robili spoločnosť a rozprávali o ťažkých začiatkoch. Spoločne sa dokonca na niektorých príhodách i smiali.

Keď sa v diaľke objavil kúdol prachu, chlapi radostne zvýskli a rozbehli sa k veľkej drevenej ohrade. Kým Terry čakal pripravený pri otvorených vrátach, Seamus sedel obkročmo na ohrade a mával vo vzduchu svojím stetsonom. A nevelké stádo, pozostávajúce asi z trinásť kusov dobytku sa hnalo ich smerom, koordinované chlapmi na statných koňoch, ich pohvizdovaním a plieskaním bičov vo vzduchu. Za stádom sa lenivo terigal Longbottom s nejakým skoleným zvieraťom na drevenom voze, v ktorom bol zapriahnutý krásny hnedák. Greg, ktorý ostal radšej na terase s ním, veselo tleskal a nadšene sa smial. Severus sa naňho díval a hľadal v ňom mladíka, ktorého kedysi učil. Zdalo sa, že ten bol naozaj nadobro preč.

***

Ich stolovanie sa nedalo v žiadnom prípade prirovnať k pokojnej večeri. Chlapi sa predháňali v tom, aby im rozpovedali, čo za deň prežili. Nie, že by zatĺkanie drevených kolíkov, či klinčov bola nejaká zábava, ale to zháňanie stáda už áno. Ocenili Severusove schopnosti pri príprave večere a len čo im Harry zadelil úlohy na ďalší deň, rozpáchli sa po svojom. V kuchyni ostal upratovať Draco s Nevillom a Harry sa vytratil za Severusom na terasu.

Našiel ho postávať presne na tom mieste, kde mal vo zvyku stávať on. Muž sa opieral plecom o drevený trám a hľadel do diaľky.

„Ahoj,“ podišiel k nemu s tichým pozdravom na perách a fľašou piva v ruke. Jednu mu podal. Severus ju prijal bez slova. Na chvíľu medzi nimi zavládlo rozpačité ticho.

„Nevybalil som sa u teba,“ poznamenal napokon zdráhavo profesor a dovolil si úkosom pozrieť na mladšieho muža. Nezdalo sa, že by sa bol tváril nejako sklamané. Nie, že by to bol očakával... V jeho tvári a to mohol s určitosťou povedať, nebadal ani najmenšie stopy nadšenia. Nie. Miesto toho sa v tej krásnej tvári objavil akýsi neutrálny výraz. Niečo, čo sa tak veľmi podobalo jeho nečitateľným praktikám. Severus sa takmer zamračil.

„Viem,“ odvetil Harry s povzdychom, ale viac to nekomentoval. Zistil to, keď sa bol pred chvíľou osprchovať. V podstate, ani sa nesnažil očakávať, že Severus tak skutočne urobí a vyhovie mu.

Napokon, v duchu si celý deň musel opakovať, že nemá očakávať viac, ako sa mu bude ponúkať. A on bol pripravený brať i to málo, čo by sa mu mohlo od neho dostať. Vlastne, celkom mu postačovalo, že môže byť v jeho blízkosti.

Zato Severus odrazu pocítil nehynúcu potrebu vysvetliť mu svoje konanie. „Nezdalo sa mi to správne. Vieš, nechcem, aby si ostatní mysleli, že...“ zmĺkol. Čo nechcel, aby si mysleli? Potom ho napadlo, čo mu hovoril Draco, ako to Blaise, ten mladý, večne usmievajúci sa a dobre stavaný muž na Harryho skúšal. A on sa pokúsil predstaviť si to. A znova ho pochytila zlosť a čudné zvieranie okolo žalúdka. Nikdy predtým nič podobné nezažil.

„Chápem,“ riekol Harry stručne a dokonca sa trochu pousmial. Hoci sa mu Severusovo odôvodnenie zdalo neprimerané, hlavne preto, že to, čo sa medzi nimi odohralo predošlú noc, už všetci vedeli, tomu mužovi to zrejme asi nedošlo. Mohol si myslieť, že chlapi pred ním budú mať stále taký rešpekt ako keď boli jeho žiakmi. Sadol si do kresla a zadíval sa naňho takým zvláštnym pohľadom, pod váhou ktorého sa Severusovi, tomu tvrdému chlapovi s kamenným srdcom, podlamovali nohy. „Zajtra mám voľno. Rád by som ťa previedol po okolí. Ak chceš a ak si to už nespravil,“ ponúkol sa srdečne, hrajúc sa prstami s plechovým viečkom od fľaše.

„Nie,“ odvetil Severus okamžite a vlastne aj nadšene, hoci Harry nevedel, či to mal brať ako odmietnutie alebo odpoveď. „Rád si to tu pozriem.“ A potom mu opätovoľal jeden z tých hanblivých úsmevov, ktoré uňho vídal Harry kedysi dávno...

Znova sa medzi nimi rozhostilo mlčanie, ale už nie také napäté. Skôr príjemné a pohodové. Obaja dopili svoje pívá a Harry vstal z kresla. Odkiaľal si, aby si prečistil hrdlo a zadíval sa na tmavý obzor. Nebo nad krajinou bolo posiate myriadami trblietavých hviezd, ktoré sa odrážali v Severusových čiernych dúhovkách.

„Ja...“ znova na moment zmĺkol a zahľadel sa na špičky vlastných topánok. „Rád by som s tebou strávil i túto noc...“ priznal sa tichým hlasom, líca zapálené do sýtej červenej farby.

Severusa jeho priznanie rozochvelo i vzrušilo zároveň. Napriek tomu musel odmietnuť. Jeho pokrútenie hlavou bolo dosť jednoznačné a Harrymu to ako odpoveď stačilo. Prikývol a porúčal sa s tým, že je unavený, a že sa teda uvidia zrejme pri raňajkách. I on bol ranostaj.

***

Harry si ľahol do postele a zadíval sa do tmavého stropu. Do izby prenikali cez poodtiahnuté závesy striebřité lúče mesiaca. *Severus...* jeho nezodpovedaná otázka. Čo s ním mal robiť? Najprv sa nenávideli, potom sa zamilovali. A keď sa zdalo, že nič nemôže byť lepšie, rozišli sa. Neprekonateľná rozdielnosť pováh, tak to vtedy chladne ospravedlnil ten racionálne uvažujúci muž. Harryho i teraz pri tých mrazivých slovách striaslo. Nikdy predtým nedostal od nikoho takú ľadovú sprchu. Severus bol jeho prvým a on vedel, že bude i posledným. Nikdy nikoho iného tak veľmi nemiloval. A vedel, že nikdy nikoho iného milovať ani nebude. Ak už raz svoje srdce dal, nemohol ho pochabo žiadať spať a ani ho už nemohol venovať inému. Zrejme to tak malo byť... Preto uňho nemal šancu ani Blaise, hoci bol skutočne vytrvalý. Nesmierne vytrvalý, ale napokon to vzdal.

Pretočil sa na bok s ťažkým povzdychom a pokúsil sa zaspáť. Lenže nešlo to. V mysli sa mu vynárali živé obrazy včerajšej noci, prepletené s ešte živšími spomienkami na milovaného muža a v ušiach mu

hučal koncert ich spoločných stonov. Zaboril si tvár do vankúša a v duchu sa pýtal, ako dlho vydrží tieto muky znášať.

Nepočul, ako ticho vrzli dvere. Strhol sa v momente, keď jeho nahý chrbát ovanul chladný vzduch od toho, ako sa nadvihla perina. Otočil sa, len aby pozrel do Severusovej tváre osvetlenej jemnučkým svetlom mesiaca. Vyzeral trochu nerozhodne a marilo sa mu, že i trochu previnilo, keď tam tak postával. Zrejme si myslel, že Harry už dávno spí spánkom spravodlivých. Mal by to o to ľahšie. Iba by sa šuchol pod perinu a pritúlil sa k nemu, ako plánoval.

„Rozmyslel som si to,“ zašepkal a napäto čakal na Harryho reakciu.

Harry s úľavou zastonal a posunul sa, čo bol neklamný prejav súhlasu. Keď si k nemu Severus ľahol, okamžite sa k nemu pritúlil. „Chvála Merlinovi,“ usmial sa a znova si zívól. Ucítil, ako ho objali dve mocné paže. Zložil si strapatú hlavu na Severusove plece a konečne zaspal.

***

Ráno privítalo tmavovlasého, zelenookého mladíka nepripraveného. Ležal na bruchu a na nahej pokožke chrbta cítil kížanie jazyka, ktorý vytváral momentálne v oblasti jeho pravej lopatky vlhkú cestičku. Tú hneď na to zasypala sprážka dôsledných bozkov, kým láskajúca ruka blúdila po jeho hrudi, hrala sa s jeho bradavkami a pomaly sa prepracovávala k jeho rozkroku. Uvedomil si, že ležiac na boku sa k nemu pritiska horúce telo a jedna veľmi dôležitá časť sa v ňom rytmicky hýbe. Keď šikovné, štíhle prsty zovreli v ruke jeho pulzujúci penis, až vtedy naplno precítol a s pôžitkom zavrátil strapatú hlavu dozadu. Z úst sa mu vydral slastný ston, ktorý trval iba dovedy, kým sa jeho ústa neocitli v zajatí sladkého, dráždivého bozku. Netrvalo dlho a vyvrcholil. Skropil Severusove prsty, ktoré ho neprestávali hladiť po celej pôsobivej dĺžke až do momentu, kedy sa jeho milencovi zadržol dych a on spokojne zastonal do pokožky jeho hrdla. Harry namáhavo oddychoval a vychutnával si ten pocit, keď cítil, ako sa doňho vylieva milencov elixír. Bolo to neopísateľné a také... intímne. Zachvel sa.

„Dobré ráno,“ zaprial mu ten milovaný hlas do ucha a Harry sa zachichotal ako malý chlapec.

„Sakra! Viac ako len dobré! Úžasné!“ pomrivil sa a otočil sa k nemu tvárou. Severusovi sedel na perách spokojný úsmev, čierne oči iskrili šibalstvom. Muž sa k nemu naklonil a pobozkal ho s nevídanou dravosťou. Jeho bledé líca boli teraz zružovené. Harry uvažoval, či je to ostychom alebo vzrušením. Uvedomil si, že si ho vzal ešte počas spánku. Bolo to také erotické! Spomenul si, ako mu kedysi dávno Severus spomenul, že zistil, že na jeho dotyky reaguje i počas spánku. Chcel si takto overiť, či to stále funguje? Ak áno, nemýlil sa.

„Severus?“ ozval sa Harry, nosom zaboreným do jeho hrude posiatej tmavými, jemnými chĺpkami, ktorá sa stále namáhavo dvíhala po predchádzajúcom búrlivom výkone.

„No?“ ozval sa mäkko, prsty vnoriac do jeho nepoddajných tmavých vlasov.

„O dva týždne odchádzame. Musíme previesť stádo aj s mláďatami do Rokfortu po zemi. Ostatné noci... budeme tráviť po väčšine v stane a... Prial by som si... kým sa vydáme na cestu, aby sme ten čas strávili spolu. Tak ako kedysi...“ Zdvihol k nemu tvár a zahľadel sa mu do očí. Nechcel viac. Nechcel, ho nevystrašiť. Nežiadal ho o viac, aby napokon nedostal primálo. „Daj mi len tých pár dní s tebou. O nič iné ťa nežiadam.“

Severusova ruka sa preniesla na jeho nahé plece a hánky prstov pohladili líce mladého muža. Díval sa do tých bezodných studníc, ktoré naňho hľadeli a čakali na jeho odpoveď. Prosil ho o pár dní, ale v tejto chvíli by mu Severus sľúbil pokojne celé veky. Keby to tak Harry vedel! Keby vedel, ako veľmi mu chýbal! Keby tak vedel, že po ich rozchode sa zmenil v chodiace *nič*...

„V poriadku,“ pritakal a radosť, ktorú zazrel v Harryho tvári sa odzrkadlila i v jeho očiach. Napokon, mal pravdu. Prečo neskúsiť vyťažiť z minima maximum?

***

Harry ho čakal na terase. Bolo čosi pred ôsmou. Naraňajkovali sa a kým sa Severus šiel prezliecť do niečoho pohodlnejšieho, ako sám povedal, Harry vyšiel na terasu, aby ho tam počkal.

Keď ho zbadal Seamus, zamával mu a ponáhlal sa k nemu.

„Deje sa niečo?“ ozval sa Harry ako prvý a jeho kamarát iba prikývol. Zložil si z hlavy klobúk, prehrabol si rukou vlasy a nasadil si ho späť.

„Ráno sme našli blízko lesa zastreleného testrala,“ oznámil mu promptne a v tvári sa mu odrazil nepokoj.

Harry si povzdychol a poškrabal sa po brade. „Toto už vážne prekračuje všetky medze!“

Seamus nepovedal nič, iba naňho zíval s nemým očakávaním. „Draco sa tam išiel pozrieť s Nevillom a Blaisom. Čo budeme robiť?“

Harry sa pozrel k domu. Uvažoval, čomu dať prednosť. Mal ísť so Severusom von a teraz toto. Napokon zvolil inú variantu. Vezmú svoju prechádzku okľukou. „Fajn, pôjdem za nimi.“

„Nechám ti pripraviť koňa?“ opýtal sa a Harry prikývol. Síce plánoval romantickú prechádzku, ale tá počká.

„Dvoch,“ požiadal ho, a keď Seamusovo obočie vyletelo nahor, pochopil vo chvíli, keď sa ukázal profesor. Nezdržal sa a obdivne hvízdol, pričom si ho neskrývane premeral obdivným pohľadom.

Harry sa k nemu otočil a na rozdiel od Seamusa, nehanebne skĺzol pohľadom po jeho postave. Severus sa od nich totiž oblečením vôbec nelíšil. Mal oblečené tmavosivé džínsy, trošku voľnejšieho strihu, čierne tričko bez rukávov a akéhokoľvek nápisu a na vrch tmavomodrú kockovanú košeľu z mäkkého flanelu.

Harry sa naňho zazubil. „Hm, kto ste pane?“ opýtal sa, za čo si vyslúžil od muža malý úškrn. „Chýba ti už iba stetson.“ A jeden čierny si okamžite privolať z domu.

Díval sa, ako si ho Severus nasadil na hlavu a opýtal sa: „Je to dobré?“ Zakvačil si palce rúk za striebornú pracku opaska a Harry naprázdno prežrel.

Pozorne si ho obzrel z každej strany a opäť naprázdno preglgol, preklínajúc v duchu svojho pomstychtivého a krvilačného suseda. Keby nie teraz tej zachádzky, mohol vziať Severusa priamo k tomu čarovnému zákutiu pod skalami, kde ležalo jazierko, do ktorého zo skál padala horská voda a vtekala do jazera Drago a... Nie, mal by prestať, inak nebude vládať chodiť, napomenul sa v duchu.

„Viac ako len dobre,“ zamrmal si popod nos. „Ale budeme musieť trochu zmeniť plány,“ informoval ho promptne. „Pôjdeme na koňoch a spravíme si malú zachádzku k východnej strane lesa.“

„Stalo sa niečo?“ zaujímal sa Severus, keď za ním vykročil k stajniam, kde im sedlali kone.

Harry si povzdychol. „Stalo. Vyčíňala nám tu jedna malá potvora. Chlapci našli mŕtveho testrala. Iba to tam skontrolujem a pôjdeme za susedom.“

Severus bez slova prikývol. Čakal, že viac sa dozvie po ceste.

Štvrtá kapitola

Varovanie: opis skoleného zvieratka

Mierili k Ravenwoodskemu lesu, na miesto, kde našli chlapi toho dňa včasráno zastrelené zviera. Severusovi to však nešlo do hlavy. Ako mohol niekto zastreliť testrala?! Klusali na koňoch bok po boku, zatiaľ čo mu Harry podával vysvetlenie, ktorého sa jemu samému odstalo od Seamusa, kým naňho čakal na terase zrubu. Bolo na ňom badať známky znepokojenia, ktoré sa akosi prenášalo i naňho. Mrzelo ho, čo sa tu dialo. Teda presnejšie, rozčuľovalo ho, že sa Harry musel trápiť, pretože to na ňom bolo očividné. Včera to bol surovo skolený dvanásťročák a dnes testral. Ani ostatní z toho neboli práve nadšení. Postrehol, ako si chlapi nespokojne šomrú popod nos, sľubujú komusi pomstu a preklínajú ho až do siedmeho kolena. I Draco bol nezvykle mĺkvy.

„Všetci si myslia, že to bol Troy,“ zakončil Harry svoju rozpravu k prípadu, keď mu rozpovedal, kde zviera našli a ako úboho prišlo o život. Pozrel na Severusa, ktorý sa naňho akosi začudovane díval. Jeho pohľad tienený strieškou klobúka tak vyzeral ešte temnejší ako zvyčajne. Znepokojenie. Evidentne mu to nebolo ľahostajné. V Harrym to vyvolalo dobre známy pocit niečoho, čo kedysi mal. Vzťah s týmto neprístupným mužom. A hoci prešlo toľko času, nezabudol v tej milovanej tvári čítať. Hoci to bezpodmienečne vyžadovalo niekoľkokomesačnú prax. Azda i to ho hrialo pri srdci a na moment sa zasníval, kým ho neprebrala mužova otázka.

„Vy dávate testralom mená?“ vypadlo z tmavovlasého čarodejníka prv, než si stihol uvedomiť, aký nezmysel z úst vypustil. Harry sa uškrnul a pokrútil hlavou.

„Nie, chcel som tým povedať, že Troy bol zrejme ten strelec. Možno som šibnutý, ale nie až tak veľmi, aby som dával testralom mená, láska,“ podotkol pobavene a celkom prirodzene žmurkol na muža po svojom boku. Severus sa pri tom nečakanom oslovení zachvel a na poodhalených predlaktiach rúk bolo vidno, ako sa mu zježili jemné, tmavé chĺpky. Celkom presne poznal príčinu tohto úkazu. To Harryho oslovenie... Tak dlho ho už nepočul. Nezdalo sa však, že by si to bol Harry všimol. Trochu sa zamračil a jeho obočie sa nad čiernymi očami stiahlo ako havranie krídla. Neuvedomil si, že sa mu môže toto prihodiť. Vlastne... od kedy sem prišiel, udialo sa až príliš veľa vecí. Podľahol tomu mladíkovi bez odporu hneď prvú noc svojho príchodu. Sám nevedel, prečo to spravil. Možno z toho prekvapenia, možno z planúcej túžby, pretože od momentu, kedy ho uzrel opáleného, čvachtajúceho sa vo vode a sediaceho na testralovi, nevedel od neho odtrhnúť zrak. Ak by sa jeho telo v tej chvíli rozložilo na atómy, či molekuly, i tie by na míle vysielali do okolia svoje neutíchajúce vzrušenie. Ale bola tu i ďalšia vec a síce poznanie, ktoré ho zasiahlo ako povestná Božia päť priamo medzi oči. Povzdychol si a načiahol ruku, aby pohladil koňa po hebkej šiji.

„Nevedel som, že vieš jazdiť,“ prerušil tok jeho zatúlaných myšlienok zelenooký muž a Severus si všimol, ako mu v nich odrazu zahrli šibalské ohničky. Vždy, keď ich zbadal, vedel, že má od svojho chrabromilčana čakať neočakávané.

Severus držiak v rukách opraty svojho dobre stavaného plnokrvníka so zamatovou srstou, bielou ako čerstvo napadnutý sneh iba nedbalo mykol plecami. „Nikdy sme sa o tom nebavili,“ odvetil.

Harry sa naňho zazubil. „Ide ti to celkom dobre,“ poznamenal a ukázal rukou pred seba. „Vidíš ten oblúk lesa pred nami?“ ukázal do diaľky, na čo Severus prikývol. „Tak mi ukáž, aký si dobrý,“ vyzval ho provokačne a horúci letný vzduch preťal jeho prenikavý hvizd, ktorý poryv vetra odniesol v diaľ. Potom odrazu popchol koňa do cvalu a vyrazil oveľa rýchlejším tempom, ako by Severus čakal. Dalo by sa povedať, že takmer krkolomným. Severusovi nebezpečne zaiskrilo v očiach a tvár mu na malý moment ozdobil sebaistý úsmev.

„Ty si to chcel,“ zamrmlal si popod nos a bodol svojho koňa ostrohami do slabín. Kôň sa vypál na zadné, zaerdžal a so Severusovým: „Heja!“ ktoré mu splynulo z úst sa pustil do trysku. Dohnal Harryho a dokonca ho predbehol, hoci sa jednalo iba o dĺžku konského chvosta.

Na miesto stretnutia dorazili upachtení a rozosmiati, no schladil ich Dracov pohľad. Malfoy práve nasadal na svoju metlu. Nie, že by nerád jazdil na koni, ale občas si proste potreboval zalietieť. Zato Neville dal prednosť grošovanému žrebčovi. Blaise postával obďaleč a lenivo sa opieral plecom o strom.

Harry zosadol a podišiel ku skolenému zvieraťu. Na jeho mŕtvole sa nepodpísali len strelné rany. Ako videl, vysnorili ho už i dravé šelmy. Zrejme vlci. Zviera malo roztrhané jemné blany krídel, rozpárané brucho a jeho vnútornosti boli rozťahané po okolí. Zelená tráva bola potriesnená krvou testrala a vo vzduchu bolo cítiť i zápach rozkladu hnijúceho mäsa. Hnilobný proces započal zrejme oveľa skôr vďaka teplu, muchám a iným živým organizmom, ktoré zdochlina prilákala. Mal šťastie, že nemal taký citlivý žalúdok. Pohladil ho po nedotknutom krku a skúmavo si prezrel jeho strelné rany, na ktorých pomaly zaschýnala krv. Ako Harry mohol vidieť, rany neboli náhodné. Boli rovnako dobre premyslené, ako pri tom zabitom jeleňovi. Bolo to kruté zaobchádzanie so živým zvieraťom a on to musel stojať, čo stoj zaraziť. Jedna vec bola, keď ich ten chlap častoval nevyberanými slovami a dehonestujúcimi nadávkami neberúc si servítka pred ústa ani na verejnosti, či keď sa im túlal po lese, ale toto kruté zabíjanie živých tvorov bolo priveľa.

„Tak dobre. Tu naozaj niet čo odkladať. Treba konať,“ rozhodol a pozrel na Draca, ktorý mlčky čakal na nejaký pokyn, vznášajúc sa nad zemou sotva dva metre na svojej metle. Bol bledý v tvári a pôsobil vážnejšie ako kedykoľvek predtým. Ani Draco nebol žiadna cintľavka, ale na takúto krutosť mal svoj vlastný názor.

„A čo chceš podniknúť, ak sa smiem spýtať?“ ozval sa zvedavo a jeho šedé oči zatienené strieškou stetsonu sa zdali byť teraz tmavšie ako búrkové mraky. Bol očividne poriadne rozčúlený a on sa mu nemohol čudovať. Mali niečo podniknúť už skôr, ale toto sa jednoducho nedalo predpokladať.

„Vlastne som už podnikol,“ oznámil mu Harry. „Podvečer má prísť Charlie Weasley s partiou chlapov na výpomoc. Naučí nás veľmi účinné kúzlo a vytvoríme tak systém magických ohrád. Dnes sa plánujem zastaviť u Richarda a varovať ho. Nech je to on, kto napomenie svojho synáčika. A ak je tomu chudákovi život milý, viac sem nevkročí.“

Draco spokojne prikývol. „Dobre, súhlasím. Ale mám ešte otázku. Chceš ohradiť všetky pozemky, alebo...?“

Harry pokrútil hlavou. „Nemyslím, že je potrebné ohradzovať všetko. Stačí ochrániť len tie, ktoré sú vymedzené ako teritória pre stáda grarohov a testralov. Ostatné je zbytočné. Divá zver sa môže svojvoľne pohybovať a či už na ňu bude Troy pytliačiť alebo nie, nemôžeme s tým robiť nič.“

„Myslím, že toto riešenie je celkom postačujúce,“ vyhlásil Neville a vysadol do sedla svojho koňa. „Ideme s Dracom skontrolovať napájadlá a krmelce,“ oznámil im herbológ, ktorý už chvíľu neveriacim pohľadom kízal po profesorovi. Ani Dracovi neušlo, ako sa jeho krstný otec na vychádzku vychystal. Vyzeral... ako jeden z nich. V duchu sa uškrnul. Všetko malo odrazu taký rýchly spád. Jeho príchod, nočné vyvádzenie s Potterom, ktoré predčilo azda výkony všetkých chlapov dohromady, čo tu pracovali. Sú znova spolu? Zmenil jeho krstný otec názor?! Nespýtal sa však na nič z toho, čo mu blúdilo myslou, hoci ho tak povediac svrbel jazyk. Napokon, je to ich vec.

Harry prikývol a pozrel na Blaisa, ktorý ležérne postával celý čas opodiaľ, opierajúc sa o červenkastý kmeň vysokej borovice a len ich počúval. „Postaráš sa oňho?“ opýtal sa ho a mladík prikývol.

„Jasnačka, boss,“ načiahol sa po svojom viničovom prútiku, ktorý mal zastrčený za opaskom a pustil sa do práce.

Severus sa naňho spýtavo pozeral. „Čo s ním ide robiť?“

Harry vysadol späť do sedla a tentoraz viedli kone krokom. Zacmukal na svojho žrebca, keď ho odvracal vpravo navádzajúc ho iba jemným ťahom uzdy. Zamierili širokou lesnou cestičkou, kde boli koľaje tak vyšľapané kolesami áut i vozov, že tráva v tých miestach už dávno nerástla a nahradili ju dva hadiace sa pásy udupanej, tvrdej hlíny. Cesta sa vinula popri kraji hustého Ravenwoodskeho lesa a viedla pozdĺž Harryho pozemkov susediacich s dobytčou a ovčou farmou.

„Blaise ho najprv premiestni kúzlom na drevenú hranicu, ani nie kilometer odtiaľto a jeho telo spáli. Zdalo sa nám to byť oveľa dôstojnejšie a menej prácnejšie, ako zakopávať torzo zvieratá do zeme. Nehovoriac o tom, aká veľká by tá jama musela byť. Okrem toho, jeho mŕtvolou sa tak neznečistia spodné vody. Iste chápeš, že na rozdiel od kráv, či oviec by sme s ním na bitúnku, či kafilérke veľmi nepochodili.“

Severus iba prikývol. Malo to svoju logiku. Zdalo sa, že Harry jednoducho myslel na všetko. „Kto je ten Troy?“ spytoval sa Severus, ktorého nezvyčajná surovosť, ako i dianie na farme zaujímalo čoraz väčšími.

Harry si povzdychol. „Syn nášho suseda Richarda O'Banona.“

Severus nadvihol obočie. „Cítim v tvojom hlase neskrývanú zášť?“ podotkol a Harry sa neveselo pousmial.

„Nie je to len zášť. Musel by si ho poznať, aby si nás chápal,“ odvetil a nenamáhal sa skrývať nechť už len pri zmienke o tom mužovi. Sám s ním mal neprijemný incident, keď sem prišli prvý raz. Zháňal nejaké pozemky a jeden deň mu robil spoločnosť Blaise, čo bolo v časoch, keď za ním kamarát ešte páľil. Mladý O'Banon ich náhodou pristihol pri tom, keď Blaise v uličke medzi obchodom a bankou pobozkal zozadu Harryho na krk. Nečakane. Keď následne prišli do obchodu, Troy si pustil hubu na

špacír a odmietol ich ako zákazníkov obslúžiť. Vykričal na plné hrdlo, že on buzerantov rozhodne obsluhovať nebude. Zatiaľ čo Harry iba od prekvapenia otvoril ústa na prázdno, Blaise skočil poza pult a poriadnu mu vrazil. A hoci Troy pár dní chodil trochu farebný, s urážkami neprestal.

Severus sklonil hlavu a chvíľu sa iba díval na zelené pastviny, ešte zelenšie lesy a blankytné nebo, kde kraľovalo jasné slnko. „Tak mi o ňom povedz,“ vyzval Harryho a ukazovák si posunul stetson viac do čela, aby si zatienil oči pred ostrými lúčmi slnka.

Harry naňho pozrel a povzdychol si. Muž po jeho boku vyzeral prekliato dobre. Viac mužne asi ani nemohol pôsobiť. Na konskom chrbte sedel vzpriamene, uzdu držal len jednou rukou, kým mu druhá pokojne spočívala na ľavom stehne. Pôsobil tak sebaisto... tak zničujúco elegantne. Harry mal dojem, že keby ho v tejto chvíli videl kydať hnoj, určite by mu pripadal rovnako sexi ako teraz.

„Toto tu,“ ukázal napokon rukou dookola, „patrilo kedysi z časti O´Banonovcom. Niečo som kúpil od iných majiteľov, ale niečo i od neho. Mal nejaké dlhy, lebo posledných pár rokov sa Richardovi nedarilo. Dohodli sme sa. Predal mi to za lacnejší peniaz, splatil dlhy a dosť mu i zvýšilo, ale jeho syn bol proti. Okrem toho, máme s Richardom dohodu. Ja môžem prevádzať stáda cez jeho nevyužívanú časť pozemkov, on zas môže používať naše napájadlá v časti, kde jeho studne už dávno vyschli.“ Na moment sa odmlčal. „Jeho farma leží na juhovýchode. Nie je to zlý chlap, čo sa žiaľ nedá povedať o jeho synovi. Rozmaznal ho, keď mu zomrela žena. Navyše, Troy je šmukel. Možno si tým iba niečo kompenzuje. To je celé.“

„To mu ešte nedáva právo na takú krutosť,“ podotkol Severus. „Ideme najprv tam?“

Harry prikývol. „Myslím, že je lepšie mať nepríjemné povinnosti z krku.“

Severus sa pousmial. „Fajn. Tak nech je to čím skôr za nami,“ pritakal jeho rozhodnutiu a popchol koňa opäť do cvalu. A Harry jeho príklad nasledoval.

***

Trvalo im necelých tridsať minút, kým dorazili na susednú farmu. Severus si skúmavo obzrel zrub podobný tomu Harryho. Tento bol o niečo rozľahlejší a na hornom poschodí mal i balkóny. Na rozdiel od zrubu, ktorý patrilo jeho bývalému milencovi, mal zelenú strechu. A chýbala mu i zadná terasa, akú mal Harryho dom. Na prednom dvore stála zaparkovaná červená dodávka, o ktorú sa opieral akýsi mladík. Bol vysoký, chudý a mal ryšavé vlasy. Práve si uvoľňoval z krku šatku, aby si ňou následne utrel spotenú tvár. Svoj širák, ktorý držal v ruke hodil cez stiahnuté okienko auta na strane šoféra dnu. Bol oblečený iba v riflách na traky, spod ktorých číhal jeho nahý, široký hrudník posiaty svetlými chĺpkami.

„To je ten Troy?“ opýtal sa šeptom Severus, ale Harry pokrútil hlavou.

„Nie,“ odvetil. „Toto je majiteľ obchodu so zmiešaným tovarom,“ poučil ho a zvolal: „Zdravím, Eric,“ pozdravil mladíka ešte zo sedla, ale to už zosadal, aby sa s ním zvitál. Uzdu hodil Severusovi, aby mu postrážil čierneho žrebca.

Oslovený muž im obom kývol na pozdrav. „Ako sa darí, Harry? Dlhoo som ťa nevidel.“

Harry si odplúľ na zem a prijal od neho podávanú ploskačku. Najprv privoňal a potom si trochu cucol. Zvraštil tvár, keď ucítil horkú chuť pálenky v ústach.

„Stále piješ tú žbrndu?“ opýtal sa a vzápätí si odkašľal. „Nevadí ti, že šoféruješ? Nebojíš sa, že ti to udrie v tej páľave na mozog a vytrepeš sa niekam do priekopy?“

Eric sa dobromyseľne usmial. „Ešte som si neglgoľ. Ale hej, stále mi chutí. Prišiel si za Rickom?“ zaujímal sa a Harry prikývol. „Hneď príde. Doniesol som mu vrecia pšenice. Išiel si iba odložiť faktúry. Ešte ma vyplatí a padám. A čo ty?“

Harry sklonil hlavu a odkopol špičkou čižmy kamienok, ktorý spravil nízko nad zemou malý oblúček a chvíľku skackal po zemi, kým nepristál o kus ďalej bez pohnutia. „Vedie ma sem jedna nemilá záležitosť.“

„Myslím, že nemusím hádať,“ odušil mladý muž a pozrel k domu, kde práve tresli predné dvere a vyvalil sa z nich nevysoký bruchatý chlapík. Troy bol proste pojem. Nebol práve medzi ľuďmi obľúbený. Väčšinou sa poflakoval s partiou podobných povaľáčov ako bol on a robili neplechu, kde sa pritrafilo. Radi plašili stáda nič netušiaceho dobytky. Pred pár rokmi tak splašené stádo udupalo pole dozrievajúcej pšenice a majiteľovi spôsobilo nenávratnú škodu. Radi pytliačili a kradli. Starému slintavému Johnymu zmizol párik oviec. Ráno si našiel iba odkaz na vrátkach do chlieva. „*Bolo nám tu príšerne, odťahovali sme sa do Dorsetu! Tvoje ovce!*“ Tak to vlastne išlo dovtedy, kým toho ľudia nezačali mať dosť a konečne ich prichytili. Rick sedel doteraz vo väzení, Marlow bol prepustený s podmienkou a Emersona otec vykopol z domu a poslal do sveta, aby sa konečne začal o seba starať sám a prestal myslieť na voloviny.

„Harry!“ zvolal žoviálne s úsmevom na brunátnej tvári ozdobenej nevkusnými bokombradami, ktoré už dávno vyšli z módy. „Ako dlho som vás nevidel!“

Harry mu kývol hlavou na pozdrav. „Zdravím Richard.“

„Počkaj, vyplatím Erica a hneď sa ti budem venovať.“

Tak aj bolo. Severus sa díval, ako kolesá dodávky zaškrípali na povrchu príjazdovej cesty a vo vzduchu zvířili oblaky prachu. Potom, čo Harry predstavil Severusa rančerovi, konečne prešiel k veci. A starší muž očividne nebol nadšený z toho, čo sa práve dozvedel o svojom synáčikovi.

„Máte nejaký dôkaz, že to bol môj syn?“ opýtal sa, ale Severus mu videl na očiach, že o Harryho slovách vôbec nepochybuje. Možno sa chcel iba vyhnúť nepríjemnosti.

Harry si povzdychol. „Pozrite Richard. Sám dobre viete, že nik iný to byť nemohol. Predvčerom to bol jeleň, dnes jeden z mojich testralov. Ako by sa vám páčilo, keby som začal poľovať na vaše kravy alebo ovce?“

Rančer si odkašľal a do plnej tváre sa mu nahrnula červeň. „Iste, iste. Ale čo mám robiť?!“ Muž si veľmi dobre uvedomoval, ako málo stačí na to, aby prišiel o dobré styky so svojím susedom. Predajom pozemkov na ňom pekne zarobil a vyhrabal sa z dlhov a to nebol jediný klad. A teraz? Vedel, že zdravý dospelý testral má na trhu nemalú cenu. Ak by jeho stratu musel kompenzovať Potterovi finančne, načrel by do vrečka hlbšie.

„Troy má vlastnú hlavu. Pozhováram sa s ním. Sľubujem.“

Harry mu pozrel priamo do očí. „To nestačí, Richard.“

„Tak čo mám robiť?!“ vybuchol popudlivo starší muž, až sa mu zatriasli všetky tri laloky, ktoré mal pod bradou.

„Varuj ho!“ riekol Harry jednoducho, ale črty tváre mu stvrdli. „Ešte dnes obožením svojej pozemky silnými ochrannými kúzľami. Je síce šmukel, ale určite nie je hlupák. Týmto viac neručím za jeho život.“

Richardovi O'Banonovi sa z brunátnej tváre vytratila všetka farba, ale nepovedal ani slovo. Iba zísal na odhodlaného mladíka pred sebou. Vedel, že tentoraz musí synovi naozaj riadne dohovoriť. Ak nechcel prísť nejakým nedopatrením aj oňho. Bolestne ho zasiahla už strata milovanej manželky.

„Pozri,“ riekol Harry zmierlivo. „Si dobrý chlap a sused. Vždy sme spolu vychádzali, ale toto už presahuje všetky medze. Nejde tak o to, že pytliači v mojich lesoch, ale rozčuľuje nás tá krutosť s akou to robí. Ako som povedal. Studne máš stále k dispozícii, dohodu rušiť nemienim. Dúfam, že to isté platí aj o tebe. O pár dní budem prevádzať čriedu.“ Harry čakal, či sa k tomu muž nejako vyjadrí, ale on iba prikývol a pošúchal si zadumane bradu. Dobré, varoval ho. Viac nepohne ani prstom. „Nezabudni ho varovať, Richard. Kúzla budú prisilné, aby to ustál alebo nimi bez ujmy prešiel.“

S tým sa vrátil k svojmu koňovi, ktorého vôdzku držal Severus, stále sediac v sedle svojho žrebca a zvedavo si obzerajúceho podsaditého chlapíka. Keď mu ju muž podal, vyšvihol sa do sedla a s pozdravom odcválali.

***

Keď sa z pochôdzky vrátili späť domov, Severusa celkom pekne bolel zadok, pretože už dlho nesedel na konskom chrbte a okrem toho, čakal ich už Charlie Weasley. Mal so sebou nielen svojich bratov, ale i partiu chlapov z rezervácie, ktorí postávali, či vysedávali na terase. Očividne sa čakalo už len na nich dvoch.

Harry im zamával a len čo zosadol, podal vôdzku Seamusovi, ktorý pribehol, aby mohol koňa odsedlať a odvieť do maštale, aby ho nakrmil a napojil. Terry sa k nemu pridal, aby rovnakú službu poskytol i Severusovmu žrebčovi a Greg ich poslušne nasledoval veselo poskakujúc za nimi.

Severus kráčal mlčky za Harrym a sledoval, ako sa zvitava s príšielcami. Stál opretý o drevené zábradlie na terase, keď ucítil čísi intenzívny pohľad. Otočil sa, len aby videl, ako naňho zíza Ronald Weasley a v ruke drví prázdnu plechovku od piva. Jeho pohľad prezrádzal neskrývanú nenávisť a on mal dojem, že mladý muž naňho každú chvíľu vytrasí svoj prúťik, aby ho preklial. Nestalo sa tak. Ten ryšavec si iba odplňul na zem, čím dal jasne najavo, čo si myslí o jeho prítomnosti. Severus sa odvrátil a bez povšimnutia vkĺzol dovnútra.

„Profesor?“ ozvalo sa pred ním, keď sa v chodbe takmer zrazil s mladou ženou. Dobré, tak toto nebolo celkom bez povšimnutia. Zistil, že hľadí do srdcovitej tváre a žiarivých očí farby karameliek. Husté, kučeravé vlasy vypnuté na temene hlavy nemohli patriť nikomu inému ako tej vševiedke Grangerovej. Usmiala sa naňho. Dokonca ho prekvapila, keď sa rukami letmo dotkla jeho pliec, stala si na špičky a pobožkala ho na líce.

„Rada vás opäť vidím,“ zašvitorila. „Vrátil sa s vami i Harry? Večera je totiž na stole. Ostatní už jedli, ale čakajú na vás, aby ste mohli vyraziť. Mali by ste sa najesť.“

„Slečna Grangerová, dobrý večer,“ pozdravil, na čo sa mladá žena pred ním veselo usmiala.

„Už dávno ma tak nik neoslovil, pane,“ oznámila mu veselo. „Vydala som sa.“

Domom sa odrazu rozľahol detský plač a ona sa okamžite otočila, aby zamierila k schodom vedúcim na poschodie. „Večera je na stole, pane,“ stihla ešte zopakovať a už jej nebolo.

Vtedy ho vyrušil Harry, aby ho odtiahol do kuchyne, len čo si umyli ruky. Najedli sa a hneď na to vyrazili za ostatnými, aby sa podujali na vytvorenie magických ohrád. Keď im Charles Weasley ukázal ako na to a vysvetlil, čo presne môže kúzlo spôsobiť, rovnako ako i to, čo spôsobí pokazené kúzlo, rozdelili sa a odmiestnili sa na pozemky, ktoré im Harry ukázal na mape, a ktoré si medzi sebou rozdelili. Išlo o štyri rozľahlé územia. Dohodli sa, že sa podelia do štvoríc, aby im to išlo rýchlejšie, pričom každý z nich mal mať na starosti jednu svetovú stranu tohto celku.

Harry vytvoril skupinu so Severusom, Dracom a Nevillom a vydali sa do Ravenwoodskeho lesa, kde mali najväčšie stáda testralov. Seamus s Jadyom, Lucom a Adorjanom, všetko chlapmi z dračej rezervácie sa vydali na východ, k Jelenej lúke. Charlie s Madalionom, Blaisom a Codrinom sa odmiestnili na západ Harryho pozemkov, kde sa cez nížinaté územie tiahla riekla Drago, vytekajúca z rovnomenného jazera. Poslednú skupinu vytvoril Ron Weasley s Terrym, Theom a svojím starším bratom Georgom. Tí sa odmiestnili na juh pozemkov, kde sa rozprestierali pastviny.

Harry vytiahol z vrecka nohavíc svoj prútik, keď zastal na mieste, ktoré určil ako približnú polovicu pozemku svojej strany. Bol otočený chrbtom k lesu, so špičkou prútika namierenou na zem, vlhkú od spadnutej rosy.

Z úst mu splynulo kúzlo: „Ragna paretis!“ Sledoval ako sa zo zeme dvíha tenulinká stena elektrizujúceho vzduchu, rozťahujúca sa do šírky v oboch smeroch v pol druhu metra vysokom páse, aby sa spojila a zliala dovedna so stenami, ktoré vyčarovali Nevilla, Severusa i Draco. Keď bol hotový, spokojne sa usmial a zastrčil si prútik za pás nohavíc. Musel uznať, že to bolo šikovné kúzlo. Keď sa s Charliem rozprávali a dohadovali, trval na tom, aby to bolo niečo, čo nie je životu nebezpečné – *napriek tomu, čo Harry tvrdil Richardovi* – niečo, čo by neublížilo testralom ani inej voľne pohybujúcej sa divokej zvery, ale niečo účinné, čo by zadržalo človeka. No a tým, že každý, kto na farme – *okrem Grega samozrejme* – pracoval a vložil do kúzla svoj magický podpis, tým si zaručoval takzvanú imunitu, že ho tá neviditeľná stena prepustí, že ho nezadrží a nespúta tými striebřitými tenulinkými priadzami, ktoré mu pri jej kúzlení tak veľmi pripomínali nitky pavučiny osvetlené mesačným jasom uprostred bezoblačnej noci. Pri tej predstave ho striaslo a spomenul si na Rona. I naňho bude mať to kúzlo taký účinok? Spomenie si na tú príhodu z druhého ročníka, keď sa vybrali do Zakázaného lesa za Aragogom, Hagridovým miláčikom? Veľmi dobre poznal najtajnejší Ronov des, rovnako ako on poznal tie jeho. Neboli nadarmo najlepšimi priateľmi už takmer celé dve desaťročia.

Zastal si obďaleč a vystrel ruku s prútikom nad hlavu, aby červenou spřškou iskier vyslal k tmavnúcej oblohe dohodnutý signál. O chvíľu sledoval, ako nebo osvetlili ďalšie a ďalšie blikotavé ohňostroje oznamujúce, že sú so svojou prácou hotový. Teraz ostávalo iba čakať na Charlieho, ktorý sa podujal ich snahu skontrolovať.

Zadíval sa na atramentové nebo a hviezdy, ktoré sa roztrblietali, len čo sa ukázala prvá, Večernica. Z lesa sa už neozýval trilkot vtáctva, ale podchvíľou začul húkanie sovy i koncert žiab od neďalekého potoka. Na dnešnú teplú noc mal pre Severusa prekvapenie. Cez deň nemali kedy, hoci prešli trochu z pozemkov a keďže bola zajtra sobota a v podstate tak trochu voľný deň, zaumienil si, že ho vezme na svoje obľúbené miesto.

Ale bol tu Ron. Videl ten jeho pohľad, ktorým doslova upálil Severusa na mieste a popravde, obával sa, aby Ron nevyviedol nejakú hlúposť. Napokon sa Severus utiahol do domu a Harry si popravde vydýchol, že nedošlo ku konfrontácii. Bol si však istý, že jeho to neminie a skôr, či neskôr bude musieť čeliť Ronovi a jeho „rozumnému“ dohováraniu.

***

Len čo odišiel Charlie s kolegami a chlapci sa rozprchlí kade-tade po svojich zábavkách, Ron nasilu odtiahol Harryho do pracovne, kým Hermiona kojila malú Rose na poschodí a Severus si dopriaval sprchu. Ten vo svojom kresle však sedel ako na klincoch a neustále hádzal očkom na hodinky stojace na polici starožitnej vitríny. Po očku sledoval Rona, ktorý si práve nalieval do pohára niečo z jeho zásob alkoholu. Ponúkol ho, ale Harry odmietol pokrútením hlavy.

„Ron, o čo ide?“ opýtal sa netrpezlivo. „Mám na dnes večer isté plány a nerád by som ich odkladal,“ informoval ho netrpezlivo.

Ron naňho zagánil. „Aha. A týkajú sa *jeho*?“

Harrymu nemohol ujsť dôraz na poslednom slove. Pomrvil sa a laktami sa oprel o opierky stoličky. Dobré, Ron nikdy nemal Snapa v láske. Napokon, ani on dlhé roky nie. Ale potom sa to zmenilo a jeho priateľ ťažko znášal fakt, že sú odrazu spolu. Snažil sa to brať tak statočne ako sa len dalo, ale zdalo sa, že to naňho bolo proste priveľa. A keď sa neskôr rozišli, bol prvý, kto vyrukoval s príslovečným: „*No nevravel som ti to?!*“

„Máš niečo proti?“ nadhodil tváriac sa ako stelesnené neviniatko. Nechcel naňho brať ohľad. Dobré, pred rokmi možno chcel urobiť... riadnu hlúposť, ale teraz bol zrelší a azda aj silnejší. Okrem toho, bol si vedomý faktu, že Severus mu nič nesľúbil a tak Harry múdro nič neočakával. Proste bral, čo prišlo. A bral plnými hrstami.

Ron položil pohár, ktorý držal v ruke späť na skrinku tak prudko, až z neho vyprskol alkohol a jantárové kvapky pokropili nielen jeho ruku, ale i lesklý mahagónový povrch poličky.

„Mám proti nemu absolútne všetko! Len mi nevrav, že si do toho znova spadol! Nepovedz mi, že ťa znova preťahuje ten, ten, ten starý, umastený... netopier!“ od hnevu mu až preskakoval hlas. Líca a dokonca aj uši mal zapálené sýťou červenou. Pery zatínal do tenkej linky, jeho čelust' bola až neprirodzene stuhnutá.

Harry zvrátil obočie a jeho pohľad sa zabodol kamsi doprostred stola. „Neželám si, aby si ho nazýval tak dehonestujúco.“ Hlas mal síce tichý a pokojný, ale z tónu akým tú vetu predniesol sršal skôr prísny príkaz, ako obyčajná, zdvorilá žiadosť.

Ron tresol zaťatou päšťou po skrinke, až jeho pohár nadskočil. „Do šľaka! Prišiel si o rozum?!“ skríkol bezmocne a obrátil naňho nesúhlasný pohľad. „Nespomínaš si, ako si dopadol naposledy?“

Neposlúchal si moje rady a ako si takmer skončil! Myslíš si, že tentoraz to bude iné? Si až taký naivný?!”

„Ron...“ Harry zaškrípal zubami. Chcel jeho ostrý výstup prerušiť, ale jeho priateľ sa nedal len tak ľahko zastaviť. Musel by ho nejako účinne prekliatť, aby to v tej chvíli dokázal.

„Na kiego ďasa sem vlastne prišiel?! Mučiť ťa? To predsa majú slizolinčania v povahe, či nie? Užije si s tebou a odkopne ťa znova! Ale stále nechápem, prečo to musí byť akurát on, kto ťa preťahuje! Ak už to musí byť niekto absurdný, prečo nie Zabini? Ten by sa mi pozdával viac! Rozhodne je oveľa krajší, dbá o seba a nie je dvakrát taký starý ako si ty! Bože, keď si len pomyslím, ako sa na tebe... natriasa... Merlin! Zdvíha sa mi z toho žalúdok!“ Harrymu sa naozaj zdalo, že jeho určený priateľ skutočne zrazu ozelenel, ale ním to ani nehlo. Cítil sa ponížený a urazený. Ron to proste prehnal! Miesto toho, aby mu šplechol niečo do tváre vstal a bez slova chcel opustiť pracovňu. Ale Ron ho zadržal.

„Kam si myslíš, že ideš?“ ozval sa priečne a schmatol Harryho za lakeť, aby ho zastavil a trhnutím ho otočil tvárou k sebe.

Harry sa mu vyškubol zo zovretia. Mal chuť odtiaľ vyjsť, tresnúť za sebou dvermi a ukázať svojmu *úžasnému* priateľovi chrbát. Ale tiež mal chuť poriadne naňho nakričať. A možno ho v tej chvíli aj zahlušiť.

Ostal postávať na mieste a civieť na dvere ako hrom do duba hodnú chvíľu. Potom sa pozrel Ronovi do očí a vyhlásil: „Milujem ho, Ron. Čo je na tom nepochopiteľné?“

„Všetko?“ skúsil Ron zádrapčivo a zatváril sa viac ako len pochybovačne.

Harry si povzdychol a zvesil plecia. „Viem, že sa ti ten vzťah od začiatku nepáčil.“

„Nepáči sa mi už to, že to nazývaš vzťahom, Harry,“ skočil mu kamarát do reči.

„Ron, prosím! Chápem, že je ti predstava môjho vzťahu so Severusom proti srsti. Prečo však nedokážeš pochopiť, že ho milujem? Je to také absurdné? Je také ťažké prijať, že i ja môžem mať niekoho rád, i keď je to Severus? A prečo nie? Nikdy si ho nepoznal tak, ako som ho spoznal ja. Nevieš, čo sa skrýva za človeka pod tou chladnou a neprístupnou maskou. Ja to viem! A preto si ho vážim ešte viac. Preto ho milujem! Je mi jedno, že je o niečo starší. Je mi jedno, že by mohol byť mojím otcom! Som s ním rád! Je inteligentný, zaujímavý, dokonca vtipný,“ Ron si odfrkol, na čo ho mal Harry chuť kopnúť do píšťaľy, „áno, má svojský zmysel pre humor a sex s ním je úplne božský!“ neodpustil si poznámku. „Čo ak by si bol na mojom mieste, čo by si robil? Čo ak by to bola Hermiona?“

„Neporovnávaj moju ženu s tým individuum!“ napaprčil sa ryšavec, až mu očervenela celá tvár ako cvikla a farba dokonale zamaskovala jeho pehy.

„Nehovor mu individuum!“ zakontroval Harry. Stáli proti sebe, zazerali na seba a jeden by nevedel, z koho očí šľahali v tom momente väčšie blesky. Napokon Ron zvesil plecia a oprel sa chrbtom o skrinku za sebou.

„Nechcem, aby sa ti niečo stalo,“ priznal porazenecky. I jeho tvár naberala znova prirodzený odtieň. „Harry, ak by ťa miloval, nenechal by ťa ísť.“

„Nepoznáš ho,“ riekol Harry ticho a dodal: „Pozri, môžem ti jedine sľúbiť, že neurobím žiadnu sprostosť, ako naposledy. Viem, že mi nič nesľúbil. To ja som mu navrhol, aby...“ napokon len mávol rukou. „To je jedno. Proste, chcem ho, kým je tu. Beriem, čo dáva a nič nečakám. Tentoraz je to iné. Viem, že to skončí, keď uzavrieme obchod. To je celé.“

Chvíľu boli obaja ticho, iba na seba skúmavo zazerali. Potom si Ron povzdychol. „Mrzí ma, že som povedal, že je to starý, umastený netopier. A tiež ma mrzí, no... to ostatné. Hovorili zo mňa obavy... a hnev.“

Harry prikývol. „Naozaj to bude dobré. Sľubujem.“

Ron iba prikývol a strčil si ruky do vreciek nohavíc. Harry vykročil k dverám a dotkol sa kľučky. „Ron?“ zavolať naňho.

„No?“

„Ocenil by som, keby si ho prestal pri každej príležitosti vraždiť pohľadom.“

Ron mykol plecami. „Uvidíme, čo sa dá robiť,“ riekol nie príliš ochotne a načiahol sa po svojom nedopitom pohári. „Chystáš sa niekam? Dúfal som, že si posedíme na zadnej terase.“

„Zajtra, dobre? Dnes večer mám skutočne niečo v pláne,“ povedal a len čo jeho priateľ nie veľmi ochotne prikývol, že celkom dobre chápe, že sa to týka ich bývalého profesora – *aj keď ten vzťah ozaj pochopiť nedokázal* - Harry zmizol za dverami.

***

Theo Nott vošiel do krčmy a porozhliadol sa po preplnenom lokále. Zdalo sa, že zábava je v plnom prúde. Na pódiu hrala miestna country kapela a pri mikrofóne spievala pekne vlnadná speváčka s poriadne hlbokým výstrihom a rázporkom na stehne v trblietavých šatách, v ktorých sa odrážalo svetlo z lustrov pieseň „I will always love you“. Spokojne sa usmial, keď naňho upriamila pohľad a žmurkla. Tiež bola jednou z jeho trofejí. Vykročil k baru a sadol si na stoličku. Objednal si ohnivú whisky, ktorú do seba vylial na ex a objednal si ďalší pohárik. Dnes večer bol na love. Potreboval si vybiť energiu aj iným a oveľa príjemnejším spôsobom ako tvrdou prácou. Ale kde nájsť niekoho ochotného? Dnes tu nesedel nik zaujímavý, nik extra príťažlivý. Hoci vedel, že ak stiahne celú fľašu ohnivej, bude mu to absolútne jedno a vezme, čo sa ponúkne ako prvé. Vypýtal si od plešatého barmana s mrožími fúzami fľašu a pobral sa nájsť voľný stôl. Pre začiatok sa chcel trochu počastovať a pokochať Seleniným spevom. Merlin vie, že to bola poriadna rozhodnôžka, ale spievalo jej to.

Cestou od baru naňho kývol mladý obchodník Eric, ktorý sedel za stolom so svojím mladším bratom Edenom a synom predavača v Apatieke, Walterom.

„Pridáš sa?“ opýtal sa ho Eric a Walt kúzlom privolať stoličku od susedného stola. Bol to čarodejník do špiku kostí. Používal kúzla aj na úplné zbytočnosti, ktoré by poľahky zvládol i vlastnými silami. Nikdy si nemiešal kávu, či čaj, pretože očarovaná lyžička ju miešala zaňho. Nikdy si nestiahol z vešiaka plášť, pretože si ho vždy radšej privolať k sebe a takých vecí by mohol menovať milión. Bol jedným z tých, s ktorými v tomto meste nezačal v dobrom. A to len preto, lebo sa ho poriadne nahlas spýtal, či používa kúzla i pri tom, keď si utiera na hajzli zadok. Vyústilo to do duelu, ako inak. Theo skončil s vybitým zubom, keď ho kúzlo od súpera odhodilo tak prudko, až vrazil do zábradlia jedného

z obchodov na ulici a Walt sa týždeň liečil z odporných hnisavých vredov, kým neprišli na to, ako ich odstrániť bez toho, aby mu po nich ostali jazvy. A keď sa pár dní na to spolu opili, bol Walter ten, kto si s ním užil v stajni pre kone, vzadu za krčmou. Hoci mu donekonečna opakoval, že toto nie je jeho zvykom, že toto nie je proste on, Theo už dlho nezažil taký vášnivý sex, aj keď ho pri kľačaní omínila drsná podlaha na kolenách a hlavou neprestajne vrážal do valca zviazanej slamy pred sebou.

„Rád,“ povedal a prisadol si. Keď im ponalieval po pohárik, položil fľašu doprostred stola a rozvalil sa na svojej stoličke.

„Ako dopadol Harry u O´Banona?“ zaujímal sa Eric, načahujúc sa za svojím pohárikom. Pripil im na zdravie a kopol do seba jeho obsah.

Theo pokrčil plecami. Nikdy nebol na pletky.

„A čo spravil tentoraz?“ opýtal sa zvedavo Eden, položiak na stôl svoj prázdny pohárik.

„Stavím sa, že zasa snoril na vašich pozemkoch, tak?“ vložil sa i Walter a Theo prikývol.

„Hej. Snoril. Ale už sme proti škodnej niečo podnikli,“ prezradil zvedavcom a skĺzol pohľadom po Waltovi, ktorému to neušlo. Theo sa uškrnul, keď zbadal, ako sa mladík po jeho pravici mierne začervenal a chytrou odvrátil pohľad predstierajúc, že si to nevšimol. Faktom bolo, že sa zrazu pomrvil na stoličke a odkašľal si, hundrúc popod nos, že je tá pálenka ostrá ako šľak.

„Čo ste teda spravili? Nejaké šikovné kúzlo? Určite, že? Mohli ste sa spýtať, o nejakom by som vedel,“ pochválil sa Ericov brat a rukou uznanlivo potľapkal po svojom prútiku, ktorý mu vytrčal z vrecka nohavíc.

„Pche! No to iste!“ zahriakol ho brat pobavene a upriamril pozornosť k dverám lokálu, ktoré sa otvorili a zastal v nich mladý O´Banon, trochu podgurážený. Ale zasa nie tak veľmi, aby o sebe nevedel. Podišiel k baru a vypýtal si pohárik. Keď ho do seba prevrátil, rozhlíadal sa kalnými očami po krčme a zastal očami na Selene. Premeral si ju lačným a pomerne chlípny pohľadom a zahvízdal, aby si ho všimla. Nestalo sa. Krásna červenovláska ho jednoducho ignorovala. Tak ako inokedy. Teraz krúžila okolo stolov, za ktorým sedeli zákazníci a spievajúc sladkobôľnu pieseň o nejakom zlomenom srdci s nimi laškovne flirtovala. Keď sa dostala k stolu, pri ktorom sedel Theo, neodolala, aby si mu nesadla na kolená. A on ju objal okolo pása a venoval jej jeden zo svojich zmyselných úsmevov. S rukou položenou na jej odhalenom stehne a druhou okolo pása robil všetko preto, aby si nevšímal Troya.

Selena dospievala a Theo jej dovolil, aby mu vtisla na pery sladký bozk s načerveno narúžovanými ústami, za pobaveného pohvizdovania i uznanlivého smiechu niektorých hostí. Nehovoriac o ich tichej závisi. Odrazu mu ju niekto surovým šhubnutím vytrhol z náručia.

„Idiot!“ vyprskla mladá žena a vytrhla sa tomu hulvátovi, aby nahnevane odkráčala späť na svoje nevelké pódium.

„Ale, pozrime sa, kto prišiel?“ zatiahol lenivo Theo a uškrnul sa. „Chýbal som ti?“

Chlapi pri stole sa iba ticho posmievali, kým Troy penil a hrozil Theovi zaťatou pästou. „Ty špina! Prišiel si sem kaziť luft?“

„Jediný, kto tu kazí luft si ty, Troy,“ poznamenal Walt. „A kde máš dnes svojich poskokov?“

„A čo ťa je potom, Frost! Fakt nepochopím, ako ste sa s ním mohli spolčiť! S takou prihriatou... sukou!“ vyprskol.

Theo zaškrípал zubami, ale stále sa snažil ovládať. Myslel na to, že má do činenia so šmuklom. Navyše, Troy bol sprostý šmukel. Myslel na to, že Harrymu niečo sľúbil. A myslel na to, že vždy si z nejakej bitky niečo doniesol. Najradšej by v duchu zmieru rátal aj do sto, aby nevybuchol, ale to by nebol on.

Theo sa odrazu postavil a pozrel naňho zvrchu. Ešte i tu mal navrch, lebo bol o dobrých sedem palcov vyšší ako on. Oči mu nebezpečne potemneli. „Žiarliš, Troy?“ opýtal sa nízko posadeným hlasom, o ktorom sa dalo povedať, že vyznel zvodne.

Muž párkrát zažmurkal a potom si znechutene odfrkol. „Čo ti preskočilo?!“

„Ale vyzeralo to tak,“ povedal Theo a pristúpil k nemu bližšie. „Nevedel som, že sa ti páčim.“

Kým stihol Troy zareagovať, Theo ho schmatol za predok bundy a pritiahol si ho bližšie. A pobozkal ho. Dal si záležať na tom, aby to bol poriadne hlučný bozk a vtlačil mu jazyk hlboko do hrdla. Až po chvíli metajúceho sa mladíka pustil. Ten padol v šoku na zadok a ohromene naňho civel. Theo sa posadil späť na stoličku a poslal mu vzdušný bozk za pobaveného smiechu celého lokálu. Troy soptil. Zdvíhal sa zo zeme, preklíňal ho a sľuboval mu pomstu. Potom odtiaľ ušiel so stiahnutým chvostom ako zbitý pes, utierajúc si ústa i jazyk do rukáva bundy.

„Snáď už bude pokoj,“ zašomral Theo a opäť si pripil s kamarátmi.

Ak by čo i len tušil, akú to bude mať dohru, bol by toho smrada ignoroval viac, ako kedykoľvek predtým.

Piata kapitola

Varovanie: sexuálna scéna (+18!)

Konečne. Iba oni dvaja. *Sami*. V lone prírody, ktorá sa už pred hodnou chvíľou uložila k spánku a k životu prebudila svoje deti noci. Kráčali vedľa seba mlčky, nesúc si v rukách svoje lietajúce metly. Harry v tej druhej zvieral veľký lampáš, Severus si svietil pod nohy i vyčarovaným svetlom z konca prútika. Len pred chvíľou zosadali na kraji lesa a Harry ich neomylnne viedol chodníčkom do jeho tmavého srdca.

„Si v poriadku?“ opýtal sa odrazu, keď už dlhšiu chvíľu skúmavo hľadel do Severusovej tváre jemne osvetlenej slabo-žltým svetlom. „Si nejako ticho,“ poznamenal na vysvetlenie a pousmial sa. Bol to jeden z tých úsmevov, ktoré na ňom Severus miloval. Úprimný, vrúcny, patriaci len jemu.

Prikývol. „Kam to vlastne ideme?“

„No, beriem ťa na moje obľúbené miesto. Sám som ho objavil iba náhodou a netuším, či o ňom vie aj niektorí z chlapov,“ priznal sa a poškrabal sa po nose palcom ruky, v ktorej zvieral lampáš. Svetlo mu ožiarilo tvár a vrhlo na ňu nové tieň. „Bol som trochu sebecký.“

Severus sa uškrnul a spýtavo povytiahol obočie. Harry a sebecký? Nikdy.

„Nechal som si to pre seba,“ vysvetlil mladší muž a pokrčil plecami. „Chcel som mať miesto, kam by som mohol chodiť premýšľať... vieš, celkom nerušene.“

Severusa pichlo pri srdci. V ten večer sa to stalo už druhý raz. Zdalo sa, že Harry ho nikdy neprestane udivovať. Mal svoje tajné miesto, ktoré miloval a napriek tomu sa s ním oň neváhal podeliť. Presne tak, ako sa s ním nesebecky delil vždy a o všetko. O slzy, smiech, bolesť i radosť zo života, o city. On ho naučil tešiť sa z každého svitania, i z každého západu slnka. Vidieť dúhu v každej dažďovej kvapke, diamant ukrytý v každom kryštáliku snehovej vločky. Naučil ho vnímať veci, ktoré si on nikdy nevnímal. I teraz bedlivo počúval zvuky noci. Húkanie sovy, serenády svrčkov, ktoré ostošesť vyhrávali v hustom koberci trávy pod ich nohami, nesúrodému koncertu kvákajúcich žiab v žblnkotajúcom ramene potoka Drago. A načúval i mužovi, ktorý kráčal po jeho boku. Harryho pravidelnému rytmu dýchania, zvukom, ktoré vydávali jeho nohy pri každom kroku a mal dojem, že počuje tichý šelest trávy, ktorá sa pokorne krčí pod jeho váhou až k čiernej hline.

Harry ho previedol cez brezový háj. Štíhle, belostné kmene stromov sa v mesačnom svite jemne, vábivo leskli. Ich lístie smutne ševelilo v jemnom nočnom vánku pripomínajúc smutný spev ohrdutej milenky. Neďaleko zašuchotalo krovie a vyskočil odtiaľ sivý králik. Zastrihal ušami a rozbehol sa kamsi do lesa. Kráčali ďalej. Severus zachytil tiché fučanie ježka, ktorý si vykračoval opodiaľ, hľadajúc požíveň. Stromy tu rástli na husto, ale Harry ho neomylnne viedol pomedzi vysoké ihličnany. Zem pod nohami im zmäkla, vystlaná machom i opadanými, zhnednutými ihličkami. I chodníček sa zúžil a teraz musel kráčať za Harrym. No iba chvíľku. Netrvalo vari ani päť minút, keď sa hustý les odrazu roztvoril do malebnej malej čistinky, ktorej dominovalo jazierko umiestnené v jej strede.

„Sme na mieste,“ riekol Harry s posvätnou úctou a Severus zastal, ako zasiahnutý kúzlom Petrificus totalus. Díval sa na čistinku a nevychádzal z údivu. Niečo také nikdy doteraz nevidel. Mal dojem, že Harry ho dovedol priamo do samotného lona prírody. Alebo skôr do obrazu vystrihnutého z nejakej rozprávky.

Masív nevysokých skál na severnej strane jazierka, ktorý zároveň kryli a poskytovali mu zátišie bol obrastený akousi popínavou burinou i machom, čo na nich vytvorilo hustý, zelený záves. Akoby ste ozdobili stenu zeleným gobelínom. Na hladine jazierka plávalo jediné ružové lekno a pár metrov nad ním poletovali vo vzduchu svätojánske mušky, čo dodávalo celej scenérii akúsi divokú mystickosť. Navyše, z jazierka stúpala jemná para, ktorá v žiari mesiaca nadobúdala modrastý nádych. Severus mal dojem, že z jazierka každú chvíľu musí vyskočiť vodník alebo sa z neho vynorí nejaká nádherná nymfa. Nestalo sa tak.

„Moje Kamenné jazierko,“ šepol Harry zasnene a pozrel naňho. „Nevedel som, ako inak ho nazvať. Páči sa ti tu?“

Severus takmer zabudol dýchať. Kochal sa tou nevýslovnou krásou, kým ho nevyrušil Harry a on ledva od toho malého divu odtrhol zrak. „Veľmi,“ dokázal vysloviť jediné.

Harry sa spokojne usmial. „To je fajn, pretože dnes tu strávime noc. Ak nemáš samozrejme žiadne námietky,“ ozval sa, keď si všimol Severusov udivený pohľad.

„Ty chceš stráviť noc pod holým nebom?“ čudoval sa zaskočený muž a Harry prikývol.

„Ale ak sa ti ten návrh nepáči, mám aj náhradný plán. Pre všetky prípady som so sebou zobral aj stan,“ riekol, potľapkal si po prednom vrecku riflí a Severus si až teraz všimol, aké je čudne vypuklé. Pozrel mu do tváre, v ktorej sa zračilo tiché očakávanie. Napadlo mu, že by bol pochabým bláznom, keby mal akékoľvek námietky. Iba oni dvaja. A tuto. Bude to... Merlin... Naprázdno prežrel. Cítil, ako sa jeho žalúdok stiahol túžobným očakávaním. Po tele sa mu rozlialo príjemné teplo, ktoré ho zaplavilo do korieňkov vlasov až po končeky prstov na nohách.

„Nie, bude to fajn aj takto,“ odvetil a pristihol sa, že má zastretý hlas. Žeby nahromadenými emóciami, ktoré v ňom bublali ako elixír pod pokrievkou kotlíka? Zatlačil ich všetky opäť do úzadia a sústredil sa na mladíka pred sebou, ktorý sa neprestával usmievať. Díval sa, ako prešiel k tomu masívu skál, zložil na jeden plochý kameň svoj lampáš a metlu oprel o stenu za ním. To isté urobil s tou Severusovou a vrátil sa k nemu, aby ho chytil za ruku.

„Poď, niečo ti ukážem,“ pošepol. Obišli takmer päť metrov široké jazierko, aby sa dostali na druhú stranu skalného masívu. Harry ukázal prstom na zem pod kamene, kde z trávy vykúkali drobné kvietочки s útlučkými stonkami a malými hlávkami. „Nikdy predtým som taký kvet nevidel, hoci mi svojím vzhľadom pripomína sedmokrásku,“ povedal a spravil mu miesto, aby si k nej mohol kľaknúť. Severus na kvietok namieril svojím prútkom. Keď rastlinku zalialo zlatisté, mäkké svetlo, uvidel, že kvietok nemeria na výšku viac ako päť centimetrov.

Severus sa štíhlymi prstami dotkol drobnej hlavičky a s bážňou pohladil tak tmavomodré lupienky, až sa zdali byť čierne. „Bellis Nigra,“ šepol s neskrývaným obdivom. „Našiel si naozaj poklad, Harry. Je to sedmokráska čierna a všeobecne sa považuje za vyhynutú. Čaj pripravený z jej usušených hlávok má upokojujúce účinky a šťava z jej lístkov sa používala na liečenie kožných zápalov.“ Severus sa na moment odmlčal a kľáčiak k nemu obrátil tvár. „Nepovedal si o nej ani Longbottomovi?“

Harry pokrútil hlavou.

„Mal by si. Určite by sa potešil a možno by sa mu podarilo presadiť ju do školského skleníka. Zišla by sa mi.“

Harry sa usmial. „Dobre. Ak si to želáš, je to najmenej, čo pre teba môžem urobiť, ale nechcem, aby si myslel na prácu. Nie dnes a nie teraz,“ riekol a vytiahol udiveného muža na nohy. „Dnes mám s tebou celkom iné plány,“ prezradil mu a perami sa letmo dotkol jeho úst stiahnutých do typickej tenkej linky. Pristúpil o niečo bližšie a rukami ho objal okolo pása. Pohladil chrbát zahalený do flanelu a pozrel mu do očí. Nechcel myslieť na to, že dni sa neúprosne krátia a im ostáva čoraz menej času. Nechcel myslieť na to, že sa onedlho budú musieť rozlúčiť, keď Severus len nedávno prišiel. Čas vedel byť niekedy tak neúprosný! Harrymu sa zdalo, že nekráča minútu po minúte, ale miesto toho beží hodinu po hodine.

„Čo presne chceš robiť?“ opýtal sa Severus opäť tým zastretým hlasom. Jeho ruky sa vzniesli do vzduchu, aby vzal do dlaní Harryho tvár a prsty zaboril do hustých tmavých vlasov. Tvrdých a nepoddajných, príjemne ho štekliacich v dlaniach. Bol preňho ochotný urobiť všetko, čo by si zažiadal.

Harry na moment privrel oči a trochu zaklonil hlavu, keď sa Severus zohol, aby ústami našiel citlivé miestečko na jeho krku. Zelenooký čarodejník v jeho náručí spokojne zavrnel a primkol sa k nemu. Pootvoril pery a vydal zo seba rozochvený povzdych.

Až potom sa prinútil zodpovedať Severusovu otázku.

„Vyzliecť ťa...“ počul ho šepkať starší muž, keď jazykom krúžil po jeho citlivej, jemnej pokožke pod ľavým uchom, „okúpať sa s tebou v jaz-jazierku,“ zašemetil, keď ho Severus nežne uhryzol a vzápätí to miesto poláskal jazykom a pobožkal, „pomilovať sa s tebou a...“

Severus sa vystrel a s rozochveným: „Nenamietam,“ sa zmocnil jeho pier vo vláčnom, pomalom bozku. Jeden druhého zbavovali oblečenia, jeden druhého zasypávali nenásytnými bozkami i nežnými dotykmi. Vošli do príjemne teplej vody a Severusovi napadlo, či sa nejedná o nejaký termálny prameň. Lenže ak by to tak bolo, lekno v ňom nemalo čo robiť, nie? Teraz sa však na to rozhodne pýtať nemienil. Stojac po pás vo vode sa zatiaľ držali iba pri kraji, stále na seba doslova nalepení. Severus sa opieral chrbtom o breh a bolo mu jedno, že mu nahú pokožku omínajú tvrdé kamene, hoci obrastené trávou. Zastonal a nahým trupom sa zvalil do trávy. Jeho prsty sa zakvačili do jej hustých trsov, kým jeho nohy sa vynorili z vody a obrútili sa okolo štíhlych bokov milenca skloneného nad jeho lonom.

Severus sa nadvihol na laktóch a rozostreným zrakom sledoval Harryho, ktorý mu oplácal pohľad. Bolo to také zvodné, také vzrušujúce, také erotické! Videl kmitať jeho jazyk, keď mu rafinovane olizoval lesknúci sa tmavoružový žalud stoporeného penisu. Špička jeho horúceho, vlhkého jazyka ho obkružila a vzápätí sa okolo nej Harryho pery stiahli do veľmi dôsledného písmena „o“ a nasali do seba ten sladký nektár, ktorý z neho unikal po drobných kvapkách v predzvesti narastajúceho vzrušenia. Harryho mokré ruky hladili jeho pohojdávajúce sa boky na vodnej hladine. Severus sa chvel vyburcovaný vzrušením ako osika. Telo sa mu neperli iba sprškou kvapiek vody, ale aj perličkami slaného potu. Zastonal, keď videl miznúť celý svoj penis v mladíkových ústach, kým si jeho ruky pridržovali Severusa za zadok.

Severus bol nútený zavrútiť hlavu dozadu a vypustiť z hrdla novú sériu vzdychov. Jeho hodvábne vlasy, lesklé ako čierny hodváb sa rozliali po jeho pleciach i tráve. Harryho ruky sa znova začali túlať po jeho tele. Zmáčali mu hrud' porastenú tmavými chĺpkami. Palce prešli po stuhnutých bradavkách, ktorým sa ešte nedávno dôkladne venovali tie talentované ústa, ktoré teraz väznili v tej horúcej, vlhkej jaskynke jeho mohutnú erekciu. Harry nevynechal jediné miestočko, ktorého by sa nedotkol. Držal v ruke jeho oceľovú kopiju, kým ju jeho jazyk láskal zospodu. Kíval ním po celej jeho dĺžke a potom sa sklonil trochu nižšie, aby venoval pozornosť i jeho naliatym semenníkom. Nasal ich do úst a Severusovi sa zatočila hlava. Všetko, čo s ním Harry robil ho nútilo vzdychať a ochkať. Takmer nespoznával vlastný zhrubnutý hlas, ktorý sa mu dral z pootvorených úst do teplej noci, šepkajúc milencovo meno. Bol to skutočne on? Dialo sa to všetko znova jemu, alebo sa na malú chvíľu ocitol v inom, paralelnom vesmíre, kde bolo možné hocičo a kde sa sny zhmotňovali do tej najkrajšej reality?

Klesol na lopatky, keď ho premohla nová vlna vzrušenia a zaplavila jeho zmysly. Rovnako, ako keď sa rozbíjajú vlny o nepoddajné skaly pri morskom brehu, silný emočný príliv roztrieštil Severusove posledné racionálne pokusy o zmysluplné myšlienky, predierajúce sa z jeho vedomia. Lenže Severus nebol skalou. Určite nie v tejto chvíli. Mal dojem, že teraz je viac zraniteľnejší ako kedykoľvek predtým.

Cítil, ako Harry rukami vkĺzol pod hladinu vody, ktorá obmývala jeho štíhle boky a začal sa venovať jeho príprave. Bolo to také... iné... Také... vláčne... Od údivu a prekvapenia sa mu roztvorili oči, ale ďalšie Harryho sanie ho donútilo opäť na moment zabudnúť na okolitý svet.

Zo sladkého pôžitku ho prebudilo tiché čľupnutie. To sa jeho vzrušená tyč na chvíľu uvoľnená z Harryho úst ponorila pod vodnú hladinu. Pozrel na svojho mladšieho milenca zahmleným pohľadom, uvažujúc, či to celé bude mať dohru, alebo nateraz skončili. Ale Harry evidentne hodlal pokračovať v načatej činnosti. Iba si hľadal lepšiu pozíciu medzi jeho rozťahnutými nohami. Cítil ako ho chytil za oblíny zadku a trochu si ho nadvihol. A neprestával sa pritom naňho dívať. Sladké, červené pery mal opuchnuté. Z končekov vlasov mu kvapkala voda a stekala po čele, nose, lícach i brade. Perlila sa na mu hrudi, v ktorej trónili tmavohnedé terčíky zdurených bradaviek.

Severus ležal na deke zo zelenej trávy, v rukách zvieral jej trsy a nechával sa hypnotizovať pohľadom malachitových očí. Harryho pokožka sa leskla v mesačnom svetle, i v jase svätajánskych mušiek a odlesku mäkkého svetla lampáša ako matné zlato. Jeho oči potemnené vášňou sa zmenili na smaragdy a červené pery dostali rubínový nádych. Mladý kovboj sa k nemu sklonil a perami sa obtrel o jeho ústa.

„Dnes si ťa vezmem tu...“ bolo všetko čo povedal a pozrel mu do očí, hľadajúc v tých čiernych studničkách akékoľvek námietky. Severus mlčal v tichom, radostnom očakávaní. Cítil na svojom zvierači šteklenie hlavičky Harryho zdureného údu. Harry doňho vnikol. Hoci to spravil pomaly, mysliac na opatrnosť, muž pod ním aj tak zalapal po dychu a prsty zaboril snád' do samotnej vlhkej zeme, keď ním na pár sekúnd prenikla ostrá bolesť. Harry mu dal čas, aby si naňho zvykol a pritom sa zahabene a zároveň ospravedlňujúco usmial.

„Milovali sme sa včera večer, láska a ty si zabudol, ako ma prijať?“ Severus bol taký úzky, taký rozpálený, taký žiaduci. Nevedel sa ho prosto nabažiť. Sklonil sa lícom k jeho hrudi. Tmavé Severusove chĺpky ho poštekli a mužove ruky mu vkĺzli do hustých vlasov. Muž ho donútil natočiť k nemu tvár a stehnami zovrel jeho boky pevnejšie.

„Nikdy,“ zachripel a pritiahol si ho k lačnému bozku. Bokmi ho vybádal, aby sa v ňom pohol. A Harry poslúchol. Povzbudzovaný Severusovým láskaním sa v ňom začal hýbať. A jeho čiernooký anjel nezaháľal. Medzi palcom a ukazovákom zručne dráždil jeho citlivé bradavky, láskal ploché brucho i svalnatý chrbát, držal ho za zadok, keď prirážal.

Voda okolo nich zúrivo špliechala v súlade s narastajúcim tempom Harryho prírazov. Zakaždým skropila ich nahé telá novou sprškou kvapiek, až kým to neustalo a kým obaja neboli donútení vykriknúť, len čo spravil Harry posledný prudký výpad. Jeho chrbát sa ohol ako luk. Prsty křčovito zabáral mužovi do pokožky bokov. Ani vtedy však nespustil oči zo Severusovej tváre. Bola absolútne uvoľnená a vyžarovala z nej číra blaženosť. Najviac sa mu však páčili jeho oči. Temné, orámované hustým vejárom čiernych mihalníc... Jeho dúhovky trblietajúce sa hviezdami... Akoby tie drobné žiarivé diamanty vsadené na oblohu odrazu padli do jeho očí len preto, aby ich prežiarili a vyzdvihli ich krásnu.

Keď si vydýchli, Harry pomohol svojmu milému za sebou do vody. Pokojná hladina jazera obmyla ich rozhorúčené telá a priezračné kvapky láskali ich pokožku celkom tak, ako to robili ich ruky.

***

Neskôr Harry rozložil neďaleko jazierka deku, na ktorú si ľahli. Pod hlavou si stočili iba vlastné košele a prikryli sa druhou dekou. Ostali nahí. Zdalo sa, akoby ich duše obnovili svoj spoločný súzvuk. Ani jeden sa nemal k nejakému preslovu. Sedeli oproti sebe a Severus dovolil Harrymu, aby ho krmil jahodami máčanými v čokoláde, ktoré vytiahol odkiaľsi zo zmenšeného ruksaku z vrecka svojich riflí. Potom sa znova milovali a dlho maznali, až kým Harry nezaspal. A Severus sa ho neprestal dotýkať ani potom. Prstami posieval jeho hodvábnu pokožku jemnými dotykmi, študoval zhrubnuté dlane jeho pracovitých rúk, bozkával ho na hánky prstov, ústami láskal krivku krku i pleca. Bruškami prstov mapoval obrysy rebier črtajúce sa pod teplou bronzovou pokožkou, pohládzal krivku bokov, obdivoval pôsobivú šírku chrbta, opisoval jemné kruhy okolo jeho pupka v tvare lievika, kochal sa nádherne pevnými oblinami zadku a dobre stavanými, silnými stehnami.

Harry sa k nemu v spánku otočil tvárou, obtrel sa nosom o jeho hrud' a objal ho pravačkou, sklíznuc prstami nedbalo po jeho chrbte. To nevinné gesto spôsobilo, že Severusovi sa nadol chrbticou rozlial vodopád zimomriavok.

Chvíľu sa mu iba celkom očarene díval do tváre. Pripomenulo mu to ich prvú spoločnú noc. I vtedy sa k nemu Harry takto oddane chúlil a pripadal mu ako rozkošné mačiatko. A on ho i vtedy objímal a láskal, pozoroval ho v spánku pri slabom blikajúcom svetle vo vosku topiaceho sa knôtu sviece a nemohol uveriť, že práve spolu robili to, čo robili. Palcom prešiel po jeho obočí tiahnucom sa v elegantnej linke nad pravým okom a prstami pohladkal ružové líce, teraz pokryté vykúkajúcim strniskom. Ukazovákom sa dotkol Harryho pootvorených pier, akoby to boli lupienky ruže, lákajúce svojím sladkým nektárom motýľa. Bol taký krásny... *Nádherný!* A predsa ho chcel! Jeho! Severusa Snapa, ktorého každý odmietal! Toho Snapa, ktorého považovali všetci za menej ako zaujímavého. Za menej ako hodného pozornosti, lásky, či priateľstva. Oddanosti a vernosti. Mali ho za nič, s ktorým nechceli mať nič spoločné, ak sa to netýkalo jeho schopnosti pripraviť i ten najzložitejší elixír, masť či odvar. Ani Dumbledore nebol v tomto iný. Tváril sa síce, ako jeho priateľ a rád sa zaňho vyhlasoval, ale Severus nebol v jeho rukách v skutočnosti ničím, ako obyčajným nástrojom jeho vôle. Od Voldemorta sa odlišoval starec jedine tým, že všetko, čo robil, robil pre dobro ľudstva, pre dobro čarodejníckej spoločnosti. Ako sám vravel, pre *vyššie* dobro. Preto sa mu Severus nikdy neotočil chrbtom a spravil všetko, o čo ho ten starý blázon požiadal. Vyhovel mu vo všetkom, vrátane plánu jeho vraždy.

Ale tento mladý muž... bol iný. Jednal s ním inak, správal sa k nemu inak. Každý jeho pohľad, každý úsmev, každé gesto zaňho vravelo, ako si ho váži. Cenil si ho nielen pre bystrý a výnimočný intelekt, dokonalé znalosti a zručnosti v jeho laboratóriu, keď v snahe nad kotlíkom často krát strácal prehľad o čase i stave svojho zovňajšku. Zdalo sa, že poodhalil jemný závoj jeho zvláštneho zmyslu pre humor a dokonca v ňom našiel zaľúbenie. Tak ako v jeho nepeknej tvári a staršom, zjazvenom tele. Spravil so Severusa to, o čo sa nikdy nikto nepokúsil pred ním. Spravil z neho človeka. Milovaného a milujúceho človeka.

A potom sa jedného dňa všetko zmenilo. Ešte i teraz mu znela v ušiach ozvena slov, ktoré sa mu ako ostrá čepeľ dýky zaryli do srdca a rozorvali mu dušu na márne kúsky. „*Nepovedz mi, že ťa pretahuje ten starý, umastený netopier!*“ kričal v jeho hlave známy hlas ryšavého mladíka. Ten hlas, ktorý ho prenasledoval po celé tie roky, kedy tú istú vetu začul prvý raz. „*Keď si pomyslí, ako sa na tebe natriasa, zdvíha sa mi žalúdok!*“ Takto nejako to znelo.

Severus na moment zažmurkal. Nie preto, žeby sa mu do očí odrazu z nevedno akej príčiny nahrnuli slzy, to určite nie... Jemu sa to nikdy nestalo. A tiež sa nemal vo zvyku utápať v sebaľútosti, ale tak nejako mu podvedomie vyplavilo na povrch i iné spomienky. Napríklad prezývku Srabus, ktorá sa veľmi rýchlo ujala a v podstate ho už inak nevolali ani jeho spolužiaci zo slizolinu. Nikto nikdy netušil, že bol roky do toho, kto mu tú prezývku dal, zamilovaný. Jeho city ostali pochované na dne jeho boľavej duše. Keď sa neskôr ako šiestak ponúkol opitý v akomsi bare Luciusovi Malfoyovi, utrpel ďalšiu ranu. Malfoy ho iba vysmial. Ešte teraz počul ten jeho odporný, škodoradostný smiech, videl tú vyškerajúcu sa namyslenú aristokratickú tvár a tenké pery, ktoré formujú slová do viet. „*Chcieť teba? Zbláznil si sa? Mám onakvejší vkus, Srabus! Keby som ťa pretiahol, cítil by som sa... pošpinený!*“ odfrkol si. Povedal to dosť nahlas. Tak hlasno, že Severus na sebe cítil zvedavé, posmešné pohľady celého lokálu krčmy a smiech. Smiech, ktorý naberal na intenzite, až mal pocit, že z neho určite ohluchne. Vypotácal sa z krčmy, zakrývajúc si uši rukami. Z očí mu tiekli slzy...

A on sa pristihol pritom, ako si ich znova zotiera. Drobné perličky sa zachytili v Harryho tmavých vlasoch. Potichu si povzdychol a sklonil hlavu, zosilniac objatie. Mladý muž sa tomu v spánku ochotne poddal. Severusove ústa sa v letmom bozku dotkli jeho zjazveného čela. Ten prekliaty blesk tam stále bol. Harry... Kto by to bol povedal, že on bude jeho prvým? Kto by bol povedal, že život mu pripraví také prekvapenie a miesto mrazivého náručia smrti ho napokon vrhne do vrúcneho objatia mladého hrdinu? Ale život nebol spravodlivý. To Severus pochopil už dávno. Jedno mu dal, aby mu niečo iné vzal.

Ako sa s ním mal dokázať znova rozísť? Ako mal zvládnuť opustiť ho, aby neutrpel ďalšiu krutú ranu? Znova sa videl stáť pred dverami do Harryho pracovne a strnulo, so zatajeným dychom načúvať hádky zúriacej medzi priateľmi v jej vnútri. Neuvedomoval si, ako silno zviera veraje dverí, až kým mu na plece jemne nedopadla čiási ruka. Vzala ho a odvedla preč. Von na terasu. Usadila ho do kresla a strčila mu do roztrasených dlaní šálku upokojujúceho čaju. Dívala sa naňho síce previnilo, ale nie s ľútosťou. Jej hnedé oči iskrili odhodlaním.

„Mrzí ma, že ste to musel počuť. Želám si, aby mal môj manžel niekedy viac rozvahy a rozumu, ako má. Nemá pravdu a ja viem, že Harry si je toho vedomý. Aj vy to v hĺbke srdca viete. Nepochybujem o tom. A na rozdiel od Rona si myslím, že ste mali s Harrym niečo krásne a výnimočné. Nikdy predtým som ho nevidela takého šťastného.“

Kľáčala pri jeho nohách, vlasy sa jej krútili okolo tváre v jemných vlnách a oči držali tie jeho v zajatí.

„Mal by ste vedieť, že Harry vás nikdy neprestal milovať. Síce skoro urobil riadnu hlúposť, ale bolo to iba z toho smútku, ktorý nevládal uniesť. Keď sme ho tam našli a...“

Severus odložil stále plnú šálku čaju a takmer bolestivo ju schmatol za plecía. Pohľad, ktorým sa na ňu pozrel jej pripomenul toho profesora, ktorého poznala ešte zo školy. Hrozivého a neústupného. „Čo urobil? O akej hlúposti to hovoríte?“ Počul to v ten deň už druhý raz. Najprv od jej muža, teraz i od nej. Čo také sa stalo? Premkla ho nepríjemná predtucha.

Hermiona sa previnilo začervenala a sklopila oči. Zahabkala a zhíkla, keď ňou zatriasol, akoby z nej to nevy povedané malo vypadnúť, ako jablká z vreca.

„Čo urobil?“ naliehal a ona sykla. Pustil ju, keď si uvedomil, ako pevne ju zviera. „Prepáčte mi, ja len...“

Hermiona naňho pozrela, šúchajúc si ramená. Videla v jeho tvári presne to, čo tam byť malo. Obavy. Vstala a sadla si do druhého kresla. Ruky si zložila v lone a prepletla si prsty. „Sľúbite mi, že sa to nikto nedozvie? Ani Harry?“ spýtala sa, čakajúc od neho, že jej bezpodmienečne vyhovie.

Prikývol. Stále strnulý, upierajúci na ňu svoj tmavý pohľad.

Povzdychla si. „Všetci vedeli, že spolu máte vzťah. Nebolo to žiadnym tajomstvom. Harry... bol zamilovaný a konečne šťastný. Napriek tomu, že ho od toho Ron odrádzal a opakoval mu, že to nemá budúcnosť. Pohádali sa kvôli tomu aj v predvečer vášho rozchodu.“ Uprela naňho tie karamelkové oči, tie vševéduce oči, ktoré hovorili: „*Viem, prečo ste to spravil. A viem, že za všetko môže iba môj manžel.*“

„Harry opustil Rokfort, ale nevrátil sa ani na Grimmauldovo námestie, ani do Brloha, ani k nám. Našli sme ho ležať v Godrickovej úžľabine pod Sivým bralom na druhý deň ráno, keď bol dostatočne schopný poslať patronusa so správou,“ šepala pomaly a zachvela sa pri spomienke na vysoký kamenný vrch. „Až o pár dní neskôr, keď sa celkom pozbieral nám povedal, čo chcel spraviť a čo ho donútilo v poslednej chvíli názor zmeniť.“

Severus bol bledší ako mesiac, ktorý sa na nich díval z oblohy. „Chcete mi povedať, že on... že...“

Hermiona prikývla. „V poslednej chvíli si privolal metlu. Vraj počul váš hlas...“ usmiala sa cez slzy, ktoré sa natisli do očí. „Nadával ste mu do hlupákov, ktorý si nevážia život,“ potiahla nosom. „Nakričal ste naňho, ak okamžite niečo neurobí, zahlušíte ho skôr, ako tie skaliská pod ním v údolí. A tak si pár metrov nad zemou privolal metlu, aby sa pokúsil zachrániť, ale nedopadlo to celkom podľa jeho predstáv. Násada sa zlomila o vyčnievajúcu skalú za jeho chrbtom, keď padal, ale i tak dokázal stlmiť pád. Našťastie.“

Severus bol načisto ochromený. Všetko, čo robil, robil s vedomým, že Harry si zaslúži niečo lepšie, ako život po jeho boku. Miloval ho tak veľmi, že bol ochotný vzdať sa ho. Miloval ho a všetko, čo povedal a spravil, spravil pre jeho dobro. Chcel mu dať šancu spoznať niekoho seberovného, niekoho rovnako príťažlivého a úžasného, ako bol on sám. A jeho rozhodnutie, ovplyvnené slovami istého ryšavému mladíka stáli Harryho takmer život. Už len pomyslenie na to bolo neznesiteľné. Uvedomil si, že sen, ktorý ho strašil po tie roky nebol iba snom o Harryho páde do priepasti...

Severusove ruky sa okolo mladíka zovreli pevnejšie. Jeho pery sa opäť pritisli k jeho zjazvenému čelu a vtisli mu naň bozk. „Milujem ťa,“ zašepkal mu rozochvene do snov.

Harry sa na počudovanie pousmial a zo spánku zašveholil dobre známe: „Ja teba viac.“

Severus sa usmial. „Ja teba najviac, Harry.“

A nechal sa ukolísať do nepokojných snov jeho pravidelným oddychovaním a búšením srdca.

***

O pár dní neskôr sa Harry vybral do mesta Cogrin na nákup spolu s Gregom a Theom. Kým on ostal chvíľu u Erica, aby vyplatil účet za nákup v hotovosti, Greg sa zatúlal do obchodu s cukrovinkami a Theo nakladal nákupy do auta. Netušili, že ich z iného obchodu sústredene pozoruje iný človek a rozmýšľa nad tým, ako by sa jednému z nich odplatil za svoje nedávne zosmiešnenie. Pohľad mu

padol na predlaktie pravačky zahalené rukávom košele. Poškrabal sa na mieste, kde stále cítil nepríjemné svrbenie spôsobené ostrými nitkami nezdolných vlákien pavučiny. Kto by si bol pomyslel, že ten zelenooký diabol nežartoval, keď varoval jeho otca? Odfrkol si. No čo, veď to nič nebolo a uškrnul sa, keď zbadal toho prihlúpleho tučka vojsť do susedného obchodu samého. Vtedy ho čosi napadlo a bez povšimnutia sa vykradol za ním.

Našiel ho postávať pri výklade so želé hadíkmi všakovakých farieb a chutí. Jeho odplata bude dokonalá, napadlo mu a bude sa môcť vytratiť skôr, ako sa ukáže predavač zo skladu alebo si ho niekto všimne.

Mýlil sa. Jeho konanie neostalo bez následkov ani bez povšimnutia. Počul dupot nôh predavača na drevených schodíkoch, ktorý sa náhlil zo skladu, keď k nemu doľahli z predajne kvílivé zvuky toho neduživého mamuta zvíjajúceho sa teraz na podlahe, ale to útočníkovi nezabránilo v tom, aby si doňho naposledy nekopol. Hoci ho nevidel predavač, zbadal ho Theo, ktorý práve naložil do dodávky posledné vrece ovsa. Prižmúrenými očami sledoval, ako sa prešmykol späť do vedľajšieho obchodu. Pohľad, ktorý mu stihol venovať naznačoval čosi v zmysle: „*Teraz sme si kvit!*“

Z obchodu s cukrovinkami, z ktorého vyšiel sa ozval predavačov krik. „Pán Potter! Pán Potter! Podťte rýchlo!“ Theo vpálil do obchodu ako prvý, s Harrym a Ericom v päťách.

„Čo...“ nevy povedaná otázka ostala visieť vo vzduchu. Dívali sa na stenajúce kľbko stočené na zemi, modriny, ktoré sa mu začali ukazovať na rukách i tvári na miestach, ktoré si nechránil rukami, keď sa snažil brániť pred dopadajúcimi údermi a kopancami.

„Čo sa tu stalo?“ ozval sa Harry, ktorý si okamžite kľakol ku Gregovi a nahnevane zazrel na bledého predavača.

„Ja... ja neviem, pane. Bol som v sklade, keď som čosi začul...“ vysvetľoval starší muž. „A už som ho tu našiel takto.“

Theo prižmúril oči a zaťal ruky v päšť. Díval sa na svojho bývalého spolužiaka, na priateľa, na to veľké dieťa a vedel, že to, čo sa stalo, je iba jeho vina. Chvíľu nebol schopný normálne uvažovať. Iba tam stál a díval sa, ako sa jeho boss Gregovi nežne prihovára, zdvíha ho zeme a upokojuje ho.

„Greg? Už je to v poriadku, sme pri tebe. Pozri, aj Theo je tu. No tak, daj si dole tie ruky chlapče, nech sa na teba pozriem,“ počul ho vlúdne šepkať. Predavač zatiaľ odbehol kdesi dozadu a keď sa vrátil, mal v rukách nejakú masť a elixír.

„Pán Potter, niečo na upokojenie a... tuto... masť na modriny. Dobre tlmia bolesť.“

Harry poďakoval, ale pokrútil hlavou. „Mal by ho najprv pozrieť lekár.“ Otočil sa späť k zmätenému Gregovi a vzal ho za ruku. „Budeš v poriadku. Zavolám Poppy, aby ťa prehliadla, dobre? Vezmeme so sebou nejaké cukríky?“ opýtal sa, aby nejako odpútal jeho myseľ od bolesti a Gregory ochotne prikývol. Ukazovákou ukázal na skrinku, na ktorú sa díval predtým.

„Pán Hurley, zabalte nám zo všetkého, čo tu máte, po štyri unce,“ požiadal ho a muž sa ochotne uklonil a rozbehol sa vyhovieť jeho žiadosti.

„Myslíš, že to mohol byť...?“ ozval sa konečne i Eric, ktorý pozrel z Harryho na Thea.

Theo iba prikývol. Ústa stiahnuté do tenučkej linky, čeľusť nebezpečne stuhnutá. „Videl som ho odtiaľto vychádzať...“ riekol a vzápätí vybehol z obchodu.

Harry si iba povzdychol. Potom pozrel späť na Grega, ktorému pomáhal opatrne zo sedu na nohy. „Greg, ostaň tu, hneď sa vrátim.“ Otočil sa k predavačovi. „Dohliadnite naňho.“ Muž ochotne súhlasil a podišiel k nemu s drevenou lopatkou tváriac sa statočne, ako vojak na stráži s ostrým mečom.

Keď Harry vbehol do vedľajšieho holičstva, zbadal Erica ako sa statočne pokúša zadržať rozzúreného Theodora a videl i Troya, ako sa krčí za jedným z umývadiel. Holič, pán Monroe stál bokom a díval sa vyvalene na celú tú scénu.

Harry pristúpil k priateľovi a položil mu ruku na plece. „Theo,“ prehovoril. „Spomeň si, čo sme si hovorili. Za toto ti ten bastard nestojí.“

„Boss! Vy to nechápete! Urobil to iba z pomsty! Len preto, lebo som ho znemožnil! Napadol Grega, lebo ten idiot,“ vyprskol a prebodol Troya pohľadom, „nemá gule na to, aby sa mi postavil ako chlap!“

„Ty nie si chlap, si buzerant!“ zaškriekal Troy.

Harry si však Troya nevšímal. „Všetci vieme, že je to obyčajný zbabelec. Ale násilím sa predsa nič nevyrieši,“ riekol pokojne Harry.

Namiesto toho, aby to Thea upokojilo, nabudilo ho to ešte viac. A Harry to videl. Usmial sa. „Eric, pušť ho,“ prikázal mladíkovi. „Myslím, že neurobí nič, čo by som teraz nepovažoval za nesprávne.“

Pri jeho slovách sa Troy iba sebedovome uškrnul, lebo si naivne myslel, že ho práve zachránil príhovor toho pomäteného Pottera, ale škaredo sa mylil.

Kým si stihol vydýchnuť i holič a kým Ericovi došlo, k čomu dal Harry Theovi zvolenie, ten bleskurýchle prekonal vzdialenosť, ktorá ho delila od Troya a zasadil mu taký úder, že mladík odletel dozadu, dopadol na drevenú dlážku s tupým buchotom a ostal tam ležať s roztriahnutými rukami ako žaba.

Theo si odpľul na zem. „Sráč! Nič nevydrží!“

Potom sa všetci vrátili do obchodu s cukrovinkami a kým sa Harry s Gregom odmiestnil domov, Theo si sadol za volant ich dodávky. Naštartoval, zaradil rýchlosť a pridal plyn. Napriek tomu, že tomu kreténovi vrazil poriadnu päšťovku, nebol spokojný. Najradšej by z toho imbecila vytriasol dušu. Zdalo sa však, že Greg nie je nijako vážnejšie zranený, čo bolo dobre. Aspoň niečo. Kým sa vrátil na farmu, povedali mu, že Greg bude zajtra celkom v poriadku.

***

Harry sedel na stoličke vedľa Gregoryho postele a díval sa, ako mu Severus na modriny nanáša vrstvu masti. Severus si jeho pohľad všimol.

„Bude v poriadku, počul si predsa Poppy,“ riekol, v snahe nejako ho upokojiť.

Harry prikývol. „Viem. Len ma neprestáva udívať drzosť a bezcitnosť toho parazita.“

Izbou sa rozľahlo Gregovo zachránenie. Harry vstal a podišiel bližšie, aby ho zakryl lepšie, hoci naisto vedel, že sa o chvíľu odkryje a skopne tenkú prikrývku na zem, ako mal vo zvyku.

„Myslím, že je lepšie, že som Theovi neprezradil celú pravdu. Keby sa dozvedel, že mal zlomené rebro, rozsiahle pomliaždeniny a otras mozgu, asi by ho bol schopný na mieste zabiť.“

Severus odložil téglík s masťou na stolík a obišiel pacientovu posteľ. „Určite. Vždy mal prchnú povahu,“ pritakal a otvoril náruč. Harry do nej s úľavou vkĺzol a zložil si hlavu na jeho plece.

„Povedal som ti, že je veľmi, veľmi fajn, že si tu?“

Severus sa tlmene zasmial. „Nie,“ zašepkal a jeho dych poštekľil Harryho ucho.

Ucítil ako sa silné ruky muža zovreli okolo jeho hrude mocnejšie v tuhom objatí. „Tak ti to vravím teraz. Je fajn, že si tu, Severus.“

Slovo – *fajn* – nebolo presne to, čo by ako superlatív použil Severus, ale nemohol s ním nesúhlasiť.

Severus sa po chvíli zdráhavo odtiahol. Odhrnul mu z očí ofinu a vtisol mu na pery celkom nevinný bozk. „Môžem ťa tu na chvíľu nechať? Draco si so mnou želal hovoriť. Myslím, že to bude mať niečo spoločné s Longbottomom.“

Harry sa uškrnul. „Buď na nich dobrý, hej?“

Severus sa na moment zatváril pohoršene. „A kedy som nebol?“

Harry sa tlmene rozosmial a sledoval Severusa ako sa vytratil z izby. Potom opäť zaujal svoje miesto na stoličke pri Gregovej posteli, aby nad ním bdel.

***

Keď Severus vošiel do pracovne, ako ho predtým požiadal Draco, obaja mladí muži stíchli. Draco trošku zbledol, Longbottom sa začervenal. Ale bol to on, kto vstal a ponúkol mu stoličku a niečo na pitie.

Severus však iba pokrútil hlavou a sadol si do kresla. Videl, ako Draco šibol pohľadom po priateľovi a sklopil zrak.

„O čo ide? Čo také dôležité ste so mnou potrebovali prebrať?“ opýtal sa a rozhodol sa počkať, kým sa to od jedného z nich nedozvie.

Neville si odkašľal, aby si prečistil hrdlo a odhodlane mu pozrel do očí. „Ako Dracovho jediného žijúceho príbuzného vás chcem pri tejto príležitosti požiadať o jeho ruku.“

Draco po tej vete pozrel na Severusa, ktorého obočie sa mierne povytiahlo. Ten sa díval na svojho mladšieho kolegu a Draco preklímal ten jeho nečitateľný výraz tváre, ktorý si znova raz nasadil. Potom preniesol pohľad naňho, čo spôsobilo, že sa plavovlasý mladík odrazu cítil ako pod röntgenom.

„Draco,“ oslovil ho, „je to naozaj to, čo chceš a čo ťa spraví šťastným?“ opýtal sa, čo prinútilo oboch od údivu naprázdno otvoriť ústa. Ale mladík sediaci oproti nemu bez váhania prikývol.

„Samozrejme, krstný otec! Po ničom inom netúžim,“ zvolal odhodlane a postavil sa po boku profesora Herbológie. Jeho ruka vkĺzla do ruky tmavovlasého muža, ktorý naňho hľadel s láskou a nehou.

Znovu zameral svoju pozornosť na Nevilla. „Pán Longbottom, uvedomujem si, že môj krstný syn teraz žije v iných podmienkach, odlišných od honosného prostredia Malfoy Manoru, ale nedá mi, aby som sa nespýtal. Dokážete ho zabezpečiť?“

Draca tá otázka trochu pobúrila, ale Neville sa zatváril presne tak, akoby ju bol očakával.

„Samozrejme, pane. Uvedomujem si, že plat učiteľa by bol nepostačujúci, ale niečo som zdedil. Ako sa ukázalo, moja babička bola veľmi sporovlivá, hoci nikdy nie skúpa. Oplývam značným majetkom, pane, ktorý sa podstatne navýši, len čo sa mi podarí rozmnožiť kvet, ktorý Harry objavil. Ako sám viete, je považovaný za vyhynutý a preto nepochybujem, že jeho cena bude veľmi, veľmi vysoká a ja nepochybne iba získam aj napriek tomu, že sa o polovicu percent z predaja podelím s Harrym, ktorý má zásluhu na jej objavení.“

Severusovi pri tej zmienke myklo kútikmi úst v náznaku úsmevu a jeho prísny pohľad na jednu nestráženu chvíľku zmäkol. Keď sa spamätal zo svojho bdelého snenia, opýtal sa, kedy sa chcú vziať a oni ho informovali, že dátum zatiaľ nemajú presne stanovený. Rozhodne by to chceli stihnúť ešte tohto roku, a možno i prv, ako napadne prvý sneh.

No Draco potom odrazu zväžnel a žuchol sebou do kresla.

„Deje sa niečo?“ opýtal sa prekvapený Severus, ktorý takú reakciu rozhodne nečakal. Draco akosi veľmi rýchlo prešiel zo stavu radosti do skleslosti.

„No... ešte sme to nepovedali bossovi,“ riekol a prstami ruky si otáčal snubný prsteň okolo prstenníka ľavačky.

„Myslím, že Harry to už vie,“ šepol Neville, ale tiež si povzdychol. „Ale asi narážaš na ten druhý problém.“

„Aký druhý problém?“ ozval sa Severus netrpezlivo. Vôbec nechápal, čo je vo veci.

„Vieš,“ začal Draco pomaly. „Ak sa s Nevillom vezmeme, budeme musieť urobiť nejaké kompromisy. Najprv sme uvažovali, že by sem mohol chodiť zo školy každý večer, ale... ako hlave Chrabromilu by to neprinieslo dobrotu. Má tam príliš veľa povinností a nemôže si dovoliť nezodpovednosť. Potom nás napadlo, že...“

„...že by sme si kúpili dom v Rokville, čo by bolo bližšie a relevantne by to bola tiež lepšia varianta, ale to by Draco musel dať výpoveď tu. A tiež by si musel nájsť novú prácu. Hoci aj na Rokforte. Možno to neviete, ale Hoochová si hľadá asistenta,“ dokončil namiesto Draca. „Lenže tu je zasa Draco ten, kto má svoje povinnosti a to dosť neoceniteľné, pretože v tom, čo robí, je sakra dobrý!“ pochválil svojho milenca profesor a Draco sa zapýril a štuchol doňho hanblivo plecom. Chlapec, ktorého Severus poznal predtým by sa iba nadul pyšne, ako kohút a vystatoval by svoje schopnosti na obdiv.

„Chápem,“ povedal napokon Severus. „Rozhodne budete musieť na niečo prísť. Ale myšlienka s tým miestom asistenta nie je zlá. Metlobal ťa vždy veľmi fascinoval a bol si skvelý hráč.“

„Ďakujem, krstný otec. Len neviem, ako to všetko povedať... Harrymu.“

Severus prikývol. „Nevidím dôvod ďalej mlčať. Skúste sa s ním pohovárať. Viac hláv, viac rozumu,“ riekol múdro a vstal zo svojho miesta.

Draco ho okamžite nasledoval a prv ako Severus opustil pracovňu, rýchlo a nemotorne ho objal.

Severus stúpala po schodisku. Vracal sa späť k Harrymu do Goylovej izby a uvažoval nad Dracovými slovami. Chceli sa vziať. A žiť spolu. Očividne sa milovali. A Draco sa zmenil. K lepšiemu. Ale ak odíde, kto bude tunajším zadákom? Možno Blaise Zabini by to miesto vzal, ale... Kto sa bude starať o prípravu potrebných elixírov? Jasné, že tie sa dajú zohnať v hocijakej apatieke, ale Severus neveril schopnostiam človeka, ktorého osobne nepoznal a Draco bol v tomto rovnaký skeptik. No hoci bol jeho krstný syn veľmi šikovný, bol to on, kto bol v tomto odbore ozajstným majstrom.

A v duchu sa začal pohrávať s jednou veľmi... veľmi... bláznivou myšlienkou.

Šiesta kapitola

Pršalo. Vlastne lialo ako z krhly. Harry postával na terase, rukou sa zamyslene pohrával s červeným jablkom. Nakoniec si povzdychol a zahryzol doň. Sladká šťava mu vytekla kútikom úst, ale kým mu stihla polepiť bradu a stiecť na krk, zlízal ju jazykom. Díval sa do diaľky a uvažoval, ako rýchlo ten čas zbehol. Severus s Nevillom prišli iba pred dvoma týždňami. Bolo to preňho neuveriteľných štrnásť dní, kedy sa znova, hádam po celej večnosti nečakane ocitol v raji. Pretože presne tak vnímal Severusovu prítomnosť, jeho objatia, bozky, ako aj celé ich milovanie. Ako rajský a nadpozemský zážitok. Ako dar z nebies... Zamračil sa, keď si uvedomil, že o pár dní o toto všetko príde. Opäť. Celé jeho vnútro sa búrilo už len pri tej myšlienke. Striedavo ho zalieval chlad i horúčava. Jeho nálady sa menili horšie ako počasie vysoko v horách. Ronovi sľúbil, že bude silný, ale... popravde, mal sto chutí hodiť sa o zem, kopať okolo seba nohami a mlátiť rukami, len aby dostal, čo chcel. Severusa. Na druhej strane vedel, že nech by robil čokoľvek, nič by to toho zásadového muža nedonútilo zmeniť názor, nech by si to bol Harry akokoľvek z celej duše prial.

Neraz dokonca uvažoval o tom, či nemal Ron pravdu, keď mu ten vzťah vyčítal. Severus bol starší a mohol by byť jeho otcom. Ako inak. Ved' mu tiahlo na päťdesiat. Bol to jeho bývalý učiteľ. Nieкто, koho dlhé roky predtým zaryto nenávidel. Neoprávnene. Rona ani to nedonútilo zmeniť naňho názor. Postavil si jednoducho hlavu. Trval na tom, že ak by Snape nebol taký sviniar, nevyžíval by sa v jeho ponižovaní. Ale Harry mu toto na rozdiel od Rona nezazlieval. Aspoň teraz už nie. Vekový rozdiel nevnímal tak dramaticky ako jeho ryšavý priateľ. Ani on už nebol najmladší a v hĺbke duše cítil potrebu usadiť sa, no iba s tým správnym človekom a ten mohol byť iba jeden. Všetky ostatné dôvody, ktoré mu Ron dôsledne vypočítaval na prstoch boli preňho nepodstatné, lebo hlavnú rolu hrali – *ich* – city. Keď sa s ním však vtedy Severus rozišiel, myslel si, že on bol jediný, kto do ich vzťahu vložil srdce. Lenže po minulej noci pri Kamennom jazierku jednoducho zistil, že sa celý ten čas až pekne mýlil. A odvtedy mu vrtalo v hlave to, čo mohlo byť *pravým* dôvodom ich rozchodu.

Severus bol plný prekvapení a tajomstiev. Harry si spomenul na ten večer, keď k nemu prišiel po tom, čo si pozrel jeho spomienky. Muž mu ich prenechal v domnienke, že zomrie a chcel, aby Harry poznal pravdu. Snape už býval v prenajatom byte. Rokfort bol ešte zdemolovaný a jeho dom v Pradiarskej uličke vybuchol. Vraj únik plynu. Snape mu ten večer, keď ho tak opovážlivo navštívil takmer zabuchol dvere pred nosom. Nakoniec ho nevoľky vpustil dnu a asi poriadne dobrú pol hodinku ťaživého ticha a nepríjemného zazerania na seba Harry povedal, že ho to mrzí. *Všetko*. Snapova tvár sa skrivila

znychutením, ako mu odvrkol, nech si svoju ľútosť niekam strčí. Harry vyštekol, že fajn, pokiaľ ho to poteší a vypadol odtiaľ. Tak nejako sa začalo ich čudné priateľstvo, ktoré neskôr prekvitlo do vzťahu. Ten sa začal ešte podivnejšie v deň, keď mu Harry po dvoch mesiacoch spoločného nezáväzného vídania sa prišiel popriať pekné sviatky, keďže boli akurát Vianoce s fľašou ohnivej whisky a nejakou knihou o elixíroch, o ktorej povedal predavač, že je nesmierne cenná. Tú noc sa opili a pomilovali. A to, čo nasledovalo bolo lepšie ako sen. Kým sa to celé neskončilo fiaskom alebo skôr... rozchodom.

Dvere vedúce na terasu ticho vrzli. „Harry? Môžeš na chvíľu?“

Otočil sa. Na prahu uvidel stáť svojho bývalého spolužiaka. Nevillovi to náramne seklo. Bledomodré džínsy, vyšúchané na kolenách a tmavomodré tričko s krátkymi rukávami mu dodávali chlapčenský výraz. Iskra v očiach to všetko iba čarovne podtrhla.

„No?“ ozval sa, len čo prehltol posledný kus jablka a zahodil ohryzok do kríkov rastúcich pod terasou.

„Do pracovne,“ povedal Neville a kývol hlavou, aby ho nasledoval.

„Takže oficiálne,“ zamrmal si Harry popod nos a nie práve najochotnejšie svojho kamaráta nasledoval.

Len čo sa za ním zabuchli dubové dvere triezvo zariadenej miestnosti, spýtavo nadvihol obočie. Draco sedel za mahagónovým stolom. Vyzeral dokonale a uhladene ako vždy, i keď sa jeho imidž životom na farme podstatne zmenil. Díval sa naňho svojimi veľkými sivými očami a nervózne bubnoval prstami po doske ich pracovného stola. Ako s Nevillom vošli vstal a presunul sa k oknu, aby sa zadkom oprel o široký parapet.

Harry sa zamračil, keď videl ten jeho vážny výraz tváre a popravde, ani Neville mu nepridal na pokoji. „Do frasa, čo je?!“ zvolal napäto. „Nevrav mi, že tie ohrady nefungovali a ten kretén nám zastrelil ďalšieho testrala!“ vybuchol.

Draco rýchlo pokrútil hlavou. „Nie! Ani nápad! Ako si na to prišiel?“

Harry sa naňho chvíľu zarazene díval. „Pretože sa tváriš nadurdene ako troll, ktorému niekto šľohol kyjak rovno spreď nosa?“

Kým sa Neville nad tým prirôvaním od srdca zasmial, Draco na Harryho iba zagánil. „Nekecaj a sadni si. To, čo ti chceme oznámiť je dôležité.“

Harry ho počúvol. Zložil svoj zadok do najbližšieho kresla. Ruky si prekrížil na hrudi a čakal, kým sa konečne dozvie, čo je vo veci. Nemal náladu riešiť čokoľvek a kohokoľvek. Vlastne nemal náladu na nič. A vedel, že tá jeho nálada, či nechuť súvisí so Severusom a myšlienkami upnutými na jeho opätovný odchod a ich odlúčenie. Tentoraz zrejme trvalé. Vedel, že by sa mal upokojiť a aspoň sa pokúsiť tváriť viac vyrovnané, ale popravde... šlo mu to ako v lete na sánkach. Darmo, nebol predsa žiaden herec.

„Chceme sa brať,“ dostal zo seba napokon Neville a tiež si sadol.

Harry pozrel z jedného na druhého. Nečakal to. Teda, nie tak skoro. Chodili spolu iba pár rokov. V duchu si mohol pokojne vynadať do hlupákov. Pár rokov! Keby bol na ich mieste on so Severusom, spravil by to oveľa skôr. Keby... V duchu si vybavil možno trochu podivný, ale rozhodne vítaný obraz Severusa, oblečeného v slávnostnom habite, stojaceho pred oltárom a čakajúceho naňho s úsmevom

a radostne iskriacimi bezodnými očami farby čierneho atramentu. To sa však nikdy... nestane. Vedel to rovnako tak dobre, ako vedel to, že je dnes streda, sedemnásteho augusta. Pichlo ho pri srdci a napadlo mu, aké je to nespravodlivé. Prečo nemôže byť šťastný i on?

Zvesil ruky a zaťal ich v pästí. Díval sa na nich, položené nehybne na svojich kolenách. „A čo ja s tým? Chcete moje požehnanie? Ak áno, máte ho mať,“ riekol zastretým, ponurým hlasom. Hlasom, ktorý akoby mu ani nepatrilo. Chcel sa usmiať, vyskočiť z kresla a obom úprimne zablahoželať, ale čosi ho držalo v kresle. Čosi mu náhle privalilo plúca ťažkým balvanom a nútilo zopár krát zažmurkať. Odrazu si uvedomil, aký je patetický, a že sa ľutuje. Cítil sa presne ako vtedy, keď sa s ním Severus bez poriadneho vysvetlenia rozišiel. Vtedy sa opil a takmer spravil poriadnu hlúposť. A on Ronovi prisahal, že ho to tentoraz nezdolá. Vedel, že mu Severus nič nesľúbil a uvedomoval si, že mu nič ani nesľúbi. Ak by to malo byť opačne, už by bol niečo urobil. Bol tu už štrnásť dní a nepadlo od neho ani slovkovo o tom, že by sa bolo na jeho radikálnom rozhodnutí niečo zmenilo.

„Jediné požehnanie, ktoré sme potrebovali, bolo od Severusa a to už máme,“ informoval ho Draco promptne. „Ide o niečo iné,“ dodal a potom sa zarazil. „Si v poriadku?“ opýtal sa, keď si všimol jeho napätý výraz i zaťaté ruky.

Harry sa akoby spamätal a pozrel naňho takým pohľadom, akoby ho videl prvý raz v živote. „I-iste, Draco,“ zahabkal a snažil sa uvoľniť. Oprel sa v kresle a spomedzi takmer bielych pier mu unikol povzdych. Aj Neville postrehol smútok zmiešaný s bolesťou, ktorá sa mihla v jeho tvári, ako dávno zabudnutý príznak. Ale potom si Harry oblizol suché pery a pokúsil sa o úsmev.

„Tak k veci Malfoy,“ vyzval ho Harry. „Chcete ma za svedka, alebo o čo vlastne ide?“ spytoval sa s hraným úsmevom, o ktorom Neville nemohol povedať, že by bol jeden z jeho najúprimnejších.

Draco pozrel na Nevilla, rozhodujúc sa, či vôbec pokračovať. Videl, že Harry nie je v poriadku, ale tento rozhovor nemohli dlhšie odkladať. Bolo to nevyhnuté z viacerých dôvodov. Napokon podišiel opäť k pracovnému stolu a vybral zo šuplíka na strane, ktorú používal on, akúsi obálku s rozlomenou pečatou. Podišiel k Harrymu a bez slova mu ju podal.

Harrymu stačil jeden pohľad na zažltnutý papier obálky, aby vedel, kto je odosielateľom. Takú istú obálku obdržal vo svojich jedenástich rokoch, popísanú rovnako ako teraz zeleným atramentom. I rukopis bol ten istý. Patril riaditeľke, Minerve McGonagalovej. Vybral z nej úhľadne zložený pergamen a roztvoril ho. Preletel ho očami. Úhľadné písmo, stručné oznámenie o prijatí do zamestnania... podpis s požiadavkou o čo najrýchlejšiu odpoveď. Zložil list a vložil ho späť do obálky. Vrátil ho Dracovi a vstal z kresla. Prešiel k oknu, pri ktorom donedávna postával plavovlasý slizolinčan a strčil si ruky do vreciek nohavíc.

„Harry?“ ozval sa Neville za jeho chrbtom. Jeho široká, teplá dlaň dopadla mäkko na jeho plece. „Nič k tomu nepovieš?“

Harry po chvíli pokrútil hlavou. „Načo plytvať slovami?“ obrátil sa. V tvári mu žiaril smutný úsmev. „Vaše rozhodnutie ma teší a klamal by som, keby som to nebol očakával. Chápem, že chcete byť spolu. Budete predsa manželmi a... nevedel by som si predstaviť, že by ste mali žiť odlúčene.“

„Takže je to v poriadku?“ ozval sa Draco, ktorému očividne odľahlo.

„Samozrejme. A ja vám z celého srdca blahoželám,“ uistil ho tmavovlasý muž, ktorý bol náhle vtiahnutý do medvedieho objatia svojho kamaráta. A aby toho nebolo málo, obmotal sa okolo nich ďalší pár rúk a miestnosťou sa niesol Dracov spokojný výdych.

***

Harry mal plné ruky práce. Pripravovať sa na týždňovú cestu dalo zabráť, i keď sa to tak vôbec nejavilo. Trochu ich zdržal ten dvojdňový lejak, ale teraz znova na oblohe sedelo slniečko a rozvaľovalo sa v poduškách z nadýchaných snehobielych oblakov. Len pred malou chvíľou sa vrátil zo stajne. Potreboval so sebou brať i pár koní a chcel iba svoje najlepšie. Predsa len, bude to dlhšia cesta. Ebony a Ivory, statné arabské miešance sa na to dokonale hodili. Vydržali cval na dlhé trate a neunavili sa tak rýchlo, ako ostatné kone z jeho žrebčince. Teraz sa skláňal nad mapou rozloženou na svojom pracovnom stole a vytyčoval presnú trasu, keď ho vyrušil jeho predák.

„Harry? Blaise mi práve niečo doručil,“ povedal, keď vošiel dnu bez zaklopania a mieril priamo k nemu. Na pleci mal prehodenú utierku, zo zadného vrečka mu trčala vareška i prútik.

„Nemal by si byť pri elixíre? Nerád by som, aby nám vyletel dom do ľufu,“ upozornil ho, na čo sa Draco iba rozosmial.

„Nie som žiaden amatér, Potter, to dobre vieš. Elixír je už odstavený. A okrem toho, trochu mi do toho fušuje Severus. Teraz sa tam zvráta on.“

Harry prikývol a pri predstave svojho milenca skláňajúceho sa nad pariacim sa elixírom sa iba pousmial.

Níť sladkých predstáv bola pretrhnutá žuchnutím dvoch obálok, ktoré pristáli na mape priamo pred ním.

„Čo je to?“

„Žiadosti o zamestnanie,“ odvetil Draco a privolať si prútikom stoličku, aby si na ňu sadol.

„Od koho sú?“ zamrmlal Harry. Kto mohol tak rýchlo zareagovať na oznam v Dennom prorokovi, keď vyšiel iba dnes ráno? Bolo to čudné.

„Nemám tušenie, nič mi nepovedal. Iba mi to strčil do ruky,“ uškrnul sa Draco a sledoval, ako Harry otvára obálky. A len čo si prečítal prvý list, podal popísaný pergamen Dracovi, aby si mohol pozrieť ďalší.

Draco za tiež začítal. Išlo o dvoch bratov. Angusa a Patricka McBrideovcov. Chceli sa zamestnať na Harryho Testralej farme. Angus sa predtým staral o hipogrify a Patrick mal skúsenosti s koňmi a pár rokov študoval správanie sa voľne žijúcich drakov.

Harry sa poškrabal na brade, kde mu vyrašilo na opálenej tvári tmavé strnisko. „Čo si o tom myslíš?“ opýtal sa, ako vždy, keď sa potreboval poradiť. Draco mal na všetko triezvy a našťastie nezaujať názor. Vedel veľmi dobre vyhodnotiť klady i zápory. A on na jeho názor zväčša dal.

Draco položil oba žiadosti na stôl a pozrel naňho. „Angus by mohol byť fajn, zapadol by tu a na prácu by si rýchlo zvykol, ale Patrick? Nie som si istý. Možno by bolo lepšie spýtať sa Blaisa. On bude

predákom, keď ja o pár týždňov odídem.“ Presne ako sa dohodli. Už stihli informovať i Blaisa a ten sa na novú úlohu zodpovedne pripravoval.

Harry prikývol a načiahol sa za prútikom. Vyčaroval patronusa a prikázal mu odovzdať odkaz. Blaise sa dostavil v priebehu desiatich minút.

„Sorry, šéfe, žrebila sa kobyľa,“ vysvetlil svoje meškanie a sadol si, keď mu Harry s krátkym prikývnutím pričaroval stoličku a opýtal sa, ako to dopadlo. Mali o žriebätko viac a Blaise ho uistil, že z nej raz bude pekná kobyľka. A potom už len odpovedal na otázky ako Harryho, tak Dracove.

„Dúfam, že to neprekáža. Minule som spomenul Markovi, že by sa nám zišlo pár ďalších rúk a on mi navrhol ich dvoch. Sú to jeho bratraci. Asi si na nich nepamätáte. Chodili do Biffomoru. Ich brat Cyrus padol vo vojne. Ten bol od nás o rok starší.“

„Nie, to si uhádol,“ riekol Draco. „Takže ty ich poznáš osobne?“

Blaise prikývol. „Pracovití, nekomplikovaní a čo je plus, nie sú homofóbovia. Ale ani gayovia, čo je príjemná zmena, nie?“ dodal pobavene.

„A môžeš sa za nich zaručiť?“ dodal Harry a Blaise opäť prikývol.

„Iste,“ dodal dlhovlasý mladík a zadíval sa do jeho zelených očí pevným pohľadom. „Sú to chlapi na správnom mieste. Obaja slobodní a bez záväzkov. Mimochodom, sú to dvojčky.“

Harry pozrel na Draca, ktorý iba pokrčil plecami. Ako vždy, rozhodnutie nechal výlučne naňho. Harry si povzdychol. „Tak dobre, odpíšem im.“

„Fajn,“ usmial sa spokojne Blaise, ale Harry naňho pozrel varovným pohľadom.

„Budú v trojmesačnej skúšobnej lehote.“

Blaisovi to zrejme neprekážalo. Úsmev z tváre mu nezmizol. „Super. Vďaka, boss,“ riekol. „Môžem už ísť?“ opýtal sa a následne sa porúčal.

„Dvojčky,“ zahundral si Harry popod nos a Draco mu venoval zvedavý pohľad.

„Blaise má na charakter ľudí celkom dobrý odhad. Verím, že ti tí dvaja nebudú na ťarchu,“ dodal zmierlivo, vstávajúc od stola. Napokon si stiahol z pleca utierku a v polke izby sa otočil späť. Harry mal znova ten neprítomný výraz v tvári. Draco sa zamračil a zvažoval, či je dobrý nápad to, nad čím už dlhšie hútal. „Harry?“ ozval sa, keď bleskovo vyhodnotil svoje možnosti.

Mladík naňho uprel nesústredený pohľad.

„Nešiel by si si večer zaplávať?“

Harry mal chuť odmietnuť, ale napokon, prečo nie? Aspoň príde na iné myšlienky.

No, alebo... bolo fajn si to chvíľu myslieť.

***

Draco bol vo vode. Plával pár metrov od brehu jazera a potom sa otočil a sledoval Harryho opatrné ponáranie sa do vody. Slnko bolo nízko nad obzorom, sfarbené do sýtej oranžovej a vrhalo na oblohu farebné odlesky od jemnej ružovkastej, po sýto fialovú.

„Kedy vyrážame?“ opýtal sa ho jeho plavovlasý spoločník, pretočil sa vo vode a zaplával pár temp. Harry ho ľahko dohnal po pár dĺžkach.

„O tri dni,“ odvetil. „S ostatnými preberieme podrobnosti cesty zajtra. Predpoveď na tento týždeň bude priaznivá, čo je skvelé, no vrásky mi robí iná starosť.“

„A to je?“ načal Draco a potom mu to došlo. „Ach, spln!“

Harry spravil elegantný oblúk, ponoriac sa pod hladinu vody, kedy sa na moment ukázal nad vodou jeho nahý zadok a plával tentoraz k brehu jazera. Draco ho nasledoval.

„Presne,“ prikývol Harry. „A presun nemôžeme odložiť, to by sme sa veľmi oneskorili.“

„Nemôžeme teda Čierny les zobrať obchádzkou?“ spýtal sa Draco, prehrávajúc si v hlave trasu ich plánu cesty.

Harry pokrútil hlavou. „Nie. Sám dobre vieš, že z jednej strany nám bráni strmý kopec, z druhej nekrytá rovina, ktorá je príliš blízko muklovského obydľia. A riskovať nemienim za žiadnu cenu. Okrem toho, horu obísť nemôžeme, zabralo by nám to o deň viac, čo by sa mi prekrývalo s ďalším obchodom.“

Draco sa zamračil. Obchod, ach iste. Harry mal niečo dohodnuté v Rumunsku. Zhováral sa o tom s Charlím, keď tu bol naposledy kvôli ohradám. Chcel odtiaľ dopraviť tamojšie čierne kravy, aby nimi mohol nahradiť chov grarohov. A ešte niečo, o čom hovoril ako o Jagavcovi obyčajnom. Draco netušil, čo to je, ale zdalo sa, že Nevillovi to niečo hovorí, pretože sa o tom podľa gestikulácie veľmi živo bavili. „Lenže takto budeme riskovať tak, či tak.“

„Iste, ale nie za cenu verejného odhalenia. To musíš uznať.“

„Jasné, vždy je predsa lepšie riskovať naše zadky, ako bezpečnosť muklovskej psychiky,“ zahundral. Draco sa takmer otriasol, hoci voda bola príjemne teplá. Spomenul si na jednu noc, keď tábor napadol vlkolak. Bola to ich celkom prvá prevádzka testralov. Opomenuli spln a to sa im takmer stalo osudným. Takmer. Nebyť Harryho. Nerád by si to však zopakoval.

„Tak teda budeme musieť podniknúť všetko preto, aby sme to územie prešli čím skôr,“ zamrmal.

Harry súhlasne pritakal. „Ani ja sa tam nemienim nejako zdržiavať.“

Na chvíľu sa medzi nimi rozhostilo príjemné ticho. Iba plávali a zdalo sa, že vypustili myšlienky na všetky problémy i povinnosti, ktoré ich očakávali.

Keď po hodnej chvíli vyliezli z vody, obaja príjemne oddýchnutí a uvoľnení, Draco sa načiahol po ručníkoch a jeden podal i Harrymu. Šúchal si mokré vlasy a zamyslene ho pozoroval. Prechádzal po jeho nahom, opálenom tele skúmovým pohľadom a musel krstnému otcovi odobriť jeho vkus. Lenže prv, ako stihol odvrátiť pohľad, Harry si všimol, ako naňho civie.

„Čo je?“ opýtal sa takmer hanblivo a načiahol sa po rifliach, aby čím skôr zakryl svoju nahotu. Draco si naopak starosti s tou svojou nerobil zjavne žiadne.

Hodil uterák na zem a sadol si naň. „Môžem sa ťa niečo opýtať?“ ozval sa opatrne, keď sa oprel o lakte a prekřížil si dlhé nohy pokryté zlatými chĺpkami, ktoré mal vystreté pred sebou.

Harry sa naňho skúmavo zadíval, keď sa načahoval po svojom zelenom tielku. Pokrčil iba plecami, čo Draco zobral ako súhlas.

„Ako je to vlastne medzi vami?“

Harry ustrnul v pohybe a takmer natrhol bavlnený materiál, pretože si akurát tielko obliekal. Potom si ho predsa len natiahol a s nečitateľným výrazom na tvári si sadol do trávy vedľa Draca.

„Veď to predsa vieš, či nie?“ prehovoril akýmsi mdlým hlasom, dívajúc sa do diaľky tým uboleným pohľadom, ktorý ho sprevádzal v posledných dňoch vernejšie ako vlastný tieň.

„Iste. Rozišli ste sa, ale teraz... ste spolu, nie?“

Harry odtrhol steblo trávy a strčil si ho do úst, omieľajúc ho v zuboch. „Ako si povedal. Iba nateraz.“

Draco naňho zvedavo hľadel a snažil sa vyčítať z jeho výrazu viac. Snažil sa zachytiť nejaký podtext toho, čo povedal, ale nedokázal to.

„Môžem sa ešte...“

„Nie!“ zarazil ho Harry príkro. Opäť si povzdychol a keď vstal, odhodil to prežúvané stebielko a zvesil plecia. „Pozri,“ začal zmierlivo, ale ani naňho nepozrel, „je to tak, ako to je. Ak to takto chce Severus, dobre. Beriem čo dáva a som s tým spokojný.“

Draco sa zamračil a jeho výraz sa zmenil na nechápavý a z časti i nahnevaný. Harry mu klamal. On a spokojný s tým, čo mu Severus ponúka? Blbosť! „Ako... ako to môžeš povedať!“ zvolal rozhorčene. „Berieš, čo dáva? To znie prekliato lacno a rezignovane! Nikdy si sa nevzdával! A ja som si myslel, že ho...“

„Že ho čo?!“ zreval Harry a prebodol svojho spoločníka takmer divým pohľadom. „Že ho milujem? To chceš počuť? Nemám to vari napísané na tom svojom prekliatom zjazvenom čele?! Alebo ti vo výhľade zavadzia moja ofina?!“

Draco zaryto mlčal. Iba sa prepaľovali pohľadmi, dokým Harry frustrovane nezahrešil, nekopol do akéhosi kamienka a vošiel si bezradne prstami do neposlušných vlasov.

„Prepáč,“ zamrmal. „Ja len... som z toho totálne na sračky,“ ospravedlňoval sa zničené. Tak dlho sa snažil nedať svoje zúfalstvo najavo, že ho teraz prevalcovalo dokonalejšie ako celý tankový prápor. „Draco, ja ho milujem viac ako svoj život. A vždy budem,“ dodal po dlhej chvíli ťaživého mlčania. „Ale rovnako sa snažím zachovať si zdravý rozum a nemyslieť na to, že o pár dní odíde a už sa nikdy viac nevráti. Nechcem sa z toho zblázniť, chápeš? To je... celé.“

S tým schmatol svoje veci, obul sa a vykročil späť k zrubu. Myslel na Severusa. Myslel na to, ako veľmi ho teraz potrebuje. Musí ho cítiť. Jeho pokožku, vôňu, objatia... Horúčosť, blízkosť... Túžil sa doňho

ponoriť a robiť tak znova a znova, kým len bude vládať. Túžil sa dívať do jeho čiernych očí a vidieť v nich to, čo tam v tej chvíli potreboval nájsť. Merlin, ako veľmi ho potreboval!

***

Severus si počúchal oči a opatrne sa pretočil v posteli. Nemohol zaspáť. Za oknom vládla ešte hlboká noc. Opatrne sa vymanil z Harryho objatia a sadol si na kraj lôžka. Rukou zašmátral po svojich trenírkach a potme ich na seba natiahol. Cez hlavu si pretiahol tričko a po špičkách sa vytratil z izby, svietiac si pod nohy iba svetlom zo svojho prútika. Zamieril do kuchyne. Zastal pred chladničkou a otvoril ju. Chvíľu sa tam prehraboval, až nakoniec vylovil nádobu so zmrzlinou. Zo šuplíka si vybral lyžičku a sadol si za stôl, pustiac sa do čokoládovo-vanilkových hodov. Nebol veľmi na sladké, ale teraz cítil, že to potrebuje viac ako kedykoľvek predtým. Potreboval si nejako otupiť myseľ. Hoc i takouto sladkou brečkou.

Miestnosť ožarovala jediná svieca, ktorej tancujúce svetielko blikalo na stole. Vložil si do úst prvú lyžičku sladkej, mrazenej pochúťky a zadíval sa von oknom do nepreniknuteľnej tmy. Už pozajtra sa vydajú na cestu. Pozajtra... Ako rýchlo zbehol ten čas! Keď sa v Rokforte balil, chystajúc sa sem, klial ako pohan, preklínajúc Minervu i celý neschopný profesorský zbor. Najviac nadávok sa znieslo na hlavu rokfortského hájnika. Ako inak. Keby nie jeho a jeho rodinnej dovolenky, nemusel by sa terigať na túto nenormálnu cestu, do bohom zabudnutého kraja, kde sa muchy obracali a líšky dávali dobrú noc. Aspoň tak si to tu prvotne predstavoval. A teraz? Keby sa pred ním Hagrid zjavil v tomto momente, odpálil by ho účinným kúzlom späť do Álp! Rozhodne by s ním nemenil ani za svet. Vedel, prečo ho obchádza spánok. Tie dotieravé, dorážajúce myšlienky mu jednoducho nedali pokoja. A ešte sa k tomu pridali i Draco. Včera večer ho prekvapil v laboratóriu, kde dokončoval murtlapovú masť a zasypal ho kvantom otázok, ktorých váha stiahla Severusa na dno jeho ubolenej duše a nútila ho zahĺbiť sa do seba a začať urputnejšie uvažovať, čo ďalej. Vedel, že to raz príde, skôr, či neskôr... tak, načo to odkladať?

Zaboril lyžičku do zmrzliny a štedro si z nej nabral. Vložil si ju do úst a zamračil sa. Mal dojem, že mu z toho priveľkého sústa mrzne samotný mozog.

Povzdychol si a zadíval sa na mihotavý plamienok. Faktom bolo, že miloval Harryho. A Harry ho zjavne nikdy milovať neprestal. Nejakým zázrakom. Pretože nič iné by si ani nezaslúžil. Napriek tomu neboli spolu, lebo to bol on, kto si postavil hlavu. Bol to on, kto mu dal zbohom. Bol to on, kto myslel na jeho dobro a zadupal tým rozhodnutím tri metre pod zem všetky svoje city. A kvôli čomu? Kvôli vekovému rozdielu? Kvôli tomu, čo povedal Harryho najlepší priateľ? Či kvôli vlastnému egu a stupídnemu sebaklamu? Kto tu vlastne klamal sám seba? Jedine on! Až teraz si uvedomil, že jeho príchod sem bol preňho akýmsi požehnaním. Ožil. Bol milovaný a opäť miloval. Ak mu niekedy tiekla v žilách krv horúcejšia ako láva, bolo to po týchto pár posledných dní. Nebol chladným a bezcitným bastardom, ako si o ňom všetci mysleli. Bol iba zatrpknutým človekom, ktorý sa radšej utiahol do svojho doráňaného vnútra a obrnil sa proti všetkým a všetkému. Ukazoval svetu to, čo chcel svet vidieť.

Nápad, ktorý dostal, keď mu jeho krstný syn oznámil svoje plány do budúcnosti sa mu začínal pozdávať čím ďalej, tým viac. Ale stále tu bol... Weasley a jeho neskrývané nepriateľstvo. A on nemal potuchy, čo s tým.

Akoby na pripomenutie toho sa na poschodí ozval detský plač. Manželia so svojim potomkom prišli iba dnes poobede. Ron mal Harryho sprevádzať pri preprave stáda a Hermiona s malou Rose mala robiť spoločnosť Gregovi, Terryemu a dvom nováčikom, ktorí mali zajtra nastúpiť do zamestnania. Harry im plánoval zveriť starostlivosť o kone a dohľad nad stádom grarohov. V podstate nešlo o nič zložité. Mali iba kontrolovať dobytok i napájadlá, keďže zvieratá boli na paši deň i noc.

Keď začul tiché šuchtavé kroky, uprel zvedavé oči k dverám do kuchyne a podvedome sa zamračil, očakávajúc nepríjemnosti. Jeho šiesty zmysel sa nemýlil, pretože sa objavil sám Ron Weasley. Najprv nerozhodne zastal na prahu, potom bez slova prešiel k chladničke a otvoril ju. Vykukol a zazrel na zmrzlinu, ktorú Severus načal. Pozrel naňho akoby odhadoval, akú stratégiu použiť, aby sa dostal k sladkosti.

Severus ju k nemu posunul gestom ruky a čakal, ako mladík zareaguje. Ron zavrel chladničku. Zrak stále upieral na zmrzlinu. Prebral sa až vtedy, keď Severus vstal, vzdávajúc sa svojej sladkej koristi bez boja.

Ryšavec sa poškrabal vo vlasoch a zadíval sa naňho. „Pozhovárame sa?“ opýtal sa, čo spôsobilo, že Severus nerozhodne i prekvapene zastal medzi dvermi. Otočil sa k nemu a videl, že Ron si sadá k stolu s vlastnou lyžičkou v ruke. Teraz váhal Severus. A nielen preto, že bol oblečený v trenírkach a tričku. Harryho tričku, ako zistil.

Ale vrátil sa a zaujal svoje predošlé miesto. Sedel tam s chrbtom vystretým ako pravítko a pozoroval strapatého mladíka s pehami na nose i lícach, ako ujedá zo zmrzliny. Keď si vložil lyžičku do úst, posunul nádobku k nemu, bez slova sa s ním podeliac. Severus si ho premeral opätovným skúmavým pohľadom, hľadajúc za jeho gestom náznak čohosi... ako skrytého nepriateľstva, ktorým sa k nemu mladík hlásil.

„Nemám pri sebe prútik,“ povedal napokon ospalým hlasom Ron. „Iba lyžičku,“ poukázal na holý fakt a demonštratívne ňou zamával vo vzduchu, držiac ju v pravačke. „Na rozdiel od vás.“

„To vám ešte nebráni vyrezať mi moje bezcitné srdce z hrude, však? A lyžičkou by to bolo o to bolestivejšie,“ povedal opatrne, a keď naňho mladík vyjavene pozrel, iba pokrčil plecami. „Aspoň sa tak vraví.“

Ron sa nad jeho poznámkou iba uškrnul. „Pozrite, mám Harryho rád. Je to môj najlepší priateľ. A nerád by som videl, ako sa trápi. A ja viem, že sa bude trápiť, keď opäť odídete, napriek tomu, čo tvrdí.“

Severus nepovedal ani slovo. Iba civel kamsi na neznámy bod uprostred dlhého stola. Počul, ako si Weasley povzdychol.

„Fakt je, že vás miluje. Aj keď to nedokážem pochopiť, dokázal by som to akceptovať,“ riekol, ale potom sa rýchlo opravil. „Alebo by som sa o to snažil zo všetkých síl.“

„Nemienim s vami rozoberať svoje city, Weasley, ktorých existencia je podľa vás veľmi irelevantná,“ zatiahol Severus trpkó a Ron si všimol, že muž sediaci po jeho ľavici stuhol. Iste mu bol tento rozhovor nepríjemný, ale Ron bol na tom rovnako. Avšak, museli si to raz a navždy vyjasniť. Pre dobro ich

oboch. A aj Harryho, ktorý spal na poschodí pokojným spánkom spravodlivých a nemal ani poňatia, čo sa deje v jeho kuchyni.

„To od vás nežiadam,“ šepol a Severusovi sa zdalo, že to znelo takmer ospravedlňujúco. „Ja... mrzí ma, čo som o vás naposledy povedal.“

Severusovo obočie vystrelilo nad očami v nemej otázke, takmer sa dotknúc jeho čiernej ofiny.

Ron zaboril lyžičku do zmrzliny a vložil si ju do úst. „Hermiona mi povedala, že ste ma počul.“ V podstate naňho nakričala zúrivo ako harpya a Ron vedel, že si to iba zaslúžil. Ale veď on chcel predovšetkým chrániť Harryho! Očividne to robil horšie ako zle.

„A nebolo to prvý raz,“ zamrmlal si Severus popod nos nečujne a spojil si ruky, voľne visiace medzi rozkročenými bosými nohami. Upieral zrak na svoje prepletené prsty, preto si nevšimol, ako Ron zmeravel.

„To preto ste sa s ním rozišiel vtedy?“ skĺzlo z jeho úst, a keď Severus zdvihol hlavu a pozrel mu do tváre, videl v nich udivený výraz akéhosi osvietenia. „Len preto, čo som povedal?“

Severus asi prvý raz v živote očervenel v prítomnosti cudzieho človeka. Netušil, že ho začuje a okrem toho, netušil, že by si to mohol dať tak rýchlo dohromady. Prekvapivé, vzhľadom na toho, o koho sa jednalo. „A nebolo to dostačujúce?“ opýtal sa miesto odpovede.

Mladík sa na stoličke pomrivil, akoby sedel na kope hmýriaceho mraveniska. Určite sa tváril previnilo. Nevedno prečo mu chcel Severus uľaviť. To nebolo práve slizolinské. „Mal ste pravdu. Harry si zaslúži niekoho lepšieho, mladšieho.“

Lenže na jeho prekvapenie Ron horlivo pokrútil hlavou. „Nie, mýlil som sa. A mrzí ma, že som na to prišiel až teraz! Som hlúpy ako troll! Faktom je, že k Harrymu sa nikdy nikto nesprával tak... ohľaduplne ako vy. Všetci sa chceli iba priživiť na jeho sláve.“

Severus mu nehodlal protirečiť. Ani najmenej. Videl, ako od seba znechutene odsunul dózu so zmrzlinou a potom naňho pozrel. „Nehnevajte sa, ale aj vy ste potom poriadny hlupák, pane. Ako ste sa mohol zariadiť podľa slov niekoho, kto si nedoviedel ďalej, než pred vlastný pehatý nos?“

Na to mladík vstal a zanechal Severusa samého napospas jeho zmäteným myšlienkam.

***

Harry postával pri ohrade, s jednou nohou vyloženou na drevenej hrade, zhovárajú sa s Dracom i Blaisom, keď Blaise ukázal kamsi zaňho.

„Už prišli, boss,“ riekol a Harry sa otočil. Uvidel, ako k nim kráčajú dvaja mladí muži. Obaja plavovlasí, ale miesto zlatavého odtieňa, ich farba vlasov pripomínala skôr med alebo zrelú pšenicu. Vyzerali trochu nervózne, ale napriek tomu sa usmievali.

„Pán Potter?“ ozvalo sa jedno z dvojčiat, neomylné sa dívajúc priamo naňho a Harry si všimol, že od svojho jednovaječného brata sa nelíši iba dĺžkou vlasou, ale aj farbou očí. Kým toho, čo ho oslovil boli teplé, hnedé, jeho brat mal živú, svetlomodrú farbu dúhoviek.

„Áno?“ ozval sa Harry a prstom si posunul klobúk z čela. „Vy ste predpokladám McBrideovci, však?“

Obaja prikývli. „Angus McBride, pane,“ predstavil sa ten, ktorý ho oslovil ako prvý. Mal dlhé vlasy zviazané koženou šnúrkou, hnedé oči, jamky v lícach a bol od brata asi o palec vyšší.

„Ja som Patrick, pán Potter, veľmi ma teší,“ prehovoril konečne i druhý muž. Kým Angus bol vyšší a šľachovitejší, on bol o máličko nižší, dobre stavaný, no nie podsaditý. Na tvári mu rašilo niekoľkodňové strnisko, mal dobráče modré oči a rovnaké jamky v lícach ako Angus. „Veľmi nás teší, že ste nám dal šancu,“ pokračoval. „O vašej farme sme toho veľa počuli.“

Harry nadvihol spýtavo čierne obočie a Angus sa uškrnul. „Samozrejme, od Marcusa,“ dodal na vysvetlenie a Harry stočil svoju pozornosť k Blaisovi.

Štuchol ho priateľsky do pleca. „Netušil som, že nám robíš takú dobrú reklamu.“

Blaise mu vrátil štuchanec so širokým úsmevom na tvári a nezbednými iskričkami v očiach, kým Harry sa ujal predstavovania.

„Páni, toto je môj predák, Draco Malfoy, zoznámte sa,“ riekol a otočil sa k Dracovi. „Draco, priateľu, tvoji nováčikovia, Angus a Patrick.“

Draco k nim natiahol pravačku, aby ich privítal a premeral si ich skúmavým pohľadom. V hodnotení ľudských charakterov bol rovnako dobrý ako Blaise. Potom pozrel na Harryho a iba odobrujúco prikývol.

„Blaise vám to tu ukáže. Choďte sa najprv ubytovať. Ak ste hladní, niečo pod zub sa pre vás nájde v kuchyni. Ale je čas obeda a na poschodí spí dieťa, tak sa snažte byť čo najviac potichu,“ varoval ich. Všimol si, ako si bratia vymenili začudované pohľady a hneď ako sa od nich vzdialili spolu s Blaisom, vrhli sa naňho so zvedavou otázkou.

„On má dieťa? Nevravel si, že je na chlapov? Alebo si táral?“

Harry netušil, čo im na to odpovedal Blaise, pretože ho vyrušil patronus, ktorý zastal priamo pred ním. Krásny zajko pred ním nezbedne poskočil, kým sa neozval Ericovým hlasom. „*Harry, počul som, že zajtra odchádzate a preto by si mal niečo vedieť. Bol u mňa dnes ráno farmár z vedľajšej dediny. V noci mu niečo roztrhalo ovce. Myslí si, že to bol horský troll. Stopy tomu nasvedčujú. Majte sa na pozore. Šťastnú cestu.*“

Keď sa patronus rozplynul, Draco zahrešil a buchol si klobúkom po stehne. „No toto nám ešte chýbalo!“

Harry ostal ako-tak pokojný. „Nič sa neboj. Trola som zvládol už ako prvák v Rokforte. A nebudeme predsa sami. Bude nás sedem *statočných*.“

Nezdalo sa, že by to Draca upokojilo. Zaprskal a zamrmal niečo o tom, že si ide *oživiť* pamäť, pretože chce byť na cestu dokonale pripravený. Nepochybne tým myslel dlhú rozpravu s Hermionou, ktorú občas zvykol častovať prezývkou „chodiaca encyklopédia.“ Ale jej rady si veľmi vážil.

Harry sa iba pousmial a rozhladol sa po svojom ranči. Roky driny, krvi, potu a mozoľov na rukách, ale stálo to za to. Prežili už nejednu takúto cestu, prežijú i túto. Bol by v tom čert, keby nedoviedli stádo

celé, bez jedinej straty a celkom v poriadku. Potom ho napadlo, že by mohol poslať varovanie svojmu susedovi, Richardovi a aj tak urobil.

***

„Sviniar!“ zachripel. „Zdochliak! Áno! Presne to bude! Zdochliak!“ opakoval si stále dookola. Kôň pod ním zafíkal a pohol sa na mieste. Potriasol hlavou a sklonil sa k sviežej, zelenej tráve k svojim nohám.

„Zaplatíš mi za všetko! Za všetko to svinské poníženie, ty poondiaty sviniar!“ prskal, hľadiac z neďalekého kopca. Troy civel cez ďalekohľad na rozľahlý ranč pod sebou. Stál tam medzi stromami už hodnú chvíľu. Videl prísť dvoch neznámych chlapov, ktorí sa zjavne išli ubytovať. Zauvažoval, či sú aj oni takí istí teploši, ako zvyšok tej vandráckej čvargy, ale napokon to nechal plávať, keď konečne zbadal objekt svojho záujmu. Vyšiel zo zrubu, aby sa privítal s nováčikmi a potom sa pobral k bossovi. Chvíľu sa spolu zhovárali, kým sa k nim nepridal akýsi ryšavec.

Vedel, že zajtra majú v pláne odísť. Usmial sa. Počká si na nich a toho bastarda napadne od zálohy. Najlepšie na tom bude, že to nebude čakať. A on bude dosť ďaleko na to, aby sa mohol včas vyparíť. Odložil ďalekohľad, pohladkal po pažbe svoju vinchestrovku, pritiahol koňovi opraty, zacmukal a odklusal domov. Na zajtra sa musel riadne pripraviť. Nesmel spraviť žiadnu chybu.

Epilóg

Harry zažmurkal očami. Ležal na chrbte, Severusovu ruku mal voľne prehodenú okolo pása. Pretrel si oči, zívól a pozrel k oknu, za ktorým panovalo ešte šero. Noc iba nerada zvliekala svoj temný plášť posiaty myriadami jagajúcich sa hviezd, aby ustúpila blížiacemu sa novému dňu.

Zelenooký čarodejník sa pretočil v posteli na ľavý bok a jeho oči, už úplne prispôsobené tme, čo vládla vnútri izby, sa zadívali na ešte tmavšiu siluetu štíhleho tela pokojne ležiaceho vedľa neho. Severusova hrud' sa v spánku pravidelne dvíhala a klesala. Harrmu napadlo, že konečne niekto zaberá po dlhom čase i druhú stranu jeho postele, ktorá ostávala roky prázdna. Rovnako ako prázdne bolo jeho srdce, keď Severus ukončil ich vzťah bez akéhokoľvek varovania. Jeden deň bolo všetko v poriadku, druhý sa svet obrátil na ruby. Pamätal si na ten deň, akoby sa to bolo stalo iba včera. Stál v žalároch, v Severusovej obývačke, keď mu to muž oznámil rovnako stroho, akoby ho informoval o využití Paliny pravej v elixíroch. Mal dojem, že ho chlad prenikajúci cez tie vlhké kamenné steny obkľúčil a jeho meravé telo ho vstrebalo všetok a naraz. To, že stál iba pár krokov od horiaceho krbu sotva vnímal. Videl iba smrteľne vážnu tvár staršieho muža, ktorý mu práve s bohorovným pokojom povedal, že si s ním užil tak akurát a ukázal na jeho zbalené kufre svojím kostnatým prstom. Harry to nechápal. V ušiach mu znelo prihlasno búšenie vlastného srdca, keď sa ho opýtal: „Prečo?“ a popritom uvažoval, či sa v ňom naozaj tak veľmi zmýlil. Dobre, vedel akí boli slizolinčania. Vedeli byť podlí a zákerní. Vedeli človeka využiť vo svoj prospech, vyžmýkať ho a odhodiť ako použitú handru... alebo hračku, ktorej sa nasýtili a mali jej po krk. Ale Severus taký nebol.

Spotili sa mu dlane a on si ich nervózne otrel do habitu. Potom ho napadlo, že už pred mesiacom rezervoval stôl v Severusovej obľúbenej reštaurácii k ich výročiu a uvažoval nad darom, ktorý mu kúpil. Mal ho zmenšený a schovaný vo vrecku.

A Severus bol celý ten čas ticho. Iba naňho zíal. Chladne. Ako na cudzieho človeka. Nie ako na niekoho, s kým posledný rok strávil more času, s kým sa bozkával a miloval. S kým sa smial... Striaslo ho. Odpoveď na svoju otázku nedostal. Nikdy. Preto to ani doteraz nemohol pochopiť. Napokon si s trasúcou rukou vzal kufre a opustil žaláre raz a navždy...

Severus sa v spánku pomrivil a ten nepatrný pohyb ho vrátil do reality. Tmavá hlava spočívala na snehobielym vankúši a ebenovo čierne vlasy boli roztrúsené po jeho bavlnenom povrchu. Spiaci muž bol nahý. Iba čo mu boky pokrývala tenká prikrývka. Harry skĺzol pohľadom do elegantnej krivke krku, úzkych kostnatých pleciach. Na jeho zarastenej hrudi trónili tmavoružové terčiky bradaviek a pod prikrývkou sa strácal pásik chĺpkov smerujúcich k mužovmu lonu. Prikrývka schovávala štíhle boky, pevný, oblý zadok a dlhé nohy. Usmial sa. Nebolo na ňom miesta, ktoré by nemiloval. A jeho srdce vedelo, že on je ten pravý. Ten, za kým prahlo roky jeho srdce, ten, komu prináležalo ležať po jeho boku. Ten, ku ktorému sa bez výhrad upínala každá jeho myšlienka.

Harry sa načiahol za prútikom, aby zapálil sviecu, ale nakoniec si to rozmyslel.

„Už si hore?“ ozval sa hodvábnny hlas zastretý spánkom. „Zasvietiš?“ opýtal sa ho.

Prikývol a jeho krátke vlasy vydali na vankúši šuchotavý zvuk. K jeho tvári sa natiahla mužova ruka a jeho prsty prešli s maznavým pohladením po Harryho zarastenom líci. Zelenooký mladík sa díval do jeho rozospatej tváre a skúšal nemyslieť na to, že o chvíľu to všetko skončí. Snažil sa prekonať tú bolesť, ktorá ho požierala zvnútra ako cudzopasný parazit, ale zdalo sa, že jeho snahy sú márne. Severusove čierne oči sa zdali byť bezodnejšie ako obvykle. Zovreté ústa sa javili prísnejšie a linka, v ktorej boli spojené ešte užšia ako zvyčajne. Ale kútiky úst boli zvesené. Harry uvažoval, či je aj Severusovi aspoň trochu ľúto, že sa o pár dní rozídu. Bol to vôbec prejav smútku alebo skôr neodkladnej nevyhnutnosti? Bol s tým zmierený? Bol vyrovnaný s tým, že nedostane nič viac, len pár ďalších prchavých dní a bude po všetkom?

Harry chodil zadumaný a ako v mrákotách posledných pár dní, ale Severus sa zdal byť celkom v poriadku. Učil sa hádzať lasom, starať o testraly, o ktorých Harry vedel, že ich nemá príliš v láske. Dracovi pomáhal s elixírmami, každé ráno si vyšiel na koni. Dokonca bol s Nevillom a Theom u kováča. Ak by Harry mohol, zastavil by čas. Alebo by ho stále a opakovane vracal späť na začiatok, kedy sa po rokoch stretli. Ešte teraz vnímal to brnenie, ktoré sa mu rozlialo telom, keď ho uvidel po Dracovom boku na brehu jazera Drago. A nemohol uveriť vlastným očiam, keď k nemu kráčal so zatajeným dychom. Severusova ruka neopúšťala jeho tvár. Hladila jeho líce, krk a skĺzla i na hrud' riedko posiatu tmavými, mäkkými chĺpkami. Zbrázdila ich svojimi nechtami a vrátila sa späť ku krku a lícu, kde ostala, aby palec mohol dôkladne preštudovať krivku Harryho pootvorených pier.

O chvíľku bol ten palec vnorený do Harryho úst, len čo mladík roztvoril pery viac, aby sa s ním pohral. Obkrúžil Severusov palec horúcim jazykom a zanechal tak jeho pokožku dostatočne vlhkú. Keď jeho ústa začali svojho hosťa s pôžitkom sať, vymámil tým od svojho partnera sériu hrdelných vzdychov a moment na to bol jeho váhou zatlačený hlbšie do matraca. Severus si spravil miesto medzi jeho roztiahnutými nohami a kým jeho ruky zvierali Harryho tvár, ich ústa sa oddávali dychtivému bozku. Pár minút na to zaplnili šeriacu sa miestnosť zmyselné stony a zvuky vášnivého milovania. Harry ležal na chrbte, nohami zvieral Severusa okolo pása. Jeho ruky bezcieľne blúdili po chrbte muža, ktorý doňho rytmicky vnikal, jemne hrýzol pokožku pod Harryho pravým uchom, za čo si vyslúžil vzrušenú salvu stonov a nechty, ktoré mu zanechávali na belostnej pokožke ružovkasté cestičky odtlačkov.

Keď si neskôr dopriali spoločnú sprchu a Severus si bez ďalších rečí šiel po svoju batožinu, aby dobalil posledné kúsky oblečenia a zmenšil ich, Harrymu sa zdalo, akoby nič z toho, čo sa odohralo v teraz perfektne ustlanej posteli, nebola pravda. Stál tam, díval sa na sakramentsky dokonale vyrovnanú prikrývku i načechrané vankúše a pred očami mu vyvstane obraz milujúcej sa dvojice. Odrazu ho zaštipali v očiach slzy. Zažmurkal, aby ich odohnal, rovnako ako odháňal z mysle ten hlboký, zmyselný hlas, ktorý mu dnes znova počas milovania šepkal do ucha, ako ho miluje. Nič nechápal. Nič. Ak ho skutočne miluje, čo ho núti odísť? Stačilo by povedať slovo a Harry by preňho spravil čokoľvek. Stačilo, aby Severus luskol prstom a on by pokojne zanechal život na farme, ak by to znamenalo spoločnú budúcnosť s milovaným mužom. Vzdal by sa všetkého. Kvôli nemu. Tak čo to bolo za lásku, ak to isté preňho nemohol spraviť on? Nie. Nesmel sa trápiť a už vôbec nie utápať sa v sebalúťosti. Vždy vedel, že to, čo k nemu Severus cíti je skutočné, nech mu vtedy pred rokmi tvrdili jeho ústa čokoľvek. Tušil, že je to iba klam. Nebude sa pre minulosť naňho hnevať a už vôbec naňho nezanevrie. Ako povedal. Berie, čo sa mu dostane. Ale neprestane sa modliť, aby si to Severus ešte rozmyslel. Kto vie? Ako vrela Hermiona, občas sa oplatilo veriť na zázraky. A napokon, zázrakom bolo už to, že od neho to krásne vyznanie počul. A nie raz.

Sklonil hlavu a namieril svoj cezmínový prúťik na batoh, aby ho zmenšil. Potom si ho strčil do vrečka a vykročil z izby. Zaprisahal sa na to viac nemyslieť. Miesto toho si radšej vychutná tých pár posledných spoločných dní.

***

Po raňajkách, pri ktorých sa stretli všetci za jedným stolom, ešte raz zopakoval plán cesty, prípadné nástrahy, ktoré by ich mohli postretnúť, ako aj to, ako sa im najlepšie vyhnúť. Terryemu, Angusovi a Patrickovi zadal obvyklé úlohy starostlivosti o farmu a potom sa s nimi všetci rozlúčili.

Hermiona stála na terase s pevne utiahnutým ružovým županom. Zakývala svojmu manželovi, ktorý jej venoval poriadne dlhý a vrúcny bozk, silné objatie a potom sa otočila k Harrymu.

„Dávaj na seba pozor, dobre?“ napomínala ho, opravujúc mu golier koženej bundy. Vedela, že medzi ním a Severusom sa nič nevyriešilo. Aspoň nie tak, ako v to po celý čas dúfala. Ale napriek tomu, stále verila, že sa stane nejaký zázrak. Jej oči zablúdili k mužovi, ktorý práve vysadol do sedla čierneho tátoša. „Pamätáš sa, čo si sľúbil Ronovi, však?“ spýtala sa starostlivo, uisťujúc sa, že nevyvedie nejakú podobnú hlúposť, ako vtedy. Jej čokoládové oči odrážali skryté obavy.

Harry s neveselým úsmevom prikývol. Ovinul okolo nej svoje ruky a pritiahol si ju do pevného objatia. „Hermiona, nemaj o mňa obavy. Všetko bude dobré,“ zašepkal jej do ucha a vtisol jej bozk na pravý spánok.

I ona ho mocne objala a z hrdla sa jej vydral tichý vzlyk. Bola z toho smutná. A najhoršie na tom bolo to, že nevedela, čo urobiť a ako mu pomôcť. Zdalo sa, že tu bola každá rada márna.

„Dávaj na seba a Rose pozor. A samozrejme na Grega. Vyzerá, že sa tiež každú chvíľu rozplače,“ pokúsil sa Harry o vtip, kým jej zotieral z ružových líc zablúdené slzičky.

„Vykonám!“ zasalutovala mu so smiechom a on sa naposledy sklonil a pobozkal ju na čelo.

„Okolo pozemkov sú stále ochrany. A tiež som včera večer rozmiestňoval s Ronom nejaké i okolo zrubu. Nemalo by vám hroziť nič.“

„Nie som slabá, vetchá čarodejnica, Harry. Nemusíš si o mňa robiť také starosti. Zvládneme to tu. Okrem toho, pozvala som sem Zaru, veď som ti to spomínala. Bude mi robiť spoločnosť.“

„Terry o tom vie?“ uisťoval sa, na čo sa naňho zazubila.

„Bol nadšením bez seba,“ zašvitorila.

Harry sa iba zasmial a konečne zbehol po schodoch. Jeho muži ho už čakali zhromaždení okolo neveľkej krytej drevenej ohrady, v ktorej netrpezlivo prešľapovali a fŕkali testraly. Bola to jediná ohrada svojho druhu a pripomínala skôr malé šapitó, práve kvôli plátenej streche, v strede vyzdvihnutej o niečo vyššie ako boli jej boky.

„Ty ideš peši?“ opýtal sa ho Severus s miernym pobavením v hlase, keď jeho milenec podišiel k ohrade, vzdalenej asi dvesto metrov od žrebčince. Harry sa iba uškrnul. Celkom zabudol, že Severusovi nespomenul svojho dlhoročného spoločníka.

„Sleduj,“ vyzval ho s dávkou šibalstva i sebedomia. Vyvrátil hlavu k oblohe presvetlenej lúčmi vychádzajúceho slnka a silno zapískal. O chvíľu na to sa na nebi objavila čierna bodka, ktorá sa zväčšovala, ako sa k nim postupne približovala. Kone zaerdžali. Chlapi sa dívali - *pridržiavajúc si svoje klobúky, keď ich ovanul prudký závan vzduchu vyvolaný mávaním krídel* - ako na zem zosadol majestátny, čierny testral. Najstarší zo všetkých. Prvý, ktorého si Harry skrotil. I meno, ktoré mu dal bolo viac ako príznačné. Primus.

Severus vyjavene hľadel, ako statné zviera k Harrymu opatrne pristúpilo a takmer pokorne sklonilo svoju dračiu hlavu. Harryho ruka sa dotkla jeho čela, na čo veľké biele oči bez zreníc na chvíľu prikryli viečka, akoby spokojnosťou a istou mierou dôvery. Testral zahrabal predným kopytom do zeme a z nozdier vypustil prúd vzduchu. Mohutné kožovité krídla vyrastajúce zo šije boli teraz pritiahnuté k telu bez svaloviny. Vyčnievajúce kosti tvora boli obopnuté čiernou lesklou kožou. Severus bol rád, že sedí na koni, hoci si pokojne mohol vybrať ako dopravný prostriedok metlu, rovnako ako jeho krstný syn Draco.

„Terry, skontroloval si spútaťacie kúzla?“ uisťoval sa ešte Draco.

„Jasnačka, šéfe,“ odvetil mladík. „Odvedli sme dobrú prácu. Nevzlietnu.“

„Tak teda vypušt' stádo,“ prikázal plavovlasý slizolinčan a sledoval muža, ktorý prikývol a s pomocou Angusa otváral vráta na ohrade. Testraly sa vyrútili von, ale chlapi ich rýchlo upokojili a donútili ostať pokope v trochu nesúmernom kruhu.

Harryho testral sklonil predné nohy, aby si naňho mohol čarodejník vysadnúť a Severus prebehol očami po stáde. Pätnásť kusov. Z toho štyri mladé.

„Myslel som, že ich bude menej,“ zamumlal začudovane.

„Nie. Dohodli sme sa na pätnástich. Preto nepočítam s tým, že sa Minerva ozve skôr ako o tri až štyri roky,“ riekol Harry a venoval Severusovi akýsi zvláštny druh pohľadu. Severus sklonil hlavu a pevnejšie

uchopil opraty svojho koňa uvažujúc v mysli nad jeho poznámkou. *Tri až štyri roky*, rezonovalo mu myslou.

„Môžeme vyraziť?“ opýtal sa netrpezlivý Blaise a Harry prikývol. Vzduch preťalo Zabiniho zapískanie a stádo s kovbojmi vyrazilo na svoju púť smerom k Rokfortu.

Nevilla niesol pekne stavaný biely kôň, Ivory a mladík sa v jeho sedle niesol na čele stáda vedno s Dracom. Harry so Severusom a Blaisom boli roztrúsení po stranách stáda, tiež sediac na svojich testraloch a Theo s Ronom koordinovali skupinku vzadu.

***

Cesta im ubiehala bez problémov. Mierili k Ravenwoodskemu lesu, kde sa mali cez lúku dostať k severozápadným hraniciam pozemkov. V týchto miestach susedili Harryho lesy s tou časťou farmy Richarda O'Banona, ktorá už roky nebola využívaná. Zem tam bola tvrdá a neúrodná, stromy rástli poriedko, neboli také vysoké a ani ich koruny neboli také košaté. I tráva nebola taká zelená ako inde. Z miestami popukanej zeme vyčnievali iba jej suché trsy. V dedine sa vrelvo, že tá zem bola prekliata, pretože práve tu, vysoko na úpäť tohto vrchu v skalných jaskyniach mávali kedysi svoje hniezda draci. Samé hory ostrých balvanov a nehostinných, tmavých lesov. Akoby stromy i kry nasali zo zeme miesto sviežej zelene iba tú desivú čerň. Možno aj preto sa to tu nazývalo Diablovou planinou. Obišli vrch, hoci napredovali miernym stúpaním. Netrvalo to dlho. Chlapi medzi sebou málo hovorili, väčšmi sústredení na svoju prácu ako na táranie. Vzduchom sa nieslo fŕkanie a erdžanie koní, svišťanie metiel, ktoré rozrážali a vírili vzduch a občasné zamávanie kožovitých krídel testralov, na ktorých sa niesli ich jazdci. Podchvíľou sa jeden z nich – Harry, Blaise alebo Theo - vzniesol, aby preskúmal okolie z vtáčej perspektívy a uistil sa, že je cesta voľná a nič nehrozí.

Harry sa zamračil. Už dlhšie sledoval Thea, ktorý sa na chrbte svojho testrala nepokojne ošil. Bol na chvoste stáda a každú chvíľu sa otáčal dozadu. V tvári sa mu zračilo jasné znepokojenie. Harry preto pristavil svojho testrala a počkal, kým sa neocitne na Nottovej úrovni. Ronovi kývol hlavou, aby zaujal na čas jeho miesto.

„Theo?“ oslovil ho spýtavo nadvihnúc tmavé obočie. „Žerú ťa mrle alebo je v tom niečo iné?“

Theo mu venoval nesústredený pohľad. Potľapkal svojho testrala po krku a znova sa raz otočil a potom sa pozorne rozhladol po svojom okolí. Napokon sa poškrabal vzadu na krku a rozhodil rukami.

„Mám iba nepríjemný pocit, to je celé!“ odvetil.

Harry zakľal a aj on sa ostražito poobzeral po okolí. Ak mal totiž Theo niekedy zlý pocit, znamenalo to problémy. A nanešťastie, tieto Theove pocity boli vernejšie, ako akýkoľvek iný druh veštenia. Potom popohlnal testrala do cvalu a ten sa po pár krokoch vzniesol do vzduchu mávaním svojich čiernych krídel. Harry letel nad stádom opisujúc vo vzduchu neviditeľné kruhy a očami pozorne sledoval okolie pod nimi. Naozaj však nič nenasvedčovalo tomu, že by sa malo niečo udiať. Krajina bola síce menej vlúdna, na akú bol zvyknutý na svojom panstve, ale pred nimi sa začínal črtať úsek, kde sa okolie opäť menilo v hustú, sviežu zeleň. Stádo postupovalo pozvoľným tempom, kvôli mláďatám. Po pár ďalších okruhoch klesol späť na zem a pripojil sa k Theovi.

„Nezdá sa, že by čosi nebolo v poriadku,“ povedal mu obozretne, ale Theovi to zdá sa nestačilo. Tváril sa celkom bezvýrazne. Chcel niečo namietnuť, keď vzduch prešlo ostré zasvišťanie a Theo vykrikoval, chytiac sa za rameno pravej ruky.

Harryho testral sa späť a on mal čo robiť, aby sa z jeho chrbta neskotúlal na zem, kým sa k nim na svojom Blesku prihnal Draco a okamžite okolo nich vyčaroval ochranný štít.

„Letím tam,“ povedal a vyrazil skôr, ako stačil ktokoľvek z nich namietnuť. Kým sa Ron s Blaisom a Nevillom snažili upokojiť vyľakané stádo, Harry zosadol z Primusa a pomohol na zem Theovi. Nevšimol si, kedy k nim priklusal Severus, na svojom čiernom žrebcovi, pretože práve kontroloval Theove zranenie.

„Postarám sa oňho, ty choď za Dracom!“ počul za svojim chrbtom takmer panovačný rozkaz, ale ani ho nenapadlo neposlúchnuť. Opäť vysadol na Primusa a vyrazili smerom, kam na svojej metle trielil ozlomkrky Draco.

Severus zoskočil z koňa a chvíľu lovil v sedlových vakoch. Vytiahol dve ampulky elixírov, akýsi téglík, trochu obväzu a kľakol si k nemu.

Theo zatínal zuby. Tvár mu mierne zbledla, ale poslušne držal ruku, keď mu ju tentoraz prehliadal Severus.

„Je to len škrabnutie,“ povedal po chvíli a odzátkoval jeden z flakónikov. „Dezinfekcia,“ informoval ho. „Asi to trochu zaštiepe.“

Theo skoro zaškrípala zubami. Pálilo to ako čert. Snape naňho pozrel s mierne nadvihnutým obočím, akoby mu vravel: „*Myslel som, že vydržíte viac.*“ Potom mu na ranku naniesol masť a obviazal mu ju so slovami: „Večer to skontrolujeme a ak bude ranka v poriadku, zacelíme to kúzlom.“

Snape mu pomohol na nohy vo chvíli, keď sa k nim pridal Neville. „Čo sa stalo? A kam letel Draco?“

„Som postrelený,“ oznámil mu Theo a ukázal na svoju ruku. „Otázka znie, či to bola nehoda alebo úmysel, ktorý nevyšiel podľa plánu.“ Nebol si istý, či je ostatným jasné, že myslel na Troya.

„A Draco s Harrym?“ herbológ pozrel smerom, ktorým odleteli.

„Ľšli sa presvedčiť, čo sa stalo,“ pokrčil plecami. Stále sa však netváril spokojne. Nepokoj ho stále neopúšťal.

Na Nevillovi bolo vidno, že by bol najradšej popochol koňa do cvalu a vydal sa za nimi, ale miesto toho si zachoval chladnú hlavu a vrátil sa k Ronovi a Blaisovi, ktorí dohliadali na stádo, aby im povedal, čo sa stalo. Ani nie o desať minút sa Draco s Harrym vrátili, ale ako im povedali, nezistili celkom nič a samozrejme nikoho nenašli. Avšak Theo by sa stavil o všetky galeóny sveta, že ten, kto naňho vypálil guľku, bol Troy O'Banon. Svoje miesto na konci stáda si vymenil so Severusom, ktorý bol v podstate veľmi rád, že má Harryho blízko seba.

***

Utáborili sa takmer štyridsať kilometrov od územia patriaceho O'Banonovcom a pár kilometrov od Čierneho lesa. Chvíľu sedeli okolo ohňa, teraz už sýty a unavený z celodenného trmácania, ale

postupne sa vytrácali do svojich stanov. Theo už hodnú chvíľu chrápal tak hlasno, až sa otriasali steny stanu.

„To zas bude noc!“ hundral Blaise, ktorý sa mal o stan podeliť s Ronom i Theom.

Draco sa spokojne uškrnul a pozrel na Nevilla. Kým Neville nechrápal vôbec, on chrápal, ale ako vrel Neville, takmer nečujne. Bola to preňho výhoda, pretože keď zaspával, mal rád svoje ničím nerušené ticho.

„Ozaj ste tam nič nenašli?“ ozval sa zvedavo Ron, ktorého mrzelo, že sa nemohol vydať na to miesto, odkiaľ zaznel výstrel spolu s nimi.

Harry pokrútil hlavou. „Nie. Ak tam niekto bol, zahladil po sebe stopy prekliato dobre.“

Ron pokrčil plecami. „No čo. Snáď sa už nič podobné nestane.“

„Bodaj by si mal pravdu,“ zašomral si Draco popod nos, s hlavou vyvrátenou k tmavej oblohe posiatej hviezdami.

Z lesa sa ozvalo húkanie sovy. „Tak ja idem. Vidíme sa ráno,“ povedal a o chvíľu zmizol vnútri stanu, nasledovaný o pár minút i Blaisom.

Potom odišiel Severus a za ním Harry. Po chvíli sladkého hrkútania a kradmých bozkov sa vytratili i Neville s Dracom, cestou sa nenápadne zbavujúc svojich zvrškov. Len čo zmizli vnútri modro-strieborného stanu, účinným kúzlom ho zabezpečili proti preniknutiu zvukov z jeho vnútra do okolia.

Bola už hlboká noc, keď Harryho čosi prebudilo. Akýsi zvláštny pocit neurčitých obáv vyburcovaný možno rušivým snom, možno tým, čo sa dnes doobeda prihodilo Theovi, avšak donútilo ho to vykrútiť sa zo Severusovho objatia, natiahnuť na seba rifle a vklízuť do kožených čižiem. Vyšiel pred stan. Svoj cezmnínový prútik držal v ľavačke. Vonku vládlo až nezvyčajné ticho. Ani testraly, ktoré postávali v hlúčiku pár metrov od stanov sa chvíľu ani nepohli, no potom začali nepokojne pohadzovať hlavami, fŕkať a stavať sa na zadné.

Harry vykročil k provizórnej ohrade vytvorenej z ochranných kúziel. Na okolí nepostrehol žiadnu zmenu. Lúka bola zaliata strieborným svetom okrúhleho mesiaca a takmer to vyzeralo tak, že každú chvíľu sa na nej zjavia rozšantené víly. Keď sa ocitol pri ohrade, iba natiahol ruku a zacmukal. Potom už len počkal, kým k nemu priklusal Primus a oprel sa ňufákom o jeho dlaň. Harry ho pohladkal.

„Len pokoj,“ zamrmlal upokojujúcim hlasom. „Všetko je v poriadku. Som tu.“

Severus, ktorý vyklízol zo stanu o chvíľu po ňom ho našiel stáť pri testraloch. Mesačný svit zalieval jeho telo strieborným svetlom, vďaka čomu mu pripadal tak trochu nadprirodzene. Ako anjel, ktorý sa zniesol z nebies, len aby mohol pristáť v jeho náručí. Úzke pery sa mu rozťahli do zasneného úsmevu. Vykročil za ním. Nehlučne našľapujúc po tráve, s pohľadom upretým na široký, nahý chrbát. Postavil sa tesne zaňho a majetnícky omotal pravú ruku okolo jeho hrude. Zaboril tvár do jeho vlasov a vdýchol do seba ich vôňu. Jeho vôňu...

Harrymu v hrdle zaklokotal tlmený, veselý smiech. Oprel sa oňho, hlavu si položil temenom na jeho plece a naklonil sa, aby ho mohol pobožkať. Severus sa hravo poddal. Bol to krátky, nevinný bozk. Iba čo sa o seba obtreli ich pery.

„Myslel som si, že spíš,“ zamrmlal Harry, spokojne privrúc oči. Rukami prekryl Severusove, ktoré ho teraz objímali okolo pása.

„Spal som,“ priznal muž zastretým hlasom. „Zobudil som sa, keď si odišiel.“

Harry iba čosi zamrmlal a Severus pokračoval.

„Zobudil som sa tak, ako som sa budil každú jednu prekliatu noc... od chvíle, keď sme sa rozišli.“

Toto priznanie ho na počudovanie nič nestálo. Iba čo zosilnel Harryho stisk na jeho rukách. Potom sa mladík v jeho objatí konečne otočil. Vzal jeho tvár do dlaní a pohladil jeho úzke líca. Severus privrel oči. Stál tam ako solný stĺp a nechal sa od neho hladkať a bozkávať. Harryho ústa sa nežne dotýkali jeho čela, viečok, orlieho nosa, líc. Mladík ho potom objal a mocne zovrel vo svojom náručí.

„Severus?“ zašvelil Harry, tušiac, že sa dostáva na tenký ľad, ale konečne by rád počul odpoveď na otázku, ktorá ho roky prenasledovala. „Prečo si sa so mnou vtedy rozišiel?“

Počul, ako muž zastonal, ale objatie nepovolil. Jeho pery sa obtreli o jemnú pokožku jeho krku.

„Pretože som bol hlúpy a myslel som si, že robím správnu vec. Myslel som si, že si ťa nezaslúžim a vedel som, že by si mal dostať šancu na to, aby si sa mohol zamilovať do niekoho seberovného, do niekoho, kto nemá minulosť poškrvenú tak, ako je tá moja.“

Harry mal dojem, že zle počuje. Ako si toto mohol myslieť? Lenže kým ho stihol prekvapiť ďalšou otázkou, ozval sa Severus, ktorý sa roztraseným hlasom donútil opýtať: „Naozaj ma miluješ?“

Harry sa odtiahol iba natoľko, aby mu mohol pozrieť do tváre, v ktorej svietili čierne oči. „Viac ako svoj život. A budem ťa milovať naveky, Severus. Naveky,“ šepkal vrúčne, kým si ho znovu nepritiahol do objatia. Potom ucítil v svojich hustých vlasoch Severusove prsty. Jeho horúci dych ho štekľil na krku a ústa pritískal k jeho plecu, než znova prehovoril.

„Naveky... je strašne dlhá doba,“ zašemetil, no tým iba znova vyvolal Harryho úsmev.

„Naopak. Ja si myslím, že je to strašne krátky čas.“

Severus sa zachvel. Díval sa do jeho krásne, prítážlivej tváre s podivným nádychom noci a uvažoval, čo ešte potreboval. Aké uistenie ho malo ubezpečiť, že k sebe skutočne patria? Na život a na smrť. To príjemné šteklenie v žalúdku? Brnenie, ktoré začínalo u prstov na nohách a šíri sa po celom tele ako prazvláštna lavína? Zrýchlený tep srdca a čudné problémy s dýchaním? Do kotla! Čo mu bránilo byť s ním do konca svojho mizerného života?! A vtedy si to konečne uvedomil. Nič... Vôbec nič!

„Tak dobre, ale pamätaj, ty si to chcel,“ vydýchol a konečne sa usmial tak, ako to azda nespravil nikdy vo svojom živote. Alebo aspoň nie primerane dlho.

A Harry sa v tom úsmeve celý stratil. Zatočila sa mu hlava a bol rád, že ho Severus tak pevne zviaza. Význam jeho slov mu celkom nedochádzal, ale zazdalo sa mu, že mu Severus práve čosi dôležité sľúbil. Nemal však kedy nad tým premýšľať, pretože sa jeho ústa ocitli v zajatí Severusových pier a on si tie svoje nechal s radosťou plieniť tým najkrajším spôsobom, aký len poznal.

Keď mu o chvíľu na to Severus rozochvene a absolútne zastretým, zamatovým hlbokým hlasom zašepkal do ucha prosté: „Chcem ťa. Hneď,“ Harry mal čo robiť, aby došiel do stanu, lebo ho zrádzali vlastné nohy.

***

Ak sa to tak dalo povedať, zvyšok cesty im ubehol bez väčších problémov. Minuli i Čierny les a dostali sa od neho dosť ďaleko na to, aby mohli pokojne táboriť bez toho, že by sa museli obávať napadnutia vlkolakov. Smerovali na sever, z Yorkshirskeho kraja do Škótska, vyhýbajúc sa muklovským obydliam, ale i neschodným trasám. Keďže boli dobre zásobení, nemuseli sa zastavovať ani v dedinkách, ani v mestečkách. Počasie im prialo. Hoci sa slnko na druhý deň skrylo za sivé mraky, nepršalo, za čo mohli zrejme ďakovať i vanúcemu vetru. Keď konečne uzreli vrcholky hôr, ktoré obkolesovali im veľmi dobre známy hrad s množstvom veží a vežičiek, bol už podvečer, piaty deň ich cesty.

Harry sa díval, ako sa testraly zoznamujú so svojím novým prostredím. Vedel, že nepotrvá dlho a zvyknú si úplne.

„Nerozviažeme im krídla?“ opýtal sa zvedavo Severus, ale Harry pokrútil hlavou.

„Nie, až o pár dní. Spraví to Hagrid. Písal, že sa vráti pozajtra.“

Na plece mu dopadla čiasu ruka. „Harry? Ubytujeme sa v Rokville?“ opýtal sa s nádejou v hlase Blaise. „Rád by som si konečne doprial poriadny kúpeľ.“

Harry prikývol. „Fajn. Nenamietam.“ Aj ostatným sa uľavilo, že netrvá na tom, aby sa vrátili na farmu ešte dnes v noci alebo sa znova ubytovali vo svojich spartánsky zariadených stanoch. Draco s Nevillom odišli s ostatnými, hoci Neville mohol zobrať svojho snúbenca do svojich izieb na hrade, takto to bolo pohodlnejšie. Nikomu nemuseli nič vysvetľovať. Stačí, keď to absolvujú na začiatku školského roka, keď sa sem Draco presťahuje. Čo ho čakalo zanedlho.

Osameli. Severus vykročil smerom k hradu, ale keď zistil, že Harry ostal stáť nepohnute na mieste, otočil sa k nemu.

„Ty nejdeš? Alebo chceš spať pod holým nebom?“ uškrnul sa.

Harry sa zamračil. „Ja... nie, ale myslel som... že pôjdem za chlapmi... Vieš, neznášam rozlúčky veľmi dobre,“ a ukázal prstom za seba, na cestu, kadiaľ pred chvíľou odišli jeho priatelia.

„Na to zabudni,“ vyhlásil Severus rezolútne a vrátil sa pár krokov, aby ho schmatol za ruku a odtiahol ho so sebou hoci nasilu. Harry to nevidel, ale jeho profesor elixírov sa neprestával usmievať. Tak akosi nebezpečne lišiacky. „Stále si to nepochopil, však?“ opýtal sa ho pár krokov od dverí vedúcich do hradu.

„A čo som mal pochopiť?“ ozval sa Harry nechápavo a trochu ublížene. Mal dojem, že si s ním muž chce naposledy poriadne užiť, kým sa znova vráti k svojmu predošlému životu. Fakticky proti tomu nenamietal, pretože jeho opäť čakal sexuálny pôst. Nemohol si pomôcť. Netušil, či to súvisí s jeho dušou chrabromilčana, alebo s faktom, že nedokáže byť neverný milovanému mužovi, hoci ho s ním nič neviaže.

Severus zastal a obrátil sa k nemu tvárou. Chvíľu sa iba díval do jeho krásne nechápavej tváre, potom sa k nemu sklonil a pobožkal ho.

„Nebudeme sa lúčiť. Už nikdy viac, Harry,“ povedal a vzal jeho tvár do rúk. „Ak ma skutočne miluješ, tak odo mňa prijmeš zásnubný prsteň a vezmeš si ma ešte tento týždeň. Pretože ja ťa chcem... celého a navždy. So všetkým, čo ponúkaš a prisahám, že nebudem len brať... Nie tentoraz. Zahrniem ťa celou svojou pozornosťou, až sa v nej budeš topiť. Nedopustím, aby si znova vyviedol podobnú hlúposť ako po našom rozchode... Už len to pomyslenie na to, že som ťa tak ľahko mohol stratiť ma zabíja.“

Harry sa zmohol iba na to, že naprázdno preglgol a vyvalil naňho tie svoje krásne, zelené oči. „Se... Severus...“ vyjachtal, pretože nič iného nebol schopný. Aspoň nie teraz. Snívало sa mu to, alebo to bolo skutočné? On ho chcel? Skutočne tu spomínal zásnuby? A vedel aj o tom jeho... páde?

„Pomôžeš mi baliť?“ opýtal sa muž provokačne pokojným hlasom, na čo sa mu mladík zavesil okolo krku a objal ho tak mocne, až mal dojem, že ho každú chvíľu zadusí. A on sa len usmieval a nechal sa unášať tým príjemným pocitom, ktorý ho zalieval a našepkával mu, že spravil tú najlepšiu vec vo svojom živote.

***

Na dvere riaditeľne sa ozvalo zvyčajné, strohé zaklopanie. Potom sa ťažké, dubové dvere bez vyzvania rozleteli a dnu vpálil Severus Snape, Rokfortský profesor elixírov. Zastal až pred riaditeľkiným stolom, sprážil ju tým svojím mrazivým pohľadom a hodil na stôl bielu obálku.

Ženu až zdvihlo zo stoličky. Naprázdno prežrela, vyvalujúca naňho svoje veľké, okrúhle oči. V ústach jej vyschlo, preto si musela odkašľať, aby si prečistila hrdlo. Uvažovala, či ju prekláje hneď teraz, alebo zo zálohy a už hmatkala po svojom prútiku, aby sa mohla brániť.

„Vy ste sa už vrátili?“ zmohla sa na chabú otázku Minerva, prekvapená, že ho vidí. Najmä, keď mali dôjsť až zajtra a ona sa chcela na jeho príchod pripraviť. V mysli zvažovala, čo sa mohlo stať a jej belasé oči preskakovali zo Severusa na obálku, po ktorej napokon siahla.

„Faktúra?“ zatiehla nevýrazne, nedajúc na sebe nič znať. Tvárila sa nebojácne ako Panna Orleánska, keď ju viedli na hranicu.

Vtedy sa kútiky Severusových úst konečne nadvihli. „Nie, Minerva,“ zatiehol lakonicky. „S konečnou platnosťou dávam okamžitú výpoveď.“

Ozvalo sa tupé žuchnutie a šuchot habitu, keď sa jej od prekvapenia podlomili kolená. Vyvalila oči a dokonca zabudla zavrieť ústa.

Miestnosťou sa ozval jednohlasný zborový nádych, vychádzajúci z obrazov po stranách riaditeľne, ktoré vzorne nasledovali riaditeľkin príklad.

„Určite si za mňa nájdeš rýchlo primeranú náhradu. Myslím, že Draco Malfoy by bol na túto pozíciu viac ako len hodný a schopný zaujať moje miesto. Zajtra odchádzame. Predpokladám, že sa ešte uvidíme pri raňajkách,“ oznámil s bohorovným pokojom a vykročil späť k dverám. Už siahal na kľučku, keď sa ešte otočil. „Mimochodom, budem sa ženiť.“ A s tým zmizol za dverami.

Severus zostupoval po točitom schodisku od dverí vedúcich do riaditeľne, keď sa vyľakane strhol, pretože k jeho ušiam prenikol nadšený jasot a výskot. Keby bol nakukol dovnútra, videl by Minervu tancovať okolo stola ako pojašenú školáčku, Albusa spokojne mädlieť si ruky a blahoželať svojej kolegyni, ako i radostné výskanie ostatných riaditeľov a riaditeľiek z obrazov.

Ale nenakukol tam. Ponáhlal sa do svojich komnát, kde ho čakal horúci kúpeľ, vaňa plná voňavých bubliniek a jeho milovaný snúbenec.

Keď sa na druhý deň vrátili na farmu, Hermiona im oznámila smutnú správu. Troy O'Banon bol mŕtvý. Našli ho blízko Diablovej planiny, kde vystrelil na Thea. Zrejme zvuk jeho vinchestrowky vyplašil trolla oddychujúceho v húštine, ktorý ho nato zasiahol svojím kyjakom priamo do hlavy. Troy bol na mieste mŕtvý.

Na prekvapenie všetkých, Theo šiel starému O'Banonovi kondolovať a navštívil i Troyov hrob. Ako neskôr vravel, chcel mať čistý štít.

***

Muž, odetý v čiernom od hlavy po päty zastal pred kováčskou vyhňou. Počasie bolo v tomto období viac ako len príznačné jeseni. Nad zemou viseli nízko posadené tmavé mraky, podúval chladný vietor a na ulici nebolo ani nohy. Až na nich dvoch. Pár stôp pred ním stál rozkročený jeho protivník. Vo vyšúchaných rifliah, čiernych kožených čizmách a plášti vyzeral skôr ako krotiteľ besných drakov.

„Odvolaj to,“ vyzval ho napäto čiernovlasý, štíhly muž, odetý od hlavy po päty v čiernom.

„Nikdy!“ dostalo sa mu odpovede. Muž si odkryl plášť, aby odhalil opasok, ktorý mal pripevnený prekliato nízko. V puzdrách sa črtali pažby koľtov, ale i rúčky prútikov.

Severus sa iba uškrnul. Len amatér mohol mať dva prútiky. Ale tie koľty... No, rozhodne sa nezľakne a nikto mu nebude beztrešne siahať na zadok a hovoriť mu: „Cica, nechceš mi ho podržať?“

Nový poryv vetra rozkýval vývesnú ceduľku nad saloonom, ktorá na protest zaškrípala a odkiaľsi sa ozval štekot psa. Kdesi za ním vietor prehnal cez ulicu kľbko suchej slamy.

Hodiny na veži radnice odbili celú a vtedy sa v rovnakej chvíli muži načiahli po svojich prútikoch. Ten opovážlivec očividne netušil, proti komu stojí. Severusovo kúzlo ho zrazilo z nôh a jeho omráčené telo pristálo o pár metrov ďalej, ako stál predtým.

Dvere na banke sa otvorili. „Severus! To nemyslíš vážne? Už znova?!“

Oslovený muž sa konečne pohol zo svojho miesta, celkom uvoľneným krokom, strkajúc si prútik do vrecka. „Koledoval si o to.“

Harry pokrútil hlavou. „Určite. To si vravel aj o tom naposledy,“ zatiahol Harry, ale kútikmi úst mu mykalo.

„A nie? Povedal, že máš kostnatý zadok!“ bránil sa muž dychtivo.

„Bol opitý a obaja veľmi dobre vieme, že si ho nevyzval pre môj kostnatý zadok, ale kvôli tomu, lebo mi robil neslušné návrhy.“

Severus si iba odfrkol. Nevšimli si, že sa muž ležiaci na zemi, pomaly zviechal s pocitom, akoby ho prešiel parný valec.

„Dopekla, kto ste?“ opýtal sa a Severus sa otočil. Prebodol ho svojím pohľadom a odvetil: „Snape. Severus Snape.“

Harry sa rozosmial na plné hrdlo. Napadlo ho, že by mal zrejme poskrývať všetky bondovky, ktoré daroval Gregovi na narodeniny. Smial sa aj vtedy, keď ho Severus schmatol a premiestnil sa s ním k ich Kamennému jazierku. Začínalo mrholiť, ale im to očividne neprekážalo.

„Milujem ťa,“ zašepkal Harry, „ale oprav ma, ak sa mýlim, no nemali sme ísť kupovať svadobný dar pre Draca a Nevilla?“

Jeho manžel iba čosi zašomral, čo znelo podobne ako: „To počká,“ a pritiahol si ho do objatia, zručne a rýchlo ho zbavujúc prekážajúcich zvrškov.

 Koniec